

รายงานการวิจัย

การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้
อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

A comparison of Thai language of Southern Thai language in
Thungyai Nakhon Si Thammarat Province

สุคนธ์รัตน์ สวัสดิ์กุล

Sukontarat Sawaddikun

ศิริลักษณ์ อินทสโร

Sirilak Intasaro

เอกนุช ณ นคร

Eakanut Na Nakorn

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
งบรายได้ ประจำปี 2561

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย งบประมาณรายได้ประจำปี 2561 เป็นงานวิจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดองค์ความรู้ทางด้านภาษา งานวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะคณะผู้วิจัย ผู้ร่วมโครงการวิจัย และผู้ร่วมวิจัยในพื้นที่เป้าหมายที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยที่ให้การสนับสนุนทุนในการทำวิจัยนี้ ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางที่กรุณาประเมินแบบสัมภาษณ์สำหรับการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ ที่พัฒนาในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณาบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่ให้คำแนะนำพร้อมอนุเคราะห์สถานที่ใช้สำหรับตอบแบบสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอขอบคุณ ผศ.ศิริลักษณ์ อินทสโร อาจารย์เอกนุช ณ นคร และ รศ.จารุยา ขอพลอยกลาง ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มและเสร็จสิ้นโครงการ และกรุณาตรวจสอบข้อมูลและรูปเล่ม ทั้งกลุ่มเป้าหมายและ ผู้ที่สนใจทุกท่าน ที่ได้ให้ข้อมูลเบื้องต้น และตอบแบบสัมภาษณ์

คุณประโยชน์ของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้วายชนม์ ที่ส่งผลต่อกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ คณะอาจารย์และเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พื้นที่ทุ่งใหญ่ พร้อมทั้งบุตรและภรรยา ตลอดจนทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จครั้งนี้

สุคนธ์รัตน์ สวัสดิกุล

ศิริลักษณ์ อินทสโร

เอกนุช ณ นคร

กันยายน 2562

การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

สุคนธ์รัตน์ สวัสดิกุล¹ ศิริลักษณ์ อินทสโร² และเอกนุช ณ นคร³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราชและเพื่อสร้างคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นประชากรที่มีภูมิลำเนาในอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 14 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากจำนวนประชากรทั้งหมดในอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์ภาษาแบบเจาะจง ประกอบด้วยตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ จำนวน 8 หมวด ได้แก่ หมวดพืช หมวดอาหาร หมวดเครื่องใช้ หมวดคำนาม หมวดคำสรรพนาม หมวดคำกริยา หมวดคำวิเศษณ์ และหมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ นำไปสัมภาษณ์ภาคสนามเพื่อเก็บข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยร้อยละ

ผลการศึกษวิจัยพบว่า การใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ ในหมวดคำวิเศษณ์ มีการใช้เหมือนกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100 และ การใช้คำศัพท์ภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ ในหมวดพืช มีการใช้ต่างกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.86

คำสำคัญ: ผู้บอกภาษา ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน

---

¹ อาจารย์ สาขาศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.ทุ่งใหญ่ จ.นครศรีธรรมราช

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาคอมพิวเตอร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.ทุ่งใหญ่ จ.นครศรีธรรมราช

³ อาจารย์ สาขาศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อ.ทุ่งใหญ่ จ.นครศรีธรรมราช

A comparison of Thai language of Southern Thai language in Thungyai Nakhon Si Thammarat Province

Sukontarat Sawaddikun¹ Sirilak Intasarō² Eakanut Na Nakorn³

Abstract

This study aims to compare standard Thai language and Southern Thai language in Thungyai, Nakhon Si Thammarat province and to provide Southern Thai language manual. The sample group were 14 residents selected by specific purpose from them all in Thungyai, Nakhon Si Thammarat province. The tools for collecting data consisted of language specific form of questionnaire included the charts of standard Thai language, Southern Thai language, 8 groups of word meanings about plants, foods, accessories, nouns, pronouns verbs, adverbs and modifiers. The average percentage was used in this study.

The research found that there were 100 percentage of using the group of adverbs from standard Thai language and Southern Thai language in the high level and the different use of the group of plants in the high level of 82.86 percentage.

keywords: informant, Thai language, Southern Thai language

---

¹Department of Education, Faculty of Science and Technology. Rajamagala University of Technology Srivijaya, Thungyai, Nakhon Si Thammarat.

²Department of Computer, Faculty of Science and Technology. Rajamagala University of Technology Srivijaya, Thungyai, Nakhon Si Thammarat.

³Department of Education, Faculty of Science and Technology. Rajamagala University of Technology Srivijaya, Thungyai, Nakhon Si Thammarat.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
กรอบแนวคิดการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	4
เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทย	4
ความหมายของภาษา	4
ความสำคัญของภาษา	5
ลักษณะทั่วไปของภาษา	6
ประโยชน์ของภาษา	7
ความหมายภาษาถิ่น	8
ความสำคัญของภาษาถิ่น	9
ประโยชน์ในการศึกษาภาษาไทยถิ่น	10
เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้	10
แนวทางการอนุรักษ์ภาษาถิ่น	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	15
ขั้นตอนการวิจัย	15
ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยและภาษาไทยถิ่นใต้	15
สร้างเครื่องมือ	15
การคัดเลือกคำจากแบบสัมภาษณ์	15
ประชากรกลุ่มเป้าหมาย	15
การเก็บข้อมูล	16
การวิเคราะห์ข้อมูล	16

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	17
การวิเคราะห์ข้อมูล	17
ตารางรายการคำภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาถิ่นใต้ ความหมายของคำ	17
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	17
บทที่ 5 บทย่อ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	51
บทย่อ	51
สรุปผลการวิจัย	52
อภิปรายผลการวิจัย	54
ข้อเสนอแนะ	55
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์	57
ภาคผนวก ข สัญญารับทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทเงินรายได้	83
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	
ภาคผนวก ค ภาพกิจกรรม การนำเครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญ	87
ภาคผนวก ง ภาพกิจกรรม การสัมภาษณ์	90
ภาคผนวก จ หนังสือตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์	93
ภาคผนวก ฉ คู่มือ	97

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดพืช)	18
ตารางที่ 4.2 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดอาหาร)	25
ตารางที่ 4.3 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดเครื่องใช้)	30
ตารางที่ 4.4 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดค่านาม)	34
ตารางที่ 4.5 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำสรรพนาม)	38
ตารางที่ 4.6 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำกริยา)	41
ตารางที่ 4.7 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำวิเศษณ์)	44
ตารางที่ 4.8 : จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ)	48

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1.1 : กรอบแนวคิดการวิจัย

หน้า
2

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสำคัญสำหรับคนไทยทุกคน เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันแล้ว ยังเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งที่แสดงถึงความเป็นไทย เป็นวัฒนธรรมที่บ่งบอกถึงความเป็นไทย เป็นภาษาประจำชาติ เป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้ ดังนั้นภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องศึกษา

กองทัพ เคลือบพณิชยกุล (2542 : 16-17) กล่าวถึง ความสำคัญของภาษาไทย สรุปได้ว่าภาษาไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติโดยที่ได้รับการสืบทอดมาจากบรรพบุรุษที่ทุกคนจะต้องศึกษาและหวงแหนให้คงอยู่สืบไป

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2532 : 13) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยว่า คนไทยเป็นผู้ที่มีความโชคดีที่มีภาษาของเราเอง และมีตัวอักษรไทยเป็นอักษรประจำชาติ ที่เป็นมรดกอันล้ำค่าที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้ แสดงว่าไทยเราเป็นชาติที่สูงส่งมาแต่โบราณกาล และรักษาเอกราชยั่งยืนมาจนบัดนี้ คนไทยผู้เป็นเจ้าของภาษาควรจะภาคภูมิใจที่ชาติไทยใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติมากกว่า 700 ปีแล้ว และจะยั่งยืนตลอดไป ถ้าทุกคนตระหนักในความสำคัญของภาษาไทยเราคนไทยควรจะถือว่าภาษาไทยสำคัญมากกว่าภาษาอื่น เพราะเป็นภาษาของชาติ เป็นภาษาที่เราต้องใช้ชั่วชีวิต

นอกจาก นี้ยังมีภาษาย่อยของภาษาไทยที่มีการใช้ในแต่ละภูมิภาคทางภูมิศาสตร์ซึ่งแบ่งออกได้หลายถิ่น เช่น ภาษาไทยเหนือ ภาษาไทยอีสาน ภาษาไทยกลาง ภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งแต่ละถิ่นจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน

ภาษาไทยถิ่นใต้ (Sotmem Thi Language) นิยามตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 869) คือ ภาษาเฉพาะของถิ่นที่ใช้ในภาคใต้ของประเทศไทย มีรูปลักษณะเฉพาะตัว ทั้งถ้อยคำและสำเนียง

สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ สถาบันทักษิณคดีศึกษา พ.ศ.2529 หมายถึง ภาษาย่อยของภาษาไทยที่ใช้แตกต่างกัน ไปตามท้องถิ่นต่างๆในภาคใต้ของประเทศไทย (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ ,2529:2524-2525) ได้แบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ไว้ดังนี้

1. กลุ่มภาคใต้ตอนเหนือ และเขตพื้นที่ฝั่งทะเลตะวันตก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในจังหวัดต่อไปนี้ คือ ประจวบคีรีขันธ์ (ตอนล่าง) ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระยอง พังงา และภูเก็ต

2. กลุ่มภาคใต้ตอนกลาง และเขตพื้นที่ฝั่งทะเลตะวันออก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในจังหวัดต่อไปนี้ คือ กระบี่ ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช และสงขลาบางอำเภอ (ระโนด สทิงพระ กระแสสินธุ์)

3. กลุ่มภาคใต้ตอนล่าง – มาเลเซีย ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในเขตพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ สงขลา บางส่วน (ระโนด สทิงพระ กระแสสินธุ์) สตูล ยะลา ปัตตานีและนราธิวาส ตลอดไปจนถึงภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในประเทศมาเลเซีย ภาษาไทยถิ่นใต้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย

3.1 กลุ่ม 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไทรบุรีและปะลิส

3.2 กลุ่มตากใบ – กลันตัน

การรู้ภาษาไทยถิ่นเป็นประโยชน์ในการติดต่อ เช่น ติดต่อกับทางราชการ หรือกับ ผู้ปฏิบัติงานต่างๆ ได้มากมาย และความรู้ความเข้าใจสามารถสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ตามที่ต้องการ เป็นอย่างดี รวมทั้งการถ่ายทอดความรู้ ความคิดต่างๆ จากชาวบ้านได้ดีอีกด้วย

ภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งเป็นภาษาถิ่นกำลังจะหายไป เพราะคนรุ่นใหม่มุ่งเน้นภาษากลาง ภาษาราชการเป็นหลัก ซึ่งภาษาถิ่นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับชาวบ้าน เป็นการสื่อสารที่เข้าใจ ลึกซึ้งในหลายๆ ด้าน เช่น วัฒนธรรม ศิลปะ ประเพณี รวมทั้งความหมายของคำต่างๆ ซึ่งเป็นความหมาย ดั้งเดิม หากเราไม่ศึกษาและรวบรวมภาษาถิ่นก็จะหายไป

อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นอำเภอหนึ่งที่ใช้ภาษาถิ่นใต้ คนส่วนใหญ่ยังคง พูดภาษาถิ่นกันอยู่ ซึ่งเป็นภาษาที่บรรพบุรุษใช้กัน แต่คนรุ่นใหม่ไม่เห็นความสำคัญของคำต่างๆ ซึ่งเป็น เอกลักษณ์ของภาษาถิ่น ทำให้คำต่างๆ หายไปตามกาลเวลา ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญ ตลอดจนปัญหาที่ จะตามมาในด้านภาษาไทยถิ่นใต้ เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษาหาความรู้ จึงได้รวบรวมคำต่างๆ ภาษาถิ่นใต้ ความหมาย โดยเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ต่อไป

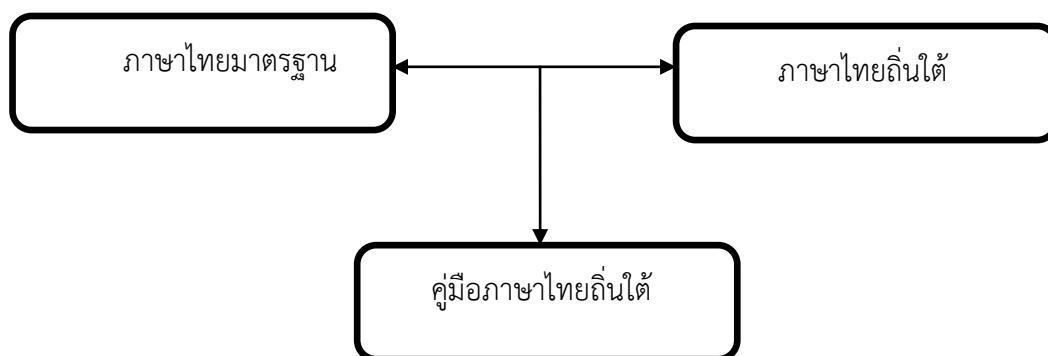
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้
2. เพื่อสร้างคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาเปรียบเทียบคำและความหมายของภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัด นครศรีธรรมราช
2. ศึกษาเฉพาะภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่ได้จากผู้บอกภาษา
3. การศึกษาจะไม่ครอบคลุมไปถึงเรื่องอื่นๆ เช่น ประโยค

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้องค์ความรู้ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้
2. ได้คู่มือภาษาไทยถิ่นใต้
3. ได้เข้าใจความหมายของคำภาษาไทยถิ่นใต้
4. เป็นการเผยแพร่ภาษาไทยถิ่นใต้
6. เป็นประโยชน์และแนวทางในการศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้บอกภาษา หมายถึง ประชากรที่มีภูมิลำเนาในอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช พูดภาษาไทยถิ่นใต้ได้เป็นอย่างดีและถูกต้อง อายุไม่น้อยกว่า 50 ปี

ภาษาไทยถิ่นใต้ หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดติดต่อสื่อสารกับเฉพาะของประชากรในอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง ภาษาที่เป็นแบบแผน ใช้ติดต่อสื่อสารในทางราชการ หรือเรียกว่าภาษาราชการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานความคิด ข้อมูลประกอบการศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายผลโดยนำเสนอรายละเอียดตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทย
2. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาถิ่น
3. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงความเป็นไทย และเป็นวัฒนธรรมที่บ่งถึงความ เป็นไทยได้มากที่สุดเพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่คนไทยไว้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร กับระหว่างคนในชาติเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน และภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด วัฒนธรรม ดังนั้น ภาษาไทยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่คนไทยจะต้องใช้ศึกษาและใช้ให้ถูกต้อง

กระทรวงศึกษาธิการ (2541 : 73) พระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอด ดุลยเดชมหาราช ความตอนหนึ่งว่า การรู้ภาษาและการอ่านเขียนได้นั้น เป็นประโยชน์อย่างมากประการ หนึ่ง ทำให้สะดวกในการติดต่อกับทางราชการ หรือติดต่อสื่อสารกับผู้ปฏิบัติและใช้ในการพัฒนางาน ต่างๆไว้มากมาย และความรู้ความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ สามารถนำไปใช้ในการสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ ตามที่ต้องการได้เป็นอย่างดีนอกจากนี้ภาษาไทยเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด รวมทั้งคุณธรรม ความดีทุกอย่าง

สรุปได้ว่า ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสาร ซึ่งเป็นการพูด การฟัง การอ่าน เพื่อให้เกิดความ เข้าใจตรงกัน

ความหมายของภาษา

จากการศึกษาเรื่องความหมายของภาษานั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของภาษาไว้ดังนี้

ภาษาเป็นวิธีทำความเข้าใจระหว่างคนกับคน ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี เป็นการแสดงความใน ใจเพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งได้รู้ โดยใช้เสียงพูดที่นึกไว้แล้วพูดออกมา และมีความหมายตรงกันหรือแม้แต่การ เขียนรูปให้ดู และการตีกระดาษเคาะไม้ก็ถือเป็นภาษาเช่นกัน (พระยาอนุমানราชชน : 2517) นอกจากนี้ ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อความหมายที่สำคัญของมนุษย์ เพราะการที่มนุษย์ใช้ภาษาสื่อความหมายย่อม หมายถึงมนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์ (บันลือ พฤษะวัน : 2525 หน้า 5)

ภาษา หมายถึง เสียงพูดที่ระเบียบและมีความหมายซึ่งมนุษย์ใช้ในการสื่อความคิด ความรู้สึก และให้ผู้ที่เราพูดด้วยทำในสิ่งที่เราต้องการ และแทนสิ่งที่เราพูด (วิจิตร ภาณุพงศ์ : 2524 หน้า 85) ภาษาหมายถึงเสียงหรือกิริยาอาการที่เป็นสื่อเข้าใจความหมาย รู้กันได้ที่เป็นถ้อยคำใช้พูดจากันของชน กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาไทย ภาษาจีน เป็นต้น (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน : 2530 หน้า 203) ภาษาสามารถแยกได้เป็น 2 ความหมาย คือ ความหมายโดยอรรถและความหมายโดยปริยาย

1. ความหมายโดยอรรถ ภาษาหมายถึง
  - 1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ความรู้ ความคิด ความต้องการของมนุษย์ ซึ่งได้แก่ เสียงพูด เสียงสัญญาณต่างๆ รูปภาพ แผนภูมิ ตัวอักษร ท่าทาง ฯลฯ
  - 1.2 การติดต่อ การสื่อความรู้สึกในหมู่สัตว์ด้วยกัน ได้แก่ การใช้เสียง ท่าทาง เป็นต้น
  - 1.3 เป็นวิชาการแนวหนึ่ง ว่าด้วยการศึกษาภาษาในแง่มุมต่างๆกัน เพื่อให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และโครงสร้างของภาษา
2. ความหมายโดยปริยาย ภาษาหมายถึง
  - 2.1 ความรู้ความเข้าใจ ความมีทักษะในการพูด อ่าน เขียน
  - 2.2 กลุ่มชนเผ่าหรือชนชาติ
  - 2.3 ระเบียบแบบแผน แบบอย่าง (วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์ : 2526 หน้า 2)

สรุปได้ว่า ภาษา หมายถึง เครื่องมือในการสื่อความหมาย ซึ่งใช้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความต้องการของคนที่ให้ผู้อื่นทราบ ไม่ว่าจะเป็นเสียงพูด ถ้อยคำ กิริยาอาการ หรือสัญลักษณ์ต่างๆอันจะทำให้มนุษย์สามารถทำความเข้าใจซึ่งกันและกันได้

ความสำคัญของภาษา

ความสำคัญของภาษาในแง่ของหลักวิชาประวัติศาสตร์และสังคมโดยมีลักษณะ 3 ประการ ดังนี้คือ

1. ภาษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใช้ระหว่างกัน และเปลี่ยนแปลงไปในสังคมหนึ่งๆ เป็นข้อตกลงของสังคมนั้นๆ ภาษาจึงสำคัญในแง่ที่จะศึกษาสังคมได้โดยตรง เมื่อสังคมมีภาษาที่สื่อสารได้ดี ก็ย่อมเกิดความเจริญได้ เพราะเกิดความสืบเนื่องของสติปัญญาความคิดจะเห็นได้จาก การสั่งสมความคิด การถ่ายทอดความคิด การโต้แย้ง การถกเถียง ภาษาจึงสำคัญในแง่การเป็นเครื่องมือวินิจฉัย แจกแจง ให้เกิดความรู้อย่างใหม่ การตัดสินใจในกระแสความเป็นไปในสังคม รวมทั้งการถ่ายทอดไปสู่คนอื่นในเวลาเดียวกัน

2. ภาษามีความสำคัญในแง่ประวัติวัฒนธรรม อารยธรรมของมนุษย์ชาติด้วย หากไม่มีภาษา ก็ไม่สิ่งที่เรียกว่า ประวัติ แม้ภาษาพูดก็บันทึกประวัติได้

3. ภาษาเป็นระบบการสื่อสารที่เป็นหลักในสังคม วัฒนธรรม อารยธรรม วิทยาการ ความงามที่มนุษย์จะพึงรู้สึกได้ จึงถือว่าวัฒนธรรมใดที่ลายลักษณ์อักษรบันทึกภาษา วัฒนธรรมนั้น ถือว่าเป็นวัฒนธรรมยุคประวัติศาสตร์ หลักการนี้ก็เกิดขึ้นบนพื้นฐานของภาษาเช่นกัน

ภาษา เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องมีการถ่ายทอดการเรียนรู้ จึงจะสามารถใช้และสื่อความหมายกันได้ ดังนั้น ภาษาจึงมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ มีข้อสังเกต 5 ประการ คือ

1. มนุษย์สามารถใช้ภาษาในการทำความเข้าใจติดต่อกันได้ กล่าวคือสามารถใช้ภาษา แสดงความต้องการท่าทางร่างกายและจิตใจด้วย
2. มนุษย์ใช้ภาษาเป็นกิจกรรมสำคัญและจำเป็นในการดำรงชีวิต
3. ภาษาเป็นทักษะที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝน โดยเป็นการฝึกฝนที่ถูกต้อง เพื่อให้สอดคล้องกับการดำเนินในชีวิตประจำวัน
4. ภาษาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในสังคม เพราะต้องใช้ในการติดต่อสื่อสาร และมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม

5. ภาษามีความสำคัญต่อบุคคล เพราะการที่บุคคลรู้จักใช้ภาษาได้ดี ได้รับการยกย่องจากสังคม (บันลือ พฤษะวัน : 2522, หน้า 13-16)

นอกจากนี้ยังมีผู้อธิบายความสำคัญของภาษาโดยรวมตาม 5 ประเด็นหลักดังนี้

1. ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ มนุษย์ติดต่อกันได้ เข้าใจกันได้ ก็ด้วยอาศัย ภาษาเป็นเครื่องมือช่วยที่ดีที่สุด

2. ภาษาเป็นสิ่งช่วยยึดให้มนุษย์มีความผูกพันต่อกัน เนื่องจากแต่ละภาษามีระเบียบแบบแผนของตนซึ่งเป็นที่ตกลงกันในแต่ละชาติแต่ละที่กลุ่มชน การพูดภาษาเดียวกัน จึงเป็นสิ่งที่ทำให้คนรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน มีความผูกพันต่อกัน มีฐานะที่เป็นชาติเดียวกัน

3. ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ และเป็นเครื่องแสดงให้เห็นวัฒนธรรมส่วนอื่นๆ ของมนุษย์ด้วย เราจึงสามารถศึกษาวัฒนธรรมตลอดจนเอกลักษณ์ของชนชาติต่างๆ ได้จากการศึกษาภาษาของชนชาตินั้นๆ

4. ภาษามีระบบกฎเกณฑ์ ผู้ใช้ภาษาต้องรักษากฎเกณฑ์ในภาษาเอาไว้ อย่างไรก็ตาม กฎเกณฑ์ในภาษานั้น ไม่ตายตัวเหมือนกฎวิทยาศาสตร์ แต่มีการเปลี่ยนไปตามธรรมชาติของภาษา เพราะสิ่งที่มนุษย์ตั้งขึ้น จึงเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย ตามความเห็นชอบของส่วนรวม

5. ภาษาเป็นศิลปะ มีความงามตามกระบวนการใช้ กระบวนการใช้ภาษานั้น มีระดับ และลีลา ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ หลายด้าน เช่น บุคคล กาลเทศะ ประเภทของเสียง ฯลฯ การที่จะเข้าใจภาษาและใช้ภาษาได้ดีจะต้องมีความสนใจ สังเกต ให้เข้าใจถึงรสนาด้วย

สรุปได้ว่า ความสำคัญของภาษาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึง เพราะทำให้เราได้ทราบถึง ความเป็นมาของสังคม การวินิจฉัยเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ๆ และถ่ายทอดไปสู่คนอื่นๆ ร่วมกัน นั้น ภาษายังเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับคนทุกชาติทุกระดับ และเป็นเครื่องมือในการสืบค้นข้อมูลด้วย

ลักษณะทั่วไปของภาษา

ภาษา เป็นคำสันสกฤต มาจากคำว่า “ภาษา” เป็นคำกริยา แปลว่าพูด ภาษาประกอบด้วยเสียง และความหมายที่มีระบบมีกฎเกณฑ์ มีลักษณะทั่วไปดังนี้

1. ภาษา หมายถึง ภาษามนุษย์เท่านั้น ส่วนภาษาสัตว์ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะเรียกว่าภาษา เนื่องจากมีเสียงจำนวนจำกัดตายตัวสร้างประโยคไม่ได้

2. ภาษา หมายถึง ภาษาพูด เพราะเป็นสื่อที่ใช้มาก ส่วนภาษาเขียนเป็นเพียงตัวแทน

3. โครงสร้างของภาษาประกอบด้วยเสียงและความหมาย เช่น พูดว่ากิน เป็นภาษา แต่ถ้าฟังเฉยๆ ไม่นับว่าเป็นภาษา

4. ภาษา มีระบบกฎเกณฑ์แน่นอนในตัวเองที่ทำให้มนุษย์เข้าใจและเรียนรู้ภาษาได้ และสามารถสื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่นได้โดยใช้ระบบการสื่อความหมายเดียวกัน

5. ภาษาเป็นสิ่งสมมติแทนความหมาย ซึ่งบางครั้งไม่อาจหาเหตุผลได้ว่า ทำไมเรียกสิ่งนั้นว่าเช่นนั้น

6. ภาษา มีจำนวนประโยคไม่รู้จบ ในภาษาหนึ่งๆ มีจำนวนคำและจำนวนเสียงมีจำนวนจำกัด อาจนับได้ว่ามีกี่คำกี่เสียง แต่เมื่อนำเสียงและคำเหล่านั้นมาสร้างคำพูด จะมีจำนวนประโยคมากมายไม่รู้จบ

7. ภาษาที่มีลักษณะสังคม คือ

7.1 ภาษาเกิดจากการเรียนรู้ เลียนแบบ ถ่ายทอด จากบุคคลในสังคมเดียวกัน ไม่ใช่เกิดจากสัญชาตญาณหรือพันธุกรรม

7.2 ภาษาแต่ละภาษามีหลายประเภท เช่น ภาษาตลาด ภาษาถิ่น ภาษานักวิชาการ ภาษาแพทย์ ขึ้นอยู่กับประเภทสังคมนั้นๆ

7.3 ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม

7.4 ภาษาเป็นสิ่งที่ศึกษาได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (นันทพร นิลจินดา. มปป. 4-6)

สรุปได้ว่า ภาษานั้นก็มีลักษณะเฉพาะตัว และมีลักษณะเฉพาะในแต่ละชนชาติ ซึ่งในแต่ละภาษานั้นมีลักษณะ ที่ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโครงสร้าง ที่ประกอบด้วย เสียงและความหมาย เรื่องของระบบ คือมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัว และภาษาเป็นสิ่งสมมุติขึ้นเพื่อใช้แทนความหมายตามที่ต้องการ ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสาร ซึ่งอาจจะเป็นการพูด การฟัง การอ่าน และการใช้วิธีใดก็ตามเพื่อให้เกิดการการเข้าใจกันระหว่างคนสื่อสารความหมายหรือผู้ถ่ายทอดและผู้รับ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมนุษย์ใช้เวลาในการฟังมากที่สุด

ประโยชน์ของภาษา

ประโยชน์ของภาษานั้นมีหลายประการด้วยกัน สรุปได้ดังนี้

1. ภาษาช่วยธำรงสังคม

สังคมจะธำรงอยู่ได้มนุษย์ต้องมีไมตรีต่อกัน ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบวินัยของสังคมและประพฤติตนให้เหมาะสมแก่ฐานะตนเอง ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องอาศัยภาษาคือ

1.1 ภาษาใช้แสดงไมตรีจิตต่อกัน เช่นการทักทายปราศรัยกัน

1.2 ภาษาใช้แสดงเกณฑ์ของสังคมว่าคนในสังคม ปฏิบัติตนอย่างไร เช่น ศีล 5 เป็นแนวทางปฏิบัติของพุทธศาสนิกชน

1.3 ภาษาช่วยแสดงความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นต่างๆ กันไป การใช้ภาษาแสดงฐานะและบทบาทในสังคมด้วย

2. ภาษาแสดงความเป็นปัจเจกบุคคล

ปัจเจกบุคคลหมายถึง ลักษณะเฉพาะของบุคคล บุคคลแต่ละบุคคลมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไป ภาษาช่วยสะท้อนลักษณะดังกล่าวของบุคคล ทำให้ทราบถึงอุปนิสัย อารมณ์ รสนิยม ตลอดจนความคิดต่างๆ แต่ละบุคคลจะมีวิธีพูด หรือการใช้ภาษาแตกต่างกันออกไปตามลักษณะเฉพาะของตน เช่นถ้าเราอ่านเรื่องของนักเรียนคนนั้นหลายๆ เรื่อง ก็จะทราบว่านักเรียนคนนั้นชอบหรือไม่ชอบอะไร

3. ภาษาช่วยให้มนุษย์พัฒนา

มนุษย์อาศัยภาษาถ่ายทอดประสบการณ์ต่างๆ ต่อๆ กันมา ทำให้ความรู้แพร่ขยายมากขึ้น มนุษย์ไม่ต้องเสียเวลาเรื่องทุกเรื่องใหม่ แต่สามารถค้นคว้าต่อ ให้เจริญก้าวหน้าต่อไปบางครั้งเมื่อมีความเห็นไม่ตรงกันก็จะใช้วิธีอภิปรายโต้แย้งกัน ทำให้ความรู้ความคิด เจริญงอกงามยิ่งขึ้น โดยเฉพาะภาษาเขียน จะช่วยบันทึกเรื่องราวความรู้ต่างๆไว้ ให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ต่อไป

4. ภาษาช่วยกำหนดอนาคต

มนุษย์อาศัยภาษาช่วยกำหนดอนาคตในรูปแบบต่างๆ เช่น ทำแผน ทำโครงการ คำสั่งสัญญา คำพิพากษา การกำหนดการ

คำพยากรณ์ ซึ่งอาจจะเป็นแนวทางปฏิบัติต่อ ในบางกรณีสิ่งที่กำหนดล่วงหน้าไว้นี้อาจไม่เป็นไปตามนั้นก็ได้ เพราะอนาคตเป็นเรื่องที่ไม่แน่นอน

5. ภาษาช่วยจรรโลงใจ

การจรรโลงใจ คือ คำจุนใจให้มั่นคง ไม่ตกอยู่ในอำนาจฝ่ายต่ำ โดยปกติมนุษย์ต้องได้รับการจรรโลงใจอยู่เสมอ มนุษย์จึงอาศัยการช่วยให้ความชื่นบาน ให้ความเพลิดเพลิน เช่น บทเพลง นิทาน คำอวยพร ฯลฯ ทำให้สังคมดำรงอยู่ได้ด้วยดี ภาษามีประโยชน์สำหรับมนุษย์ และในขณะเดียวกันก็มีอิทธิพลต่อมนุษย์ด้วย ทั้งนี้เพราะมนุษย์ไม่ได้คิดว่า ภาษาเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงเท่านั้น เช่นการตั้งชื่อก็จะหลีกเลี่ยงคำที่มีเสียงคล้ายคลึงกับสิ่งไม่ดี สิ่งที่น่ารังเกียจ หรือมีความหมายไม่เป็นมงคล หรือการถูกนินทาก็จะเสียใจดังกล่าวนี้ ในบางครั้งมนุษย์ก็ยึดมั่นกับตัวอักษรโดยไม่พิจารณาเหตุผล การที่ภาษาช่วยจรรโลงจิตใจของมนุษย์ ก็จะช่วยให้สังคมอยู่ได้ด้วยดี ทำให้โลกสดชื่นเบิกบาน ช่วยคลายเครียด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่น

ความหมายภาษาถิ่น

ภาษาถิ่น (Dialect) เป็นภาษาที่ใช้พูดติดต่อสื่อสารตามท้องถิ่นต่างๆ สื่อความหมายเข้าใจกันในท้องถิ่นนั้นๆ โดยได้มีผู้ให้ความหมายดังนี้

ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่ใช้อยู่ในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งของประเทศ ในประเทศไทย ซึ่งประกอบไปด้วยถิ่นต่างๆ คือ ภาษาถิ่นใต้ ภาษาถิ่นกลาง และภาษาถิ่นเหนือ และมีลักษณะบางอย่างผิดเพี้ยนไปจากภาษากลางหรือภาษามาตรฐาน เช่นการออกเสียงและความหมาย (ศาสตราจารย์ กาญจนา นาคสกุล:2525)

นอกจากนี้ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งมีลักษณะพิเศษที่สำคัญ 2 ลักษณะดังนี้คือ

1. ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่แสดงออกถึงสัญลักษณ์ของความเป็นท้องถิ่นนั้นๆ ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่ใช้พูดที่สื่อสารกันภายในกลุ่มชนและเป็นภาษาที่แตกต่างจากภาษามาตรฐาน
2. ภาษาถิ่นจะสะท้อนวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชน โดยมีส่วนสำคัญในการบันทึกเรื่องราวต่างๆ อันได้แก่ วรรณกรรมท้องถิ่นและยังส่งถึงอิทธิพลไปยังภาษาอื่นๆ และภาษามาตรฐาน และรับอิทธิพลมาจากภาษาอื่นเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มชนต่างๆ มีปฏิสัมพันธ์กัน (สุธาสนี วิถีธรรมศักดิ์ :ภาษาไทยเพื่อการอาชีพ 1 , หน้า 1 กาญจนา คูวัฒนะศิริ:2528)

ศาสตราจารย์ กาญจนา นาคสกุล (2525) ภาษาถิ่น หมายถึง ภาษาที่ใช้กันอยู่ในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งของประเทศในประเทศไทย ซึ่งประกอบไปด้วยถิ่นต่างๆ ภาษาถิ่นใต้ ภาษาถิ่นกลาง และภาษาถิ่นเหนือ และมีบางอย่างลักษณะผิดเพี้ยนไปจากภาษากลางหรือภาษามาตรฐาน เช่น การออกเสียงและความหมาย

สุธาสนี วิถีธรรมศักดิ์ (2526 : 1) ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่แสดงถึงความเป็นลักษณะของความเป็นท้องถิ่นนั้นๆ ภาษาถิ่นเป็นภาษาที่ใช้พูดและสื่อสารกันภายในกลุ่มชน และเป็นภาษาที่แตกต่างจากภาษามาตรฐาน

สรุปได้ว่า ภาษาถิ่น คือ คำที่ใช้เรียกภาษาที่ใช้พูดกันในหมู่ผู้คนที่อยู่ในพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ต่างๆกัน โดยยังคงมีลักษณะเฉพาะ ที่สำคัญของภาษานั้น เช่น ภาษาไทย มีภาษาถิ่นหลายภาษา ได้แก่ ภาษาถิ่นอีสาน ภาษาถิ่นใต้ ภาษาถิ่นเหนือ และภาษาไทยกลาง หรือถิ่นกลาง เป็นต้น โดยทุกภาษาถิ่น

ยังคงใช้ศัพท์ ไวยากรณ์ที่สอดคล้องกัน แต่มักจะแตกต่างกันในเรื่องของวรรณยุกต์ เป็นต้น หากพื้นที่ของผู้ใช้ภาษานั้นกว้าง ก็จะมีภาษาถิ่นที่หลากหลาย และมีภาษาถิ่นย่อยๆลงไปอีก ทั้งนี้ภาษาถิ่นแต่ละถิ่น จะมีเอกลักษณ์ทางภาษาของตนอีกด้วย

ความสำคัญของภาษาถิ่น

ภาษามีความสำคัญต่อคนในชาติอย่างไร ภาษาถิ่นก็ยังมีคุณค่าต่อคนในท้องถิ่นอย่างนั้น ความสำคัญของภาษาถิ่นสรุปได้ดังนี้

1. การถ่ายทอดภูมิปัญญา เป็นการแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษในท้องถิ่นนั้น ซึ่งแสดงออกทางด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ คติชีวิต เป็นต้น แสดงให้เห็นถึงอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรือง

2. สะท้อนให้เห็นถึงการดำรงชีวิตของคนในท้องถิ่น เช่นการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นประเพณีของอีสาน ในการบายศรีสู่ขวัญ เช่น การแต่งงาน ขึ้นบ้านใหม่ สูตรขวัญผู้ป่วยตลอดจนการแสดงความยินดี การต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง จะมีการสู่ขวัญข้าวด้วย ถ้าเป็นถิ่นใดก็จะเป็นคำกลอนภาษาใด ถ้าเป็นถิ่นอีสานก็เป็นคำกลอนอีสาน นับเป็นจิตวิทยาชั้นสูงที่ปราษฎโบราณได้คิดค้นขึ้น ถือเป็นประเพณีสืบมา (หมอสู่ขวัญ ชาวอีสานจะเรียกผู้เชี่ยวชาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งว่า “หมอ” บางคนมีใบลานอ่านประกอบเพื่อให้เกิดความขลัง และใบลานนั้นมักจะจารเขียนด้วย “อักษรธรรม”

3. ใช้ในการอบรมสั่งสอน ให้คติเตือนใจ ให้แนวทางในการดำรงชีวิตให้มีความสุข อันเป็นคำสอนที่อิงหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาแทรกอยู่อย่างแยบยล มีการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยม ผู้ที่รับฟังจากภาษาเหล่านี้ จึงได้รับทั้งความบันเทิงและความคิดที่ตึงตังไปในขณะเดียวกัน

4. ภาษาใช้ถ่ายทอดประวัติศาสตร์โดยใช้สอดแทรกในวรรณกรรมลงในวรรณกรรมที่กล่าวถึงตำนานต่างๆ อันเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อย่างหนึ่ง ถ้าเป็นภาคใต้ เช่นตำนานหลวงพ่อดุสิต เทียบน้ำทะเลจืด ตำนานครูแก (หนังตะลุง) ถ้าเป็นภาคอีสาน เช่น ตำนานขุนบรม ตำนานอุรังคธาตุ (ประวัติพระธาตุพนม) เป็นต้น

5. ด้านศาสนา ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดคำสอนและปรัชญาทางศาสนาที่อยู่ในรูปของวรรณกรรมให้เผยแพร่สู่ประชาชนได้กว้างขวาง ทำให้ประชาชนมีหลักยึดเหนี่ยวจิตใจ ได้ข้อคิดในการดำรงชีวิต เช่น การเล่านิทานชาดก การเทศน์มหาชาติ วรรณกรรมคำสอน เป็นต้น

6. การประกอบอาชีพ บุคคลที่มีความรู้ในภาษาท้องถิ่นประเภทต่างๆ เช่น ตำรายา ตำราพยากรณ์ บทสวดในพิธีกรรมต่างๆ สามารถยึดเป็นอาชีพมีรายได้ นอกจากนี้การใช้ภาษาที่มีอยู่ในวรรณกรรมบางประเภท ยังให้ความรู้ในบางเรื่อง เช่น ความรู้เศรษฐศาสตร์เกี่ยวกับการเก็บออม การใช้จ่าย การหารายได้ การค้าขาย กฎหมาย การปกครอง การเกษตร เป็นต้น

7. การศึกษา ภาษาถิ่นอยู่ในวรรณกรรมหลายประเภทเป็นสื่อให้การศึกษาแก่ชาวบ้านแทบทุกแขนง ที่เห็นได้ชัดที่สุดได้แก่ ตำราต่างๆ แม้วรรณกรรมคำสอน วรรณกรรมศาสนา วรรณกรรมนิทาน ก็ จะแทรกความรู้ต่างๆ ให้ผู้อ่าน ผู้ฟัง ได้ศึกษาหาความรู้ไปพร้อมๆกันกับความบันเทิง เช่น ความรู้เกี่ยวกับสมามคม การทำมาหาเลี้ยงชีพ วรรณกรรมประเภทคำทาย (ปริศนาคำทาย) จะให้ความรู้ บันเทิง เสริมปัญญา ได้ดี

ประโยชน์ในการศึกษาภาษาไทยถิ่น

ประโยชน์ของการศึกษาภาษาไทยถิ่นนั้น มี 5 ประการสำคัญ (เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย์: ภาษาศาสตร์ภาษาไทย : 2543) คือ

1. เกิดการเข้าใจในเรื่องของภาษาว่า ภาษาไทยในโลกนี้ นอกจากจะมีหลายตระกูลแล้วในตระกูลหนึ่งๆ ยังมีภาษาย่อยอีกหลายภาษา

2. เข้าใจความเป็นมาของภาษา และชาวซึ่งในวัฒนธรรมในการใช้ภาษาและเห็นความสำคัญของภาษาไทยถิ่นนั้นๆ

3. เข้าใจในเรื่องกลายเสียงและความหมายของคำ ในภาษาไทยถิ่นหนึ่ง อาจเห็นการใช้คำบางคำบางถิ่นฟังแล้วอาจถือว่าเป็นคำหยาบ แต่ความหมายไม่ใช่อย่างที่เข้าใจ

4. เป็นแนวทางในการเรียนรู้วิธีการ และวิเคราะห์ภาษาในระบบต่างๆ เช่นเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และอื่นๆ

5. เป็นประโยชน์ในการสอนภาษาแก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่น และแก้ไขปัญหาเด็กนักเรียนที่ออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานไม่ชัด พร้อมนำความรู้ไปแก้ปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยแก่เด็กนักเรียนและผู้สนใจทั่วไป

สรุปได้ว่า ไม่ว่าจะการศึกษาภาษาใดๆ ก็แล้วแต่ ล้วนมีประโยชน์ทั้งสิ้นเพราะไม่ว่าจะเป็นภาษาหลักหรือภาษาถิ่นก็มีความสำคัญที่ควรค่าแก่การศึกษาทั้งนั้น เพราะจะทำให้สามารถเข้าใจถึงที่มา รู้จักวิเคราะห์ความหมาย และเป็นประโยชน์กับผู้ที่มิมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาถิ่นด้วย

เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้

ภาษาไทยถิ่นใต้ (Southern Thai Language) นิยามตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2544 (2556 : 869) คือภาษาเฉพาะของท้องถิ่นที่ใช้ในภาคใต้ของประเทศไทย มีรูปลักษณะเฉพาะตัว ทั้งถ้อยคำและสำเนียง อาจจะถูกกล่าวตามสารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ สถาบันทักษิณคดีศึกษา พ.ศ.2529 หมายถึง ภาษาย่อยของภาษาไทยที่ใช้แตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่างๆ ในภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งจะกล่าวโดยสรุปพอเป็นสังเขปดังนี้

ภาษาไทยถิ่นใต้แต่เดิมมาจะหมายถึงภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้พูดกันใน 14 จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ ชุมพร สุราษฎร์ธานี กระบี่ ระนอง พังงา ภูเก็ต ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราช สงขลา สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ต่อมาผลการศึกษาค้นคว้าของนักภาษาศาสตร์บางคน พบว่า พื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นใต้นั้นยังกว้างขวางเกินกว่าที่กล่าวมาแล้ว กล่าวคือ ทางภาคใต้ตอนเหนือครอบคลุมไปถึงพื้นที่ระหว่างบ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก กับบ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ บริเวณดังกล่าวนี้เป็นแนวแบ่งเขตระหว่างภาษาถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ (วรรณพร ทองมาก : 2526) ส่วนทางภาคใต้ตอนใต้การใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ครอบคลุมไปจนถึงภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่มีผู้พูดกันอยู่ในประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะในรัฐ กลันตัน รัฐไทรบุรี และรัฐปะลิส บางส่วนซึ่งในสามรัฐดังกล่าวนี้ยังมีผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เป็นจำนวนมาก สำหรับข้อเขียนนี้จะไม่กล่าวในรายละเอียดของภาษาไทยถิ่นใต้ในเรื่องลักษณะทางเสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ โครงสร้างของคำ การสร้างคำ หมวดคำ การเรียงลำดับ คำ และความหมาย การจะพูดถึงเฉพาะการแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้โดยสังเขป

การแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้

การแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้อย่างละเอียดนั้นยังไม่อาจกำหนดให้แน่นอนตายตัวได้ จนกว่าจะได้มีการศึกษาคนคว่ำวิจัยภาษาถิ่นย่อยในภาษาถิ่นใต้กันอย่างละเอียดครอบคลุมทุกเขตพื้นที่แต่อย่างไรก็ตาม โดยอาศัยผลการศึกษาค้นคว้าวิจัยเท่าที่มีอยู่ในขณะนี้ เราอาจแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้อย่างกว้างๆ และครอบคลุมเขตพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยถิ่นใต้เป็น 3 กลุ่มที่สำคัญ (สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้, 2529 : 2624 – 2525) คือ

1. กลุ่มภาคใต้ตอนเหนือ และเขตพื้นที่ฝั่งทะเลตะวันตก ได้แก่ ภาษาไทยที่พูดกันในจังหวัดต่อไปนี้เป็น ประจวบคีรีขันธ์ (ตอนล่าง) ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง พังงา และภูเก็ต

2. กลุ่มภาคใต้ตอนกลาง และเขตพื้นที่ฝั่งทะเลตะวันออก ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในจังหวัดต่อไปนี้เป็น กระบี่ ตรัง พัทลุง นครศรีธรรมราชและสงขลาบางอำเภอ (ระโนด สทิงพระ กระแสสินธุ์)

3. กลุ่มภาคใต้ตอนล่าง – มาเลเซีย ได้แก่ ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในเขตพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ สงขลา บางส่วน (ยกเว้นระโนด สทิงพระ กระแสสินธุ์) สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ตลอดไปจนถึงภาษาไทยถิ่นต่างๆ ที่พูดกันในประเทศมาเลเซีย ภาษาไทยถิ่นใต้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มย่อย

3.1 กลุ่ม 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไทรบุรีและปะลิส

3.2 กลุ่มตากใบ – กลันตัน

ส่วนสำเนียงย่อยภาษาไทยถิ่นใต้ แยกออกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้คือ

สำเนียงภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก

ภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ได้แก่ภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันมาฝั่งตะวันออกของภาคใต้บริเวณจังหวัดนครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ปัตตานี (อำเภอโคกโพธิ์ อำเภอแม่ลาน อำเภอหนองจิก และอำเภอเมือง) ตรัง สตูล (และในรัฐปะลิส-หมู่บ้านควนขนุน บ้านตาน้ำ, ในรัฐเคดาห์-บ้านทางควาย บ้านบาล่ง) ภาษาไทยถิ่นใต้ที่ใช้ในกลุ่มนี้จะมีลักษณะของภาษาที่คล้ายคลึงกัน (ตรังและสตูลแม้จะตั้งอยู่ทะเลฝั่งตะวันตก แต่สำเนียงถือเป็นกลุ่มเดียวกัน พัทลุง สงขลา นครศรีธรรมราช คือออกเสียงตัวสะกด ก. ได้ชัดเจน

สำเนียงภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันตก

ภาษาไทยถิ่นใต้ฝั่งตะวันออก ได้แก่ภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันอยู่บริเวณพื้นที่จังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต ระนอง สุราษฎร์ธานี และชุมพร ภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดกันอยู่บริเวณพื้นที่จังหวัดเหล่านี้ จะมีลักษณะเด่นที่คล้ายคลึงกัน เช่น ออกเสียงคำว่า แดก เป็น แตะ ดอกไม้ สามแยก เป็น สามแยะ ฯลฯ (สำเนียงนครศรีธรรมราช กลุ่มฉวาง พิปูน หุ่นใหญ่ ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของเขาหลวงก็อยู่ในกลุ่มนี้ ส่วนจังหวัดชุมพรและจังหวัดสุราษฎร์ธานีแม้จะตั้งอยู่ฝั่งทะเลตะวันออก แต่สำเนียงภาษาถือเป็นกลุ่มเดียวกับจังหวัดพังงา ภูเก็ต คือออกเสียงตัวสะกด ไก่ ไม่ได้

สำเนียงภาษาไทยถิ่นใต้สำเนียงเจ๊ะเห

ภาษาไทยถิ่นใต้สำเนียงเจ๊ะเห ได้แก่ภาษาไทยถิ่นใต้ที่พูดอยู่บริเวณพื้นที่จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี และอำเภอยะหริ่ง อำเภอปานาและอำเภอสายบุรีทั้งในเขตรัฐกลันตันของมาเลเซีย ในหมู่บ้านที่พูดภาษาไทย จะใช้ภาษาไทยถิ่นใต้สำเนียงเจ๊ะเหในเขตจังหวัดนราธิวาสเนื่องจากมีคนในจังหวัดอื่นๆ มาอาศัยหรือทำงานในจังหวัดนราธิวาส จึงนำภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละจังหวัด มาพูดกันในจังหวัดนราธิวาส ส่วนใหญ่จะเป็นคนไทยถิ่นใต้จากจังหวัดพัทลุง สงขลา นครศรีธรรมราช คนนราธิวาส

จึงมีภาษาไทย 2 สำเนียง คือ ภาษาไทยถิ่นใต้สำเนียงเงาะเห และสำเนียงภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก ภาษาไทยถิ่นใต้สำเนียงเงาะเห มักพูดกันอยู่ในกลุ่มเครือญาติ หรือตามชนบทของนราธิวาส แต่ในเมืองจะพูดสำเนียงภาษาไทยถิ่นใต้ตะวันออก (วิกิพีเดีย สารุกรมเสรี, masterorg.wu.ac.th)

สรุปได้ว่า การแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นและสำเนียงถิ่นใต้ ที่มารถเห็นได้ชัดคือการแบ่งกลุ่มที่อิงหลักภูมิศาสตร์ โดยการแบ่งตั้งแต่ภาคใต้ตอนบน ตอนกลางและตอนล่าง และอาจครอบคลุมไปถึงชายแดนประเทศมาเลเซียบางพื้นที่ด้วย

แนวทางการอนุรักษ์ภาษาถิ่น

แนวทางการอนุรักษ์ภาษาถิ่น มีแนวทางที่พอจะแยกได้ 8 แนว ดังนี้

1. การค้นคว้าวิจัย การศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลภาษาของท้องถิ่น จังหวัด ภูมิภาค และประเทศโดยมุ่งศึกษาให้รู้ความเป็นมาในอดีตและสภาพการณ์ในปัจจุบัน

2. การฟื้นฟูโดยการนำภาษาถิ่นที่กำลังจะสูญหาย หรือสูญหายไปแล้วมาทำให้มีคุณค่าและมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในท้องถิ่นโดยเฉพะพื้นฐานทางจริยธรรม คุณธรรมและค่านิยม

3. การอนุรักษ์โดยปลูกจิตสำนึกให้คนในท้องถิ่น ตระหนักถึงคุณค่าแก่นสาระและความสำคัญของภาษาถิ่น ส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาถิ่น เพื่อสร้างจิตสำนึกของความเป็นคนท้องถิ่นนั้นๆที่จะต้องร่วมกันอนุรักษ์ภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นรวมทั้งสนับสนุนให้มีห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ ชุมชนขึ้น เพื่อแสดงสภาพชีวิตและความเป็นมา อันจะสร้างความรู้และความภูมิใจในท้องถิ่น

4. การพัฒนาริเริ่มสร้างสรรค์และปรับภาษาถิ่นให้เหมาะสมกับยุคสมัยและเกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวันโดยใช้ภาษาถิ่นเป็นพื้นฐานในการรวมกลุ่มการพัฒนาอาชีพ โดยใช้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาช่วยเพิ่มประโยชน์

5. การถ่ายทอดโดยการนำภาษาถิ่นที่ได้รับรวบรวมวิเคราะห์วิจัยแล้ว ไปถ่ายทอดให้คนในสังคมได้รับรู้ เกิดความเข้าใจตระหนักในคุณค่า คุณประโยชน์โดยผ่านสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมต่างๆ

6. ส่งเสริมกิจกรรมโดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดเครือข่ายการเสพสารของชุมชน เพื่อจัดกิจกรรมทางด้านการใช้ภาษาถิ่นอย่างต่อเนื่อง

7. การเผยแพร่แลกเปลี่ยนโดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการเผยแพร่แลกเปลี่ยนทางด้านภาษาถิ่นอย่างกว้างขวางด้วยสื่อและวิธีการต่างๆรวมทั้งประเทศอื่นๆทั่วโลก

8. การเสริมสร้างปราชญ์ท้องถิ่น โดยการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของชาวบ้าน ผู้ถ่ายทอดทางภาษา ให้มีโอกาสแสดงศักยภาพด้านภาษาถิ่น ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ มีการยกย่อง ประกาศเกียรติคุณในลักษณะต่างๆอย่างสม่ำเสมอ (orange.exteen.com)

แนวทางการอนุรักษ์ของภาษาประเทศญี่ปุ่น

จากการศึกษาและค้นคว้าในเรื่องของแนวทางในการอนุรักษ์ภาษาของประเทศญี่ปุ่นก็จะสรุปได้ดังนี้

1. ในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีนโยบายให้คนญี่ปุ่นอนุรักษ์สำเนียงต่างๆไว้เช่นการผสมผสานสำเนียงภาษาของแต่ละท้องถิ่น แม้แต่สื่อโทรทัศน์ก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากภาษาญี่ปุ่นมีสำเนียงท้องถิ่นมากมาย ซึ่งภาษาญี่ปุ่นนั้นบางประเภทใหญ่ๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1.1 ภาษาแบบโตเกียว หรือ โตเกียวซิกิ : สำเนียงทางการ ซึ่งพูดกันมากในฝั่งตะวันออก หรือ อีนาชิโฮง ของญี่ปุ่น

1.2 ภาษาแบบเค็ง หรือ เค็งซิกิ :ซึ่งพูดกันในฝั่งตะวันตก หรือ นิชินิฮิ

1.3 ภาษาแบบคิวชู ซึ่งบางครั้ง จะยุบรวมกันแบบเค็ง เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของ นิชินิฮิ

2. คนญี่ปุ่นเมื่อเดินทางไปยังถิ่นฐานหรือภูมิภาคอื่นๆก็ยังคงพูดภาษาของถิ่นตัวเองดั้งเดิมโดยไม่ได้เปลี่ยนเป็นพูดภาษากลาง เช่น นักแสดงชาวคันไซญี่ปุ่น ซึ่งส่วนมากจะเป็นนักแสดงตลก เมื่อเดินทางไปแสดงในโตเกียว พวกเขา ก็ยังคงพูดภาษาคันไซของพวกเขาอย่างเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง จึงทำให้เกิดรสนิยมว่า ดาราตลกญี่ปุ่น ต้องพูดภาษาคันไซ วึ่งคือการอนุรักษ์ภาษาถิ่นของตนเองโดยวิธีหนึ่ง

3. รัฐบาลญี่ปุ่นพยายามผลักดันให้คนต่างชาติเรียนภาษาญี่ปุ่นโดยมีการแพร่กระจายภาษาญี่ปุ่นออกไปตั้งแต่ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยรัฐบาลญี่ปุ่นบังคับสอนภาษาญี่ปุ่นให้กับประเทศต่างๆ เช่น จีนแผ่นดินใหญ่ คาบสมุทรเกาหลี หมู่เกาะในมหาแปซิฟิก หลังจากนั้นก็แพร่ไปสู่ทวีปอเมริกา เมื่อถึงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็มีการพูดภาษาญี่ปุ่นหลงเหลืออยู่มากและส่งสอนคนรุ่นถัดไป ให้พูดภาษาญี่ปุ่นถึงแม้ว่าลูกหลานของเขาไม่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้แล้วก็ตาม ซึ่งนับเป็นโครงการระยะยาวในการแพร่และอนุรักษ์ภาษานั้นไว้อย่างดี

แนวทางการอนุรักษ์ภาษาของประเทศจีน

เนื่องจากประเทศจีนเป็นประเทศที่ใหญ่มาก มีประชากรมาก และที่สำคัญคือมีชนชาติรวมกันถึง 56 ชนชาติทำให้ประเทศจีนมีภาษาที่หลากหลาย แต่ภาษาที่ใช้พูดกันมากที่สุดคือ ภาษาจีน หรือที่เรียกว่าภาษาฮั่น หรือภาษาจีนกลาง ซึ่งก็คือภาษาราชการของจีน ที่ใช้ด้วยกันในปัจจุบัน จึงทำให้รัฐบาลจีนต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการที่จะอนุรักษ์ และส่งเสริมให้คนจีนพูดภาษาจีนกลางให้มากที่สุด โดยมีแนวทางที่พอจะสรุปได้ดังนี้

1. กระทรวงศึกษาธิการจีน ได้จัดทำโครงการบรรยายเกี่ยวกับ วัฒนธรรมและประเพณีจีนให้กับผู้ที่สนใจ เช่นเรื่องสามก๊ก หงโหลวมิ่ง (ความฝันในหอแดง) เป็นต้น โดยบรรยายเป็นภาษาจีนกลางให้เข้าใจถึงความเป็นมาของคนจีน และจะได้ไม่ลืมเลือนวัฒนธรรมและภาษาจีน

2. ประเทศจีนมีเทศกาลต่างๆ มากมาย เช่น เทศกาลโคมไฟ เทศกาลชุนเจี๋ย (เทศกาลแห่งการเฉลิมฉลองในช่วงฤดูใบไม้ผลิ) วันสารทต่าง ๆ อื่นๆ อีกมากมาย และประเทศจีนก็พยายามรณรงค์ให้เทศกาลเหล่านี้เป็นเทศกาลที่ทุกๆแห่งต้องจัดให้มีอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เด็กสมัยใหม่ได้จดจำว่า ในแต่ละเทศกาลย่อมจะต้องใช้ภาษาจีนแท้ๆ อยู่ทุกเทศกาล จึงถือเป็นการอนุรักษ์ภาษาและวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่ง

3. รัฐบาลสนับสนุนให้คนจีนไปห้องสมุดเพื่อการอ่านหนังสือ เขียนหนังสือ และพูดภาษาจีนให้ถูกต้อง หลังจากนั้นก็มีการแข่งขันเขียน อ่าน ตอบปัญหาภาษาจีน โดยรัฐบาลเป็นผู้ให้รางวัล สำหรับผู้ที่พยายามรักษาวัฒนธรรมภาษาจีนไว้ได้มากที่สุด

4. รัฐบาลจีนจะสนับสนุนให้ผู้พูดภาษาจีนได้ถูกต้อง และมีมาตรฐานได้เข้าทำงานในสถานที่ที่ดี และมีมาตรฐาน เช่นหน่วยราชการ กระทรวงต่างๆ ทำให้คนจีนพยายามขวนขวายเรียนภาษาจีน ทั้งการพูด อ่าน เขียน ให้ได้มาตรฐานหลักภาษาจีน ซึ่งนับเป็นการอนุรักษ์ภาษาจีนได้อย่างแยบยล

5. รัฐบาลจีนพยายามส่งเสริมเรื่องของวัฒนธรรมจีนหลายเรื่อง เช่น พระถังซัมจั๋งที่เป็นพุทธประวัติ นำมาสร้างภาพยนตร์การ์ตูนขนาดยาว และภายในเนื้อเรื่องจะประกอบไปด้วยเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและภาษาจีน ว่าในอดีตนั้นเป็นอย่างไร เพื่อให้เยาวชนได้ดูและศึกษาไปพร้อมๆ กัน

6. ประเทศจีนมีสิ่งดีๆ หลากหลายยิ่ง รัฐบาลจึงสนับสนุนและส่งเสริมให้คนจีนมีความภูมิใจในความเป็นจีน เช่นเรื่องของเศรษฐกิจ ซึ่งจีนมีความภูมิใจมากเพราะในอดีตนั้นเงินเร้นแค่นมาก แต่เมื่อมาถึงสมัยหลังๆนี้จีนได้พัฒนาระบบเศรษฐกิจของตัวเองจึงมีความก้าวหน้าและแข็งแกร่งกว่าจนประเทศทางแถบอเมริกาต้องมาควรวិธีการฟื้นฟูเศรษฐกิจของจีนว่า เขาทำกันอย่างไรเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าความมีวัฒนธรรมแห่งความเป็นคนจีนนั้นสามารถพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่งคั่งได้ และแน่นอนว่าวัฒนธรรมทางด้านภาษาก็ย่อมเป็นส่วนหนึ่งของความเจริญเหล่านี้

7. ทุกที่ทางของประเทศจีนจะรณรงค์การใช้ภาษาจีน แม้แต่สินค้าที่ว่าจะจะเป็นสินค้าที่ผลิตภายในหรือต่างประเทศ จะไม่พยายามใช้ภาษาต่างประเทศเลย เพราะถ้าจีนใช้เฉพาะภาษาจีนจะทำให้ภาษาจีนใช้ภาษาตัวเองได้ถูกต้องมากขึ้นโดยเฉพาะเยาวชน

8. รัฐบาลจีนพยายามส่งคนจีนไปสอนภาษาจีนให้กับคนต่างชาติในหลายๆประเทศโดยที่ผู้เรียนไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆเลย ซึ่งเป็นการลงทุนที่สูงมาก แต่จีนก็ประสบความสำเร็จกับโครงการนี้ไม่น้อยเลยทีเดียว (แปลจาก<http://blog.sina.com.cn/s/blog>)

เมื่อได้ประมวลประโยชน์และความสำคัญของภาษาถิ่นแล้วก็พอสรุปได้ว่าไม่ว่าชาติพันธุ์กลุ่มใดๆ โลกนี้หากได้มีการรักษาไว้ซึ่งความเป็นตัวตนของท้องถิ่นนั้นๆ พร้อมทั้งการสนับสนุนการใช้อย่างแพร่หลายแล้ว ความเป็นท้องถิ่นนั้นๆ ก็ย่อมยังคงดำรงอยู่เพื่อเป็นแนวทางของผู้ที่จะศึกษาและค้นคว้าต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประทีป บุหลัน (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการอนุรักษ์ภาษาไทย ภาษาไทยถิ่นใต้ ผลการศึกษาพบว่า คนในท้องถิ่นใช้ภาษาถิ่นน้อยลง เนื่องจากกระแสโลกาภิวัตน์เข้ามามีบทบาทต่อการใช้ชีวิตประจำวันของคนในท้องถิ่นมากขึ้น โดยเฉพาะเยาวชนที่จะเป็นกำลังสำคัญในการรักษาสืบทอดภาษาถิ่นต่อไปในอนาคต กำลังใช้ภาษาถิ่นน้อยลง จากการประชุมระดมสมองเพื่อหาแนวทางข้อสรุปว่าควรมีการอนุรักษ์ พร้อมกับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาถิ่นใต้ในโรงเรียนทุกแห่ง หากทำเช่นนี้มรดกของชาติจะมีได้จางหายไปจากแผ่นดิน

สมปราชญ์ วุฒิจันทร์ (2559 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้ภาษาถิ่นใต้ของนักเรียนในภาคใต้ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในภาคใต้ใช้ภาษากลางเฉลี่ยร้อยละ 77.74 ของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันทั้งหมด ยิ่งอายุน้อยลงยิ่งใช้ภาษากลางมากขึ้น ขณะเดียวกันอายุมากขึ้นใช้ภาษาถิ่นใต้มากขึ้น และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีในการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ และเห็นว่าภาษาไทยถิ่นใต้มีประโยชน์ต่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัด นครศรีธรรมราช การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยและภาษาไทยถิ่นใต้
2. สร้างเครื่องมือ(แบบสัมภาษณ์ภาษา)

เครื่องมือ

แบบสัมภาษณ์ โดยมีตารางคำให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ตอบ หากตอบไม่ได้ผู้สัมภาษณ์จะบันทึกเองตาม คำพูดของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ
การสร้างแบบสัมภาษณ์

ศึกษาคัดเลือกคำและความหมายของพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ฉบับ พ.ศ.2525 ของสถาบัน ทักษิณคดีศึกษามหาวิทยาลัยทักษิณ และคัดเลือกคำและความหมายจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น หมวดพืช หมวดอาหาร หมวดเครื่องใช้ คำนาม สรรพ นาม กิริยา วิเศษณ์ คำขยายหรือกลุ่มคำ เพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์ซึ่งในการสร้างแบ่งตารางเป็น 4 ช่อง ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมาย และช่องทำเครื่องหมายถูกผิดเพื่อเลือกกว่าเป็น ภาษาไทยถิ่นใต้ใช่หรือไม่ในการสัมภาษณ์

3. การคัดเลือกคำจากแบบสัมภาษณ์

โดยบุคคลในท้องถิ่น (ผู้นำท้องถิ่น,พระในท้องถิ่น,ชาวบ้าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ) โดยการเลือกคำจากแบบ สัมภาษณ์โดยบุคคลในท้องถิ่น การเลือกคำโดยบุคคลในท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ผู้วิจัยได้ติดต่อไว้

4. ประชากรกลุ่มเป้าหมาย

ประชากรกลุ่มเป้าหมายประกอบด้วย

ประชากรที่มีภูมิลำเนาในอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 14 คน

- 4.1 ดารุณี ขวัญเมือง
- 4.2 ฉลอง เพชรอาวุธ
- 4.3 อนันต์ นาคแก้ว
- 4.4 สอนันต์ พันธุ์ทวี
- 4.5 ประพันธ์ เขาดำ
- 4.6 อัญชลี ศรีสุขใส
- 4.7 วินิต เกื้อกุล
- 4.8 โชคดี ไกรนรา
- 4.9 การดา อินจงจิตร
- 4.10 ปรีดา พุทธสุกษา
- 4.11 ศรีนวล ชำนาญกิจ
- 4.12 สุเทพ ชำนาญกิจ

4.13 ลิปปภาส สงทิพย์

4.14 นปλισ ยางแก้ว

5. การเก็บข้อมูล

การเลือกคำจากการสัมภาษณ์โดยผู้คัดเลือก

1. ผู้นำท้องถิ่น เป็นคนในท้องถิ่นโดยกำเนิด
2. พระในท้องถิ่น อายุ 50 ปีขึ้นไป เป็นคนในท้องถิ่นโดยกำเนิด
3. ชาวบ้านในท้องถิ่น อายุ 50 ปีขึ้นไป เป็นคนในท้องถิ่นโดยกำเนิด พ่อแม่กำเนิดใน

อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

และจากประสบการณ์ผู้วิจัยเนื่องจากผู้วิจัยเป็นคนอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินการเก็บข้อมูลดังนี้

1. เก็บข้อมูลภาคสนามใช้วิธีสัมภาษณ์ โดยนำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์รายบุคคล พร้อมอธิบายการตอบแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง หลังจากนั้นจึงสรุปความเห็นจากการกรอกแบบสัมภาษณ์ของแต่ละตำบลจาก ผู้คัดเลือกภาษาถิ่น

2. รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้

3. เครื่องมือ แบบสัมภาษณ์ โดยมีตารางคำให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ตอบ หากตอบไม่ได้ผู้สัมภาษณ์จะบันทึกเองตามคำพูดผู้ให้ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางรายการคำภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ

4. ผู้วิจัยออกหนังสือถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอความร่วมมือในการคัดเลือก ตรวจสอบคำที่ได้จากการสัมภาษณ์ เพื่อนำมาจัดทำเป็นคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

1. ผู้นำท้องถิ่นซึ่งเป็นกำนันตำบลทุ่งสัง

2. พระในท้องถิ่น อายุ 50 ปีขึ้นไปซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดควนสระบัว อำเภอทุ่งใหญ่

3. ชาวบ้านในท้องถิ่น อายุ 50 ปีขึ้นไปซึ่งเป็นชาวบ้านตำบลทุ่งสัง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานความคิด ประกอบการศึกษา วิเคราะห์และอภิปรายผลโดยนำเสนอรายละเอียดตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทย

2. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาถิ่น

3. เอกสารที่เกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยประเมินผลการศึกษาดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลภาคสนามจากแบบสัมภาษณ์โดยการคัดเลือกคำจากกลุ่มบุคคลที่ผู้วิจัยขอความร่วมมือในพื้นที่

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยรวบรวมจัดหมวดหมู่ เป็นระบบ เพื่อสะดวกในการตีความหมาย

3. วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อจัดทำคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

4. วิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยร้อยละเพื่อเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ กรณีศึกษาเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยประกอบไปด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

โดยจะเป็นผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่าง ในเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ กรณีศึกษาเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้ข้อมูลภาคสนามที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ภาษา แบบเจาะจง สัมภาษณ์จำนวน 8 หมวด และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 14 กลุ่มตัวอย่าง ในเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช จากนั้นนำผลการศึกษามาวิเคราะห์โดยแยกผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ

ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์การศึกษาการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ กรณีศึกษาเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาดังนี้

4.2.1 การเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยถิ่นใต้ มีลักษณะเป็นตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ ศึกษาคัดเลือกคำและความหมายของพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ฉบับ พ.ศ.2525 ของสถาบันทักษิณคดีศึกษามหาวิทยาลัยทักษิณ และคัดเลือกคำและความหมายจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยแบ่งออกเป็นหมวดดังนี้

- หมวดพืช
- หมวดอาหาร
- หมวดเครื่องใช้
- หมวดคำนาม
- หมวดคำสรรพนาม
- หมวดคำกริยา
- หมวดคำวิเศษณ์
- หมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดพืช)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	พริกชี้หนู	ตีป्ली	มีลักษณะเป็นไม้ต้น ความสูง 30-120 cm ใบมีลักษณะแบนและเรียบมัน ผลมีขนาดเล็กเรียวยาวประมาณ 2-3 ซม. เมื่อดิบผลมีสีเขียวเข้ม เมื่อสุกจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง มีรสเผ็ดจัด นิยมใช้เป็นส่วนประกอบในอาหาร	14	0	100	0
2	ตะลิงปลิง	ส้มหลิง	เป็นไม้ยืนต้น สูงได้ถึง 15 เมตร ออกผลตามกิ่งก้านและลำต้นเป็นพวงแน่นและสวยงาม จึงเป็นที่นิยมปลูกทั่วไป นอกจากนี้ผลยังสามารถใช้บริโภค ตะลิงปลิง	6	8	42.9	57.1
3	ละมุด	มุดสัง	เป็นพันธุ์ไม้ไม่ผลัดใบชนิดหนึ่ง ผลมีรสหวานหอมนิยมรับประทานเป็นอาหารว่างและนิยมรับประทานในประเทศไทย ผลละมุดสุกมีน้ำตาลสูง และประกอบไปด้วย วิตามินเอและซี ธาตุแคลเซียมฟอสฟอรัส	5	9	35.7	64.3
4	สะตอ	ลูกตอ	เป็นไม้ยืนต้นมีกิ่งก้านที่มีขนละเอียดใบประกอบแบบขนนกสองชั้น จะออกช่อที่ปลายของกิ่งตามตำราแพทย์แผนไทย จะใช้เมล็ด ขับลมในลำไส้ แก้ปัสสาวะพิการ	14	0	100	0
5	ส้มแขก	ขามแขก	เป็นไม้ยืนต้นในวงศ์ Guttiferaeซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับมังคุดชะมวง เปลือกต้นเมื่ออ่อนสีเขียว พอแก่เป็นสีน้ำตาลอมดำ ใบเดี่ยว เรียบเป็นมัน ดอกช่อ แยกเพศ แยกต้น เมื่ออ่อนมีกลิ่นเหม็นสีเขียวหุ้ม ผลเป็นผิวเดี่ยว ผิวเรียบ เนื้อผลที่เป็นเนื้อแข็งมีรสเปรี้ยว เนื้อหุ้มเมล็ดสีส้มมีรสหวาน มี 5-8 เมล็ด	4	10	28.6	71.4
6	กระเทียม	หัวเทียม	เป็นพืชสมุนไพรไทยและเป็นเครื่องเทศชนิดหนึ่ง โดยมักใส่ในอาหารหลายชนิด ทั้งอาหารไทย	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
7	ขมิ้น	ขี้มัน	ขมิ้นชันเป็นไม้ล้มลุก อายุหลายปี สูง 30-95 ซม. เหง้าใต้ดินรูปไข่ อ้วนสั้น มีแขนงรูปทรงกระบอกแตกออกด้านข้าง 2 ด้าน ตรงกันข้าม เนื้อในเหง้าสีเหลืองส้มหรือสีเหลืองจำปาปนสีแสด มีกลิ่นฉุน ใบเดี่ยว กลางใบสีแดงคล้ำ	14	0	100	0
8	ตะไคร้	ไคร	เป็นพืชล้มลุก ความสูงประมาณ 4-6 ฟุต ใบยาวเรียวยาว ปลายใบมีขนหนาม ลำต้นรวมกันเป็นกอ มีกลิ่นหอม ดอกออกเป็นช่อยาวมีดอกเล็กฝอยเป็นจำนวนมาก ตะไคร้เป็นพืชที่สามารถนำส่วนต้นหัวไปประกอบอาหาร และจัดเป็นพืชสมุนไพร	14	0	100	0
9	มะนาว	ส้มนาว	เป็นไม้ผลชนิดหนึ่ง ผลมีรสเปรี้ยวจัด จัดอยู่ในสกุลส้ม (Citrus) ผลสีเขียว เมื่อสุกจัดจะเป็นสีเหลือง เปลือกบาง ภายในมีเนื้อแบ่งกลีบๆ ชุ่มน้ำมาก นับเป็นผลไม้ที่มีคุณค่า นิยมใช้เป็นเครื่องปรุงรส นอกจากนี้ยังถือว่ามีคุณค่าทางโภชนาการและทางการแพทย์ด้วย	14	0	100	0
10	มะม่วงหิมพานต์	ยาร่วง	มะม่วงหิมพานต์เป็นไม้ไม่ผลัดใบ ลำต้นมีความสูง 10-12 เมตร ต้นเดี่ยว สยายกิ่งก้าน ไม่สม่ำเสมอ ใบจัดเรียงเป็นแบบเกลียว ผิวมันลื่น รูปไข่จนถึงรูปไข่ ความยาว 4-22 เซนติเมตร และกว้าง 2-15 เซนติเมตร ขอบใบเรียบ ส่วนดอกนั้นเกิดจาก ที่ยาวถึง 26 เซนติเมตร แต่ละดอกตอนแรกมีสีเขียวซีด จากนั้นสีสดเป็นแดงจัด มี 5 กลีบ ปลายแหลม เรียว ยาว 7-15 มิลลิเมตร	3	11	21.4	78.6
11	มะละกอ	ลอกอ	เป็นไม้ผลชนิดหนึ่ง สูงประมาณ 5-10 เมตร มีถิ่นกำเนิดในอเมริกากลาง ถูกนำเข้าสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ผลดิบมีสีเขียว เมื่อสุกแล้วเนื้อในจะมีสีเหลืองถึงส้ม นิยมนำมารับประทานทั้งสดและนำไปปรุงอาหาร	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
12	มะเขือมอญ	กระเจี๊ยบมอญ	เป็นพืชล้มลุกอายุหลายปี เจริญเติบโตได้ดีในเขตอากาศกึ่งร้อน คือมีอุณหภูมิระหว่าง 18-35 องศาโดยประมาณ เป็นพืชที่สามารถนำมาเป็นสมุนไพรได้ เพราะมีสรรพคุณทางยาที่ช่วยรักษาเกี่ยวกับโรคกระเพาะอาหาร	5	9	35.7	64.3
13	ดาหลา	กาลา	เป็นพืชล้มลุกประเภทใบเลี้ยงเดี่ยวชนิดหนึ่งซึ่งมีดอกที่สวยงาม มีความนิยมปลูกเป็นไม้ตัดดอกซึ่งจัดเป็นพืชที่อยู่ในวงศ์เดียวกันกับขิงและข่านั่นเอง ส่วนลำต้นดาหลาจะอยู่ใต้ดินที่พวกเราเรียกว่าเหง้าซึ่งเหง้าที่พุดถึงนี้จะเป็นจุดกำเนิดของหน่ออ่อนของทั้งต้นและดอกดาหลาต่อไป	10	4	71.4	28.6
14	สับปะรด	ยานัด	เป็นพืชล้มลุกชนิดหนึ่งที่มีต้นกำเนิดมาจากบริเวณทวีปอเมริกาใต้ ลำต้นมีขนาดสูงประมาณ 80-100 เซนติเมตร การปลูกสามารถปลูกได้ง่ายโดยการฝังกลบหน่อหรือส่วนยอดของผลที่เรียกว่า จุก เปลือกของผลสับปะรดภายนอกมีลักษณะคล้ายตาล้อมรอบผล	5	9	35.7	64.3
15	มะขาม	ส้มขาม	มะขามเป็นพันธุ์ไม้มงคลพระราชทานและดอกไม้ประจำจังหวัดเพชรบูรณ์ มะขามในไทยมีสองชนิดคือมะขามเปรี้ยวและมะขามหวาน โดยมะขามหวานมีหลายพันธุ์เช่น พันธุ์น้ำผึ้ง อินทผลัม หมิ่นจง สีทอง ในบางครั้งจะเรียกมะขามตามลักษณะของฝัก	14	0	100	0
16	ฟักทอง	น้ำเต้า	เป็นพืชชนิดหนึ่ง ใช้ทำได้อาหารคาว ของหวาน และเป็นอาหารว่างได้ด้วย ปกติฟักทองเมื่อแก่จัดจะมีสีเหลืองอมส้ม เป็นพืชมีเถา ปลูกได้ทั่วไปทั้งในเขตร้อนและเขตหนาว ในทางพฤกษศาสตร์ จัดอยู่ในสกุล Cucurbita วงศ์ Cucurbitaceae เป็นพืชที่มีถิ่นกำเนิดในทวีปอเมริกา และแพร่กระจายไปทั่วโลก	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
17	ผัก	ขี้พริก	หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า "ผัก" เป็นผักพื้นบ้านพืชล้มลุกจำพวกไม้เถาตระกูลแตงลำ ใบสีเขียวลักษณะหยักหยาบ ดอกมีสีเหลือง ผลกลมยาวมีนวลขาว	14	0	100	0
18	แตงโม	แตงจีน	แตงโมเป็นพืช ล้มลุกเป็นเถา อายุสั้น เถาจะเลื้อยไปตามพื้นดิน ผลมีทั้งทรงกลมและทรงกระบอก เปลือกแข็ง มีทั้งสีเขียวและสีเหลือง บางพันธุ์มีลวดลายบนเปลือก ในเนื้อมีเมล็ดสีดำแทรกอยู่	14	0	100	0
19	หญ้าขนหมู	แห้วหมู	เป็นพืชจำพวกไม้ล้มลุก ลำต้นอยู่ใต้ดิน มีลักษณะเป็นหัวกลม สั้น มีตาจำนวนมาก และสามารถแทงไหลไปได้ไกลแล้วเกิดหัวใหม่เจริญขึ้นต้นเหนือดิน ใบของแห้วหมูเกิดที่ลำต้น ชิดแน่นโดยเป็นกาบใบหุ้มซ้อนม้วนทับกัน	14	0	100	0
20	ฝรั่ง	ชมพู	เป็นไม้ต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ในวงศ์ Myrtaceae ฝรั่งเป็นพืชที่มีจุดกำเนิดอยู่ในอเมริกากลางและหมู่เกาะอินดีส์ตะวันตก หลักฐานทางโบราณคดีในเปรูชี้ให้เห็นว่ามีฝรั่งมาตั้งแต่ 800 ปีก่อนคริสตกาล พ่อค้าชาวสเปนและโปรตุเกสเป็นผู้นำผลไม้ชนิดนี้ไปยังถิ่นต่างๆทั่วโลก เข้ามาถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อราวคริสต์ศตวรรษที่ 17	14	0	100	0
21	กระถิน	ตอเบา	เป็นไม้พุ่ม ใบประกอบ ดอกช่อ ดอกย่อยเป็นดอกสมบูรณ์เพศ ผลเป็นฝักแบน ยอดอ่อน ช่อดอกและฝักอ่อน ชาวกระเหรี่ยงกินสดกับน้ำพริก เมล็ดในฝักแก่ กินสดหรือลวกกินกับน้ำพริก ใบต้มให้หมูกิน	14	0	100	0
22	แตงกวา	ลูกแตง	เป็นไม้เลื้อย มีถิ่นกำเนิดในประเทศอินเดียนิยมปลูกเพื่อใช้ผลเป็นอาหาร มีอายุตั้งแต่ปลูกจนถึงเก็บเกี่ยว 30-45 วัน แตงกวาสามารถนำไปปรุงอาหารได้มากมายหลายชนิดเช่น แกงจืด ผัด กินกับน้ำพริก	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
23	ผักกระเฉด	ผักฉืด	เป็นพืชล้มลุก ลำต้นลอยน้ำหรือเลื้อยแผ่ไกลฝั่ง มีชื่อพื้นเมืองอื่น ๆ คือ ผักหละหนอง, ผักหนอง	14	0	100	0
24	ผักกวาดุ้ง	ผักแซ่ซิม	เป็นผักที่นิยมบริโภคกันมาก ปลูกง่าย เจริญเติบโตเร็ว อายุการเก็บเกี่ยวสั้นเพียง 35-45 วัน ก็สามารถเก็บเกี่ยวได้ นำมาประกอบอาหารประเภทผัด แกงจืด ผักจิ้ม เป็นต้น สามารถปลูกได้ทุกฤดูและนิยมปลูกกันทั่วประเทศทั้งในรูปของสวนผักการค้า	14	0	100	0
25	ขนุน	หนูน	ขนุนเป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ อยู่ในวงศ์เดียวกับสาเก สูง 15-30 เมตร ลำต้นและกิ่งเมื่อมีบาดแผลจะมีน้ำยางสีขาวข้นคล้ายน้ำมันไหล ไบเดียว เรียงสลับ แผ่นใบรูปรี ขนาดกว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 10-15 เซนติเมตร ปลายใบทุ่ถึงแหลม โคนใบมน ผิวในด้านบนสีเขียวเข้มเป็นมัน เนื้อใบนานา	14	0	100	0
26	พริกไทย	พริก	เป็นพืชที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นราชาของเครื่องเทศที่มีกลิ่นฉุน และเป็นเครื่องเทศที่ให้รสเผ็ดร้อน สามารถนำมาทำพริกไทยแห้งเป็นเครื่องปรุงอาหาร ซึ่งถ้าทำแห้งทั้งเปลือกจะได้พริกไทยดำเนื่องจากเปลือกเมื่อทำให้แห้งจะมีสีดำ	14	0	100	0
27	ผักโขม	ผักขม	ผักโขมจะขึ้นอยู่ทั่วไปตามแหล่งธรรมชาติเช่น ป่าละเมาะ ริมทาง ชายป่าที่รกร้าง เป็นต้น และยังเป็นวัชพืชในบริเวณสวนผัก สวนผลไม้ ไร่นาของชาวบ้าน ผักโขมเป็นพืชที่ขึ้นง่ายชาวบ้านจึงมักเก็บมาบริโภคในช่วงหน้าฝน	2	12	14.3	85.7
28	หัวหอม	หอม	พืชที่มีลำต้นสั้นและฝังอยู่ใต้ดิน ขนาดสูงประมาณ 30 เซนติเมตร กาบใบพองออกเพื่อสะสมอาหาร ดอกลักษณะเป็นช่อคล้ายร่ม ประกอบด้วยดอกย่อยจำนวนมาก กลีบดอกสีขาวอมม่วงมีกลีบดอก 6 กลีบ ออกดอกในช่วงฤดูร้อน	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
29	ชะอม	ยอดคอม	เป็นพืชยืนต้น ใช้ใบแก่และอ่อน เป็นสมุนไพร ของไทย ลำต้นของชะอมมีหนาม ใบมีขนาดเล็กและมีกลิ่นฉุน ใบอ่อนของชะอมหรือส่วนยอดของใบสามารถนำมารับประทานได้	14	0	100	0
30	ถั่วลิสง	ถั่วใต้ดิน	จัดเป็นพืชตระกูลถั่วรสหวาน ช่วยบำรุงปอดและกระเพาะอาหาร แก้ไอ ขับปัสสาวะ กระตุ้นน้ำนม เหมาะกับผู้ที่มืออาการไอแห้ง ร่างกายอ่อนแอ	14	0	100	0

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดพืช) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ พริกชี้หู สะตอ กระเทียม ขมิ้น ตะไคร้ มะนาว มะละกอ มะขาม ฟักทอง ฟัก แตงโม หล้าขนหมู ฝรั่ง กระจิน แตงกวา ผักกระเฉด ผักกวางตุ้ง ขนุน พริกไทย หัวหอม ชะอม ถั่วลิสง ภาษาถิ่นใต้ ดีปลี ลูกตอ หัวเทียม ขมิ้น ไคร้ ส้มนาว ลอกอ ส้มขาม น้ำเต้า ขี้พริ้ว แตงจีน แห้วหมู ชมพู่คิด ตอเบา ลูกแตง ผักฉืด ผักแซ่ซิม หนูน พริก หอม ยอดอม ถั่วใต้ดิน เป็นร้อยละ 82.86 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ ผักโคม ภาษาถิ่นใต้ ผักขม คิดเป็นร้อยละ 17.14 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันมากที่สุด

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดอาหาร)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	แกงไก่ฟักเขียว	แกงไก่ขี้พริ้ว	แกงฟักเขียวใส่มะเขว่นโขลกลงไปพร้อมกับเครื่องแกง	14	0	100	0
2	แกงเหลือสับประรด	แกงส้มหย่านัด	เมนูอาหารภาคใต้ รสเปรี้ยวนำ เค็ม เผ็ด สีเหลืองจากขมิ้น รสชาติอร่อย ย่อยง่าย	14	0	100	0
3	มะละกอผัดไข่	ลอกอผัดไข่	มะละกอผัดไข่เมนูแสนง่ายที่ทำมาจากมะละกอและไข่ไก่เท่านั้น	8	6	57.1	42.8
4	ปาห่องไก่	จะโกย	ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาลีตัดเป็นท่อน ๆ แล้วจับติดกันเป็นคู้ นำไปทอดน้ำมันให้พอง, คนจีน เรียกว่า อี้จาก้วย.	14	0	100	0
5	ต้มจืดวุ้นเส้น	แกงจืดตั้งหน	ต้มจืดวุ้นเส้นใส่หมูสับ เวลาต้มวุ้นเส้นต้องใส่ใจระวังอย่าให้วุ้นเส้นอืด	14	0	100	0
6	น้ำพริก	น้ำซูป	อาหารชนิดหนึ่ง ประยุกต์กะปิ พริกขี้หนู กระเทียม มะนาว เป็นต้น	14	0	100	0
7	ไตปลา	พุงปลา	เครื่องในปลารวมทั้งเหงือกของปลาบางชนิด.	14	0	100	0
8	หมูคั่ว	หมูจำเหยี่ยว	คือกระบวนการใช้ความร้อนกับอาหารแห้งโดยไม่ใช้น้ำหรือน้ำมันเป็นตัวกลาง	0	14	0	100
9	ผักสด	ผักเหนาะ	ผักที่เพิ่งเก็บมาใหม่ๆ	14	0	100	0
10	ใบเหลียงต้มกะทิ	เหลียงต้มถิ	เป็นผักพื้นเมืองของภาคใต้ ใบเคี้ยวจะเรียวยาว มันๆ เอามาทำอาหารอร่อยทุกเมนู	14	0	100	0
11	แกงไตปลา	แกงพุงปลา	ไตปลาที่เป็นเครื่องจิ้มคล้ายน้ำพริกของทางภาคกลาง หรือแกงพุงปลาที่เป็นอาหารที่มีชื่อเสียงของจังหวัดพัทลุง	14	0	100	0
12	แกงเหลือ	แกงส้ม	แกงชนิดหนึ่งรสเปรี้ยวเผ็ด น้ำพริกแกงไม่ใส่เครื่องเทศ ใช้ผัก หรือผลไม้แกงกับกุ้งหรือปลา ประุงรสเปรี้ยวด้วยน้ำมะขามเปียก มะนาว	14	0	100	0
13	คั่วกลิ้ง	คั่วกลิง	เป็นอาหารปักษ์ใต้รสเผ็ดที่สามารถทำรับประทานเองได้ง่ายไม่ยุ่งยาก	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
14	แกงคั่ว	แกงข้าว	แกงกะทิชนิดหนึ่ง เครื่องแกงเหมือนน้ำพริกแกงเผ็ด แต่ไม่ใส่ลูกผักชี ยี่หระ รากผักชี ผิวมะกรูด และพริกไทยเม็ด.	14	0	100	0
15	หมูผัดเคยฉลู	หมูผัดเคยฉลู	เป็นอาหารพื้นถิ่นภูเก็ตเลย คงเสียเที่ยวแยะ และถ้าจะให้ตีควรวาคนพื้นถิ่นพาไป จะได้ชิมอาหารปุ่นเต้ รสชาติดั้งเดิมแบบภูเก็ตแท้ๆ	14	0	100	0
16	ผัดสะตอกุ้งสด	ผัดหลูกต้อ	ผัดพื้นบ้านสัญลักษณ์ของชาวใต้ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย สะตอเป็นผักที่มีรสชาติและกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ชาวใต้นิยมนำสะตอมารับประทานเป็นผักสด	14	0	100	0
17	ขนมจีน	นึ่งจีน	อาหารคาวทำด้วยแป้งข้าวเจ้าหมัก ลักษณะเป็นเส้นกลมยาว ๆ สีขาวคล้ายเส้นหมี่ กินกับน้ำยา น้ำพริก แกงเขียวหวาน น้ำเงี้ยว เป็นต้น.	7	7	50	50
18	แกงเลียง	แกงเลียง	แม่ที่เพิ่งคลอดลูกควรรับประทานแกงเลียงเพื่อช่วยให้น้ำนมมาก	14	0	100	0
19	ไก่ต้มขมิ้น	ไก่ต้มขมิ้น	ไก่ต้มขมิ้นไก่ต้มขมิ้น เป็นเมนูอาหารพื้นบ้านทางภาคใต้ รสชาติจัดจ้าน เปรี้ยวนำจากส้มแขก ตัดด้วยกลิ่นสมุนไพรประเภท ขมิ้น ข่า ตะไคร้ และใบมะกรูด รสชาติคล้ายๆ ต้มยำ	14	0	100	0
20	ผัดผักเหลียง	ผัดผักเหลียง	เป็นผักที่มีในท้องถิ่นภาคใต้ มีถิ่นกำเนิดในประเทศสิงคโปร์ เดิมเป็นผักป่าขึ้นเองทั่วไป	14	0	100	0
21	ข้าวยา	คาวยา	ชื่ออาหารใต้ชนิดหนึ่ง ทำด้วยข้าวสวยคลุกกับกุ้งแห้งป่น มะพร้าวคั่ว ผักหั่นฝอยเช่น ใบกระพังโหม ถั่วฝักยาว ตะไคร้ เป็นต้น เมื่อกินราดน้ำเคย หรือน้ำบูดูปรุงรส อาจใส่มะนาวส้มโอ หรือพริกป่น	0	14	0	100
22	ปลาทรายทอดขมิ้น	ปล่าชายทอดขมิ้น	เป็นสมุนไพรที่ถูกนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของอาหารภาคใต้แทบทุกเมนู ขมิ้นมีคุณค่าในตัวเองอย่างมากมาย มีสรรพคุณเป็นสารต้านอนุมูลอิสระ	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
23	ขนมรังผึ้ง	ขนมรังต่อ	ขนมทำด้วยแป้งสาลี ไข่ น้ำตาล นม ตีให้เข้ากัน ใส่พิมพ์สองฝา ผึ่งไฟกลับไปกลับมาจนสุก เมื่อแกะออกมีลักษณะกลมและมีรอยบุ๋มทั้งสองด้านคล้ายรังผึ้ง, ขนมไข่ หรือขนมรู ๆ	14	0	100	0
24	หม้อข้าวหม้อแกงลิง	หม้อลิง	หม้อข้าวหม้อแกงลิงชนิดใหม่ ๆ มักพบตามภูเขาซึ่งมีอากาศร้อนตอนกลางวันและหนาวเย็นตอนกลางคืน ส่วนชื่อหม้อข้าวหม้อแกงลิง มาจากข้อเท็จจริงที่ว่าลิงมาดื่มน้ำฝนจากหม้อของพืชชนิดนี้	0	14	0	100
25	แกงเหลืองหน่อไม้ดอง	แกงส้มหน่อไม้ดอง	มีความแตกต่างจากแกงส้มของไทย ทั้งในด้านรสชาติ เครื่องปรุง วิธีการปรุง กลิ่น และสีสันของน้ำแกงที่ปรุงเสร็จแล้ว	14	0	100	0
26	แกงเหลืองปลากระพงยอดมะพร้าว	แกงส้มปล้าพงยอดพร้าว	เพราะน้ำแกงมีสีเหลืองจากขมิ้น แกงส้มของคนใต้หรือแกงเหลืองของคนภาคกลางต่างจากแกงส้มของภาคกลางตรงที่แกงส้มภาคใต้นิยมใช้พริกขี้หนูสด และใช้น้ำมันาวในการแต่งรสเปรี้ยว	14	0	100	0
27	ข้าวคลุกกะปิ	ข้าวผัดเคย	ข้าวสุกคลุกกับกะปิ มักใส่กุ้งแห้ง มะม่วงดิบซอย มีไข่กโลกเป็นแผ่น บาง ๆ หั่นฝอยโรยหน้า เป็นต้น มีหมูหวานเป็นเครื่องเคียง	14	0	100	0
28	แกงไตปลา	แกงพุงปลา	เป็นการถนอมอาหารแบบหมักดองชนิดหนึ่ง โดยใช้กระเพาะของปลา เช่น ปลาทุปลาลัง ปลาดุก ปลาช่อน หรือปลาอื่นๆมาหมักกับเกลือ โดยนำขึ้นและตีออกจากกระเพาะก่อน หมักไว้ 10 -30 วันก็ใช้ได้ ไตปลาที่หมักได้ที่จะเหลวและมีมันไหลออกมา นำไปทำเป็นอาหารได้หลายชนิด	14	0	100	0
29	น้ำพริก	น้ำซุบ	อาหารชนิดหนึ่ง ปรุงด้วยกะปิ พริกขี้หนู กระเทียม มะนาว เป็นต้น ใช้คลุกข้าว หรือจิ้มกินแนมกับผัก เรียกชื่อต่างกันไปตามเครื่องปรุง	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
30	แกงเห็ด	แกงส้ม	แกงชนิดหนึ่งรสเปรี้ยวเผ็ด น้ำพริกแกงไม่ใช่เครื่องเทศ ใช้ผัก หรือผลไม้แกงกับกุ้งหรือปลาปรุงรสเปรี้ยวด้วยน้ำมะขามเปียก มะนาว แล้วเรียกชื่อตามนั้น	14	0	100	0

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดอาหาร) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ แกงไก่ฟักเขียว แกงเหลือสับประรด ปาท่องโก๋ ต้มจืดวุ้นเส้น น้ำพริก ไตปลา ผักสด ใบเหลียงต้มกะทิ แกงไตปลา แกงเหลือ คั่วกลิ้ง แกงคั่ว หมูผัดเคยฉลู ผัดสะตอกุ้งสด แกงเลียง ไก่ต้มขมิ้น ผัดผักเหลียง ปลาทรายทอดขมิ้น ขนมรังผึ้ง แกงเหลือหน่อไม้ดอง แกงเหลือปลากระพงยอดมะพร้าว ข้าวคลุกกะปิ แกงไตปลา น้ำพริก แกงเหลือ ภาษาถิ่นใต้ แกงไก่ขี้พริ้ว แกงส้มหย่านัต จะโกย แกงจืดตั้งหน น้ำชุบ พุงปลา ผักเหนาะ เหลียงต้มถั กุ้งพุงปลา แกงส้ม คั่วกลิ้ง แกงขี้ว มูผัดเคยฉลู ผัดหลูกต้อ แกงเลียง ไก่ต้มขมิ้น ผัดผักเหลียง ปลาทรายทอดขมิ้น หมนรังต้อ แกงส้มหน่อไม้ดอง แกงส้มปล้าพองยอดพร้าว ข้าวผัดเคย แกงพุงปลา น้ำชุบ แกงส้ม คิดเป็นร้อยละ 83.33 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่น ใต้น้อยที่สุด คือ หมูคั่ว ข้าวยา หม้อข้าวหม้อแกงลิง ภาษาถิ่นใต้ หมูจำเหยียว คาวยา หม้อลิง คิดเป็น ร้อยละ 16.67 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันมากที่สุด

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดเครื่องใช้)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	ตาปู	เหล็กโคน	ใช้ในการก่อสร้าง	14	0	100	0
2	ไฟแช็ค	เหล็กไฟ	อุปกรณ์จุดไฟ	14	0	100	0
3	รถจักรยาน	รถถีบ	อุปกรณ์ใช้ในการเดินทาง	14	0	100	0
4	สร้อยคอ	สายคอ	เครื่องประดับที่ใช้สวมใส่คอ	14	0	100	0
5	สร้อยข้อมือ	สายมือ	เครื่องประดับที่ใช้สวมใส่มือ	14	0	100	0
6	นาฬิกา	นากา	เป็นเครื่องมือสำหรับใช้บอกเวลา	14	0	100	0
7	เก้าอี้	เก้าเอ้	ที่นั่งประเภทหนึ่ง โดยมักจะเป็นที่นั่งสำหรับคนเดียว	14	0	100	0
8	เชียง	ดานเฉียง	เชียงที่ใช้ ไว้สับไก่ หั่นผัก	14	0	100	0
9	ตะหลิว	ช้อนซี่	เครื่องมือทำด้วยเหล็ก ใช้แฉะหรือตักของที่ทอดหรือผัดในกระทะ	14	0	100	0
10	สากกะเบือ	สากเบือ	สากไม้สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริก ใช้คู่กับครกกะเบือ	14	0	100	0
11	รองเท้า	เกือก	เป็นเครื่องใช้ที่มนุษย์นำมาใช้กับเท้า เพื่อป้องกันอันตราย	14	0	100	0
12	กระจก	กะจ็อก	วัสดุที่ทำมาจากแก้ว ซึ่งมีองค์ประกอบหลักทางเคมีคือซิลิโคน ซึ่งสามารถหลอมและนำไปขึ้นรูปได้	0	14	0	100
13	กะละมัง	โคม	ภาชนะที่มีรูปร่างคล้ายอ่างรูปวงกลมขนาดใหญ่และลึก	14	0	100	0
14	ภาชนะสำหรับตักน้ำในบ่อ	ตีหมา หรือ ตีมา	ภาชนะสำหรับตักน้ำในบ่อ	7	8	49.2	57.1
15	กระท่าย	เหล็กคูด	เป็นเครื่องมือสำหรับขูดมะพร้าวที่ยังไม่ได้กะเทาะเปลือกออก	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
16	ถุงพลาสติก	ถุงกรอบแกรบ	ถุงใส่สิ่งของเก็บไว้เป็นจำนวนมาก	14	0	100	0
17	ตะกร้า	ฉ่าหิ้ว	ภาชนะสานโปร่งสำหรับใส่สิ่งของ มีรูปต่าง ๆ มีหูหิ้วหรือไม่มีก็ได้.	14	0	100	0
18	เสื่อ	ซาด	ใช้สำหรับรองนั่ง	0	14	0	100
19	ครกเปือ	ครก	สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริก ใช้คู่กับครกกะเปือ	14	0	100	0
20	ทัพพี	หวั๊ก	เป็นเครื่องมือจำพวกเดียวกับช้อน ใช้ในการตักน้ำแกงหรือของเหลวต่าง	14	0	100	0
21	กะทะ	ทะ	ภาชนะก้นตื้นปากผาย ใช้สำหรับหุงต้มและทอด	14	0	100	0
22	เตา	อ้างเหลา	ใช้สำหรับหุงต้ม	14	0	100	0
23	กระซอน	ตรง	เครื่องกรองของเหลว ใช้กรองกะทิ เป็นต้น เดิมสานด้วยผิวไม้ไผ่ ปัจจุบันทำด้วยอะลูมิเนียม สแตนเลส หรือพลาสติก.	3	11	21.4	78.6
24	กระบาย	บาย	ภาชนะสำหรับตักน้ำทำด้วยกะลามะพร้าวตัวเมีย หรือกะลาที่ไม่มีตา มีด้ามเป็นไม้สำหรับจับ.	14	0	100	0
25	จาน	ชาม	ภาชนะรูปกลมแบนใช้ใส่อาหาร	14	0	100	0
26	แก้วน้ำ	จอกน้ำ	ภาชนะที่มีหูใช้ใส่น้ำดื่ม	14	0	100	0
27	เข็มขัด	สายเอว	สายคาดเอวมักทำด้วยหนัง ผ้าพลาสติก หรือเชือกถัก มีหัวสำหรับเสียบขัดกับปลายสายคาดให้พอดีรอบเอว	14	0	100	0
28	โทรทัศน์	ทีวี	การถ่ายทอดเสียง และภาพจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยแปลงสัญญาณเสียง และสัญญาณภาพ	4	10	28.6	71.4
29	โทรศัพท์	โทรสับ	เป็นอุปกรณ์การสื่อสารโทรคมนาคมที่อนุญาตให้ ผู้ใช้สองคนหรือมากกว่า	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
30	กระเป๋	เป๋	สำหรับใส่เสื้อผ้าเงินทอง หรือสิ่งของต่าง ๆ มีหลายแบบหลายขนาด	14	0	100	0

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดเครื่องใช้) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ ตาปู ไฟแช็ค รถจักรยาน สร้อยคอ สร้อยข้อมือ นาฬิกา แก้ว อี้ เชียง ตะหลิว สากกะเบือ รองเท้า กะละมัง กระจ่าย ถุงพลาสติก ตะกร้า ครก ทัพพี กระจะ เต้า กระจะบวย จาน แก้วน้ำ เข็มขัด โทรศัพท์ กระจะเป่า ภาษาถิ่นใต้ เหล็กโคน เหล็กไฟ รถถีบ สายคอ สายมือ นากา แก้วเอ๋ ดานเฉียง ซ้อนซี่ สากกะเบือ เกือก โคม เหล็กคูด ถุงกรอบแกรบ ฉ่าหิ้ว ครกเปือ หัวัก ทะ อ่างเหลา บวย ขาม จอกน้ำ สายเอว โทร สับ เป้า คิดเป็นร้อยละ 83.33 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ กระจะจก เสื่อ ภาษาถิ่นใต้ กระจะจ็อก ซาด คิดเป็นร้อยละ 16.67 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำนาม)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	ผู้ชาย	บ่าว	มนุษย์เพศชาย ปกติคำนี้สงวนไว้สำหรับผู้ใหญ่ที่เป็นชาย	14	0	100	0
2	ผู้หญิง	สาว	คนที่มีมดลูก	14	0	100	0
3	เด็กผู้หญิง	เด็กหญิง	มนุษย์เพศชายที่อายุน้อย มักจะใช้เรียกเด็กหรือวัยรุ่น	14	0	100	0
4	เด็กผู้ชาย	เด็กชาย	มนุษย์เพศหญิงที่อายุน้อย มักจะใช้เรียกเด็กหรือวัยรุ่น	14	0	100	0
5	พี่ชาย/น้องชาย	พี่บ่าว/น้องบ่าว	พี่/น้องที่เป็นเพศชาย	14	0	100	0
6	พี่สาว/น้องสาว	พี่สาว/น้องสาว	พี่/น้องที่เป็นเพศหญิง	14	0	100	0
7	หมา	หมา	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดหลายสกุลในวงศ์ Canidae ลำตัวมีขนปกคลุมมีเขี้ยว ๒ คู่ มีทั้งที่เป็นสัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยง.	14	0	100	0
8	แมว	แมว	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนม ๔ เท้าชนิด Felis domestica ในวงศ์ Felidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับเสือ ส่วนใหญ่เลี้ยงเป็นสัตว์เลี้ยง เพื่อความเพลิดเพลิน และใช้จับหนู	14	0	100	0
9	วัว	จ้าว	ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องชนิด Bostaurus ในวงศ์ Bovidae เป็นสัตว์กบคู้ ลำตัวมีสีต่าง ๆ เช่นน้ำตาลแดง น้ำตาลนวล ขาว ดำ เขาสั้นโค้งขึ้น ยื่นไปข้างหน้าเล็กน้อย ใต้คอมีเหนียงคอบนแถบลงไปถึงอก ขนปลายหางเป็นฟู, โคนเรียกว่า, จ้าว.	14	0	100	0
10	เจ้านาย	นายหัว	ผู้บังคับบัญชา, หัวหน้า, เจ้าขุนมูลนาย.	14	0	100	0
11	ปู่	โป่	พ่อของพ่อ, สามียของย่า, ญาติผู้ชาย หรือชายที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับปู่.	14	0	100	0
12	ยาย	แม่เต่า	แม่ของพ่อ, เมียของปู่, ญาติผู้หญิงชั้นเดียวกับย่า.	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
13	ตา	พ่อเต่า	พ่อของแม่, สามียของยาย, ชายที่เป็นญาติชั้นเดียวกับพ่อของแม่ หรือไม่ได้เป็นญาติแต่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตา, คำเรียกชายสูงอายุอย่างไม่เคารพนับถือ.	14	0	100	0
14	รถมอเตอร์ไซด์	รถเครื่อง	ยานพาหนะสองล้อที่ใช้เครื่องยนต์หรือมอเตอร์ในการขับเคลื่อนประเภทของจักรยานยนต์ขึ้นอยู่กับลักษณะการออกแบบใช้งาน	14	0	100	0
15	รถจักรยาน	รถถีบ	รถถีบ, ยานพาหนะประเภทรถมี ๒ ล้อ มีโครงเหล็กเชื่อมล้อหน้ากับล้อหลังมีคันบังคับด้วยมือติดตั้งอยู่บนล้อหน้า มีเบาะนั่งซึ่งขับเคลื่อนด้วยแรงถีบจากคนขี่ให้ล้อหมุนไป, ถ้ามี ๓ ล้อ เรียกว่า จักรยานสามล้อ.	14	0	100	0
16	ลูกกระสุน	ลูกปืน	เครื่องยิงมีคัน ใช้สายโยงยิงด้วยลูกดินปืนกลม	14	0	100	0
17	แมลง	แมง	ชื่อสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง เมื่อร่างกายเจริญเติบโตเป็นตัวเต็มวัยแล้วจะแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนเห็นได้ชัดเจน ได้แก่ หัว ออก และท้อง มี ๖ ขา มีปีก ๑ หรือ ๒ คู่ หรือไม่มีปีก เป็นสัตว์ที่มีชนิดและปริมาณมากที่สุดในโลก, มักเรียกสับสนกับแมงซึ่งมี ๘ ขา.	14	0	100	0
18	ย่า	ย่า	แม่ของพ่อ, เมียของปู่, ญาติผู้หญิงชั้นเดียวกับย่า.	14	0	100	0
19	หนังสือ	หนังสือ	เครื่องหมายใช้เขียนแทนเสียง หรือคำพูด, ลายลักษณ์อักษร, ตัวอักษร.	14	0	100	0
20	คุณครู	ครู	ผู้ที่มีความสามารถให้คำแนะนำ เพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการเรียน สำหรับนักเรียน หรือนักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน มีหน้าที่ หรือมีอาชีพในการสอนกับวิชาความรู้ หลักการคิดการอ่าน	14	0	100	0
21	ลิง	ลิง	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดในอันดับ Primates ลักษณะคล้ายคน ตีนหน้าและตีนหลังใช้จับเกาะได้ มีทั้งชนิดที่มีหาง และชนิดที่ไม่มีหาง.	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
22	หมู	หมู	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดในวงศ์ Suidae เป็นสัตว์กีบคู่ ตัวอ้วนยาว มีทั้งที่เป็นสัตว์เลี้ยง และสัตว์ป่า.	14	0	100	0
23	บ้าน	เริน	ที่อยู่อาศัย, สิ่งปลูกสร้างสำหรับอยู่อาศัย.	14	0	100	0
24	ปลาร้า	ปลาแตก	ปลาหมักเกลือ ใส่ข้าวคั่ว หรือรำคั่วใช้ปรุงอาหาร หรือเป็นเครื่องจิ้ม, ปลาแตก	14	0	100	0
25	โทรศัพท์มือถือ	โทรศัพท์	โทรศัพท์เคลื่อนที่, โทรศัพท์มือถือ	14	0	100	0
26	หอม	หัวหอม	พืชชนิดหนึ่งใช้เป็นเครื่องปรุงประกอบอาหาร	14	0	100	0
27	คนสวน	คนสวน	ลูกจ้างที่จ้างมาดูแลรักษาต้นไม้ในสวน, ลูกจ้างทำสวน.	7	7	50	50
28	น้ำมันพืช	มันพืช	ผลิตภัณฑ์น้ำมันที่สกัดได้จากพืช	14	0	100	0
29	แม่ค้า	แม่ค้า	คนขาย, คนขายของผู้หญิง	14	0	100	0
30	พ่อค้า	พ่อค้า	คนขาย, คนขายของผู้ชาย	14	0	100	0

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดคำนาม) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ ผู้ชาย ผู้หญิง เด็กผู้หญิง เด็กผู้ชาย พี่ชาย/น้องชาย พี่สาว/น้องสาว หมา แมว วัว เจ้านาย ปู่ ยาย ตา รถมอเตอร์ไซด์ รถจักรยาน ลูกกระสุน แมลง ยา หนังสือ คุณครู ลิง หมู บ้าน ปลาร้า โทรศัพท์มือถือ หอม น้ำมันพืช แม่ค้า พ่อค้า ภาษาถิ่นใต้ บ่าว สาว เด็กหญิง เด็กชาย พี่สาว/น้องสาว พี่สาว/น้องสาว หมา แมว จิว นายหัว โป้ แม่เฒ่า พ่อเฒ่า รถเครื่อง รถถีบ ลูกปืน แมง ยา หนังสือ ครู ลิง หมู เริน ปลาแดก โทรศัพท์ หัวหอม มันพืช แม่ค้า พ่อค้า คิดเป็นร้อยละ 96.67 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ คนสวน ภาษาถิ่นใต้ คนงาน คิดเป็นร้อยละ 3.33 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันมากที่สุด หมวดคำนามมีการใช้คำไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่นใต้ ของกลุ่มตัวอย่างมีความคล้ายคลึงกับ ภาษาถิ่นใต้ ในแถบอื่น ๆ

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำสรรพนาม)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	ผม	ปม	ใช้เรียกตนเอง	0	14	0	100
2	ฉัน	ฉาน, ฉ้าน	ใช้เรียกตนเอง	14	0	100	0
3	เขา	ฮู้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น	14	0	100	0
4	เขา	เค้า	ใช้เรียกคนอื่น	14	0	100	0
5	เธอ	แก	ใช้เรียกแทนชื่อคนอื่น	14	0	100	0
6	คุณ	เต็น, เติน	ใช้เรียกผู้ที่อาวุโสกว่า	14	0	100	0
7	ผม	กู	ใช้เรียกแทนตัวเอง	14	0	100	0
8	ฉัน	เรา	ใช้เรียกแทนตัวเอง	14	0	100	0
9	เธอ	ฮี้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น	14	0	100	0
10	เขา	ไอ้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น	14	0	100	0
11	หนู	หนู่	ใช้เรียกแทนตัวเอง	14	0	100	0
12	น้อง	หน่อง	เป็นคำเรียกน้อง	14	0	100	0
13	นุ้ย	หนุ้ย	เป็นคำใช้แทนตัวเองเวลาพูด	14	0	100	0
14	พี่	เพ	เป็นคำเรียกพี่	10	4	71.4	28.6
15	พี่ชาย	พี่บ่าว	เป็นคำเรียกพี่ชาย	14	0	100	0
16	น้องชาย	น้องบ่าว	เป็นคำเรียกน้องชาย	14	0	100	0
17	ใคร	คัย	เป็นการถามถึงบุคคลอื่น	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
18	เด็กๆ	แต่็กๆ	ใช้พูดกับพูดน้อย	14	0	100	0
19	ดิฉัน	อิฉัน	ใช้แทนตัวผู้พูด เพศหญิง	14	0	100	0
20	กระผม	กะปม	ใช้แทนตัวผู้พูด เพศชาย	14	0	100	0
21	ลูก	โลก	บุตร	14	0	100	0
22	พวกเรา	โหม้เรา	การพูดถึงบุคคลหลายคนๆ	14	0	100	0
23	น้องสะใภ้	น้องพ่าย	เป็นการเรียกแทนชื่อ การได้น้องสาวเข้ามาเพิ่มในบ้าน	0	14	0	100
24	ทวด	แหนี้	เป็นชื่อเรียก	0	14	0	100
25	เหลน	เหลิ่น	เป็นการเรียกแทนชื่อ	14	0	100	0
26	นาย	หนาย	เป็นคำนำหน้าชื่อ	0	14	0	100
27	ข้า	ขา	ใช้แทนตัวผู้พูด ใช้เมื่อพูดกับผู้เสมอกัน	14	0	100	0
28	มีง	หมึง	ใช้สำหรับเรียกคนอื่นที่สนิทสนมกัน	14	0	100	0
29	เจ้า	เจา	ใช้สำหรับผู้ใหญ่พูดกับพูดน้อยอย่างเอ็นดู	14	0	100	0
30	ท่าน	เติน	ใช้เรียกผู้ที่อาวุโสกว่า	14	0	100	0

ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดสรรพนาม) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ ฉัน เขา เขา เธอ คุณ ผม ฉัน เธอ เขา หนู น้อง น้อย พี่ชาย น้องชาย ใคร เด็กๆ ดิฉัน ดิฉัน กระผม ลูก พวกเรา เหลน ข้า มิ่ง เจ้า ท่าน ภาษาถิ่นใต้ ฉาน, ฉ้าน สู้ เค้า แก เต็น, เติน กู เรา อี้ ไอ้ หนู หน่อง หน้อย พี่บ่าว น้องบ่าว คัย แต๊กๆ อีฉัน กะปม โลก โหม้เรา เหลิ่น ขา มิ่ง เจา เติน คิดเป็นร้อยละ 83.33 และ คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ ผม น้องสะใภ้ ทวด นาย ภาษาถิ่นใต้ ปม น้อง พ่าย แหนี่ หนาย คิดเป็นร้อยละ 16.67 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำกริยา)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	กระเถิบ	ถด	ขยับกันเลื่อนที่ไปในขณะที่นั่ง	14	0	100	0
2	กลับ	หลบ	ตรงกันข้ามกับภาวะเดิมหรือทิศทางเดิม	14	0	100	0
3	กลัว	ซีซลาด	รู้สึกไม่ชอบประสบสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัว	14	0	100	0
4	แก้ง	หยอก	จงใจทำ พุด หรือแสดงอาการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เขาเสียหาย อาย เตือดร้อน ชัดข้อง เข้าใจผิด เป็นต้น	14	0	100	0
5	โกรธ	หวิบ	ขุ่นเคืองใจอย่างแรง, ไม่พอใจอย่างรุนแรง	14	0	100	0
6	โกหก	ซีหึก	จงใจกล่าวคำที่ไม่จริง, พุดปด, พุดเท็จ	5	9	35.7	64.3
7	ขโมย	ลัก	ลอบทำสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิ์หรือไม่ได้รับอนุญาต	14	0	100	0
8	คิดถึง	หวังเหวิด	นึกถึง, นึกถึงด้วยใจผูกพัน	14	0	100	0
9	แคะ	แควี๊ก	ใช้เล็บหรือสิ่งมีปลายแหลม เป็นต้น ทำให้สิ่งที่ติดอยู่ข้างในหรือในซอกในรูหลุดออกมา	14	0	100	0
10	ซีเหนียว	ซีซิด	แสดงอาการอยากได้ หรือไม่อยากเสียจนเกินควร	14	0	100	0
11	ง่วง	ห้าวนอน	อาการที่ร่างกายอยากนอน	14	0	100	0
12	ดู	แล	ใช้สายตาเพื่อให้เห็น	14	0	100	0
13	ทะเลาะ	รบ	ทู่เถียงกันด้วยความโกรธ, โต้เถียงกัน, เป็นปากเป็นเสียงกัน	14	0	100	0
14	ทิ้ง	ทู่	ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ถืออยู่หลุดจากมือด้วยอาการต่าง ๆ	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
15	บ้า	เร่อ	เสียดสีหรือมีจิตไม่ปกติ	0	14	0	100
16	ปวดหัว	เจ็บหัว	รู้สึกเจ็บต่อนื่องอยู่ในร่างกาย	14	0	100	0
17	ปอก	ลิด	เอาเปลือกหรือสิ่งที่ห่อหุ้มออก	14	0	100	0
18	พูด	แหลง	เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ, พูดจา	14	0	100	0
19	ยิ้ม	แหยง	แสดงให้ปรากฏว่าชอบใจ ด้วยริมฝีปากและใบหน้า	0	14	0	100
20	รีบ	แซบ	อาการที่ทำอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างรวดเร็ว	14	0	100	0
21	รังเกียจ	เกลียด	ไม่ชอบจนรู้สึกไม่อยากจะพบอยากเห็นเป็นต้น	14	0	100	0
22	ลื่น	หรวด	เคลื่อนไปได้คล่องบนพื้นเรียบมัน หรือพื้นเรียบที่มีน้ำหก	14	0	100	0
23	ไล่	ยิก	บังคับให้ออกไปให้พ้น, บังคับให้ไปหรือให้ออกจากที่เดิม	14	0	100	0
24	วิ่ง	แล่น	ก้าวไปโดยเร็วยิ่งกว่าเดิน	14	0	100	0
25	หมด	เหม็ด	ไม่มีอะไรเหลือ	14	0	100	0
26	หิว	อยาก	อยากกิน หรืออยากดื่ม, กระจาย	14	0	100	0
27	ให้	แจก	แบ่งหรือปันให้แก่คนหลายๆ คน	14	0	100	0
28	อร่อย	หรอย	มีรสดี (ใช้แก่ของกิน)	14	0	100	0
29	อาย	บัตสี่	รู้สึกกระดาก, รู้สึกขายหน้า	14	0	100	0
30	แอบ	หยบ	หลีก, เลี่ยงไม่ให้พบ, เลี่ยงไม่ให้ถูก	14	0	100	0

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดคำกริยา) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ กระเถิบ กลับ กลัว แก่ล้ง โกรธ ขโมย คิดถึง แคะ ซี้เหนียว ง่วง ทะเลาะ ทิ้ง ปวดหัว ปอก พุด ริป รังเกียด ลิ่น ไล่วิ่ง หมด หิว ให้อร่อย อาย แอบ ภาษาถิ่นใต้ ถด หลบ ซี้ฉลาด หยอก หวิบ ลักหวังเหวิด แค้วัก ซี้ซิด หิวนอน แล รบ ทุ้ม เจ็บหัว ลิด แผลง แขนบ เกลียด ทราด คิดเป็นร้อยละ 90 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ บ้ำ ยิ้ม ภาษาถิ่นใต้ เร่อ แหย่ง คิดเป็นร้อยละ 10 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำวิเศษณ์)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	เยอะแยะ	ลุย	มากมาย, เต็มไปหมด	14	0	100	0
2	เจ้าชู้	อ้อร้อ	เจ้าชู้	14	0	100	0
3	ทุกข์ ลำบาก	เสตสา	ไม่สบายใจ	14	0	100	0
4	กลับบ้าน	หลบบ้าน, หลบ เร็น	กลับบ้าน	14	0	100	0
5	เยอะ ๆ หลาย ๆ	ลุย, จังหุ, จังเสีย, กองเอ, คาเอ, จังแจ็ก, จังเสีย, จ้าน, กองลุย	มาก ๆ เยอะ ๆ	14	0	100	0
6	ไปไหน มาไหน คน เดียว	มาแต่สวน	ไปไหนคนเดียว	14	0	100	0
7	อรร้อย	หรรอย	อรร้อย	14	0	100	0
8	อรร้อยมาก	หรรอยจังหุ, หรรอยพีด, หรรอยอี ตาย	อรร้อยสุดๆ	14	0	100	0
9	ไม่ทราบ	ไม่รู้ม่าย	ไม่ทราบ	14	0	100	0
10	กังวล, เป็นห่วง	หวังเหวิด	เป็นห่วง	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
11	รีบเร่ง ลนลาน	ลกลัก หรือลกลก	รีบ	14	0	100	0
12	อาการบ้าจี้	ลาต้า	อาการบ้าจี้	14	0	100	0
13	ขว้างออกไป	ลิว, ซัด	ขว้าง	14	0	100	0
14	ซอมซ่อ	ม่อร้อง, ร้ายหรือ ร้าย ๆ, หม้อง เหม็ง	ซอมซ่อ	14	0	100	0
15	โลภมาก	ตาล่อ, หาจก, ตา อยาก	อยากได้	14	0	100	0
16	โกรธ	หวิบ, หวี	ไม่พอใจ	14	0	100	0
17	โกรธมาก	หวิบอย่างแรง, หวิบหู้จี้	ไม่พอใจอย่างมาก	14	0	100	0
18	บึ้ง	เบร่อ, เหมร่อ, เร่อ	ไม่ค่อยฉลาด, ขาดหู้น	14	0	100	0
19	ทำไม	ไซ (หรืออาจออก เสียงว่าไส)	ทำไม, มีอะไร	14	0	100	0
20	อย่างไร	พันหรือ, หรือ	อย่างไร	14	0	100	0
21	โกหก	ซี้หก, ซี้เท็จ	พูดเท็จ	14	0	100	0
22	ประจำ	อาโหมะ	ทำบ่อย ๆ	14	0	100	0
23	อีกแล้ว	หล่าว	อีกแล้ว	14	0	100	0

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
24	เลอะเทอะ	หลูหละ, ซอกป ร็อก	เลอะเทอะ	14	0	100	0
25	ทกนองพื๋น	เพรื่อ	ทกนองพื๋น	14	0	100	0
26	ทิ่ง	ทุ่ม	ทิ่ง	14	0	100	0
27	กลิ่นที่รุนแรง	ฉ็อง	กลิ่นไม่พืงประสงค์	14	0	100	0
28	ดื้อรัน	ซ็องด็อง	ไม่เชื่อพืง	14	0	100	0
29	สะใจดี	ได้แรงอก	เกิดอาการพืงพอใจ	14	0	100	0
30	ประจำ	โหญะ	เป็นปกติ เสมอ เช่น มาเป็นประจำ	14	0	100	0

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดคำวิเศษณ์) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ เยอะแยะ เจ้าชู้ ทุกข์ ลำบาก กลับบ้าน เยอะๆ หลายนๆ ไปไหน มาไหน คนเดียว อร่อย อร่อยมาก ไม่ทราบ กังวล เป็นห่วง รีบเร่ง ลนลาน อาการบ้ำจี้ ขว้างออกไป ซอมซ่อ โลกมาก โกรธ โกรธมาก บ๊อง ทำไม อย่างไร โกหก ประจํา อึกแล้ว เลอะเทอะ หกนองพึ้น ทิ้ง กลิ่นที่รุนแรง ดื้อรั้น สะใจดี ประจํา ภาษาถิ่นใต้ ลุย อ้อร้อ เสดสา หลบบ้านหลบเร็น ลุย จังหุ มาแต่สวน หรอย หรอยจังหุ มารู้ม่ายหวังเห วิด ลกลก ลาต้า ลิว ร้ายๆ ตาล่อ หวิบ หวิบหุจี้ เบร่อ ไซ พันพริ่อ ชี้เท็จ อาโหญะ หล่าว หลุหละ เพรื่อ ทุม ฉ็อง ซ็องต็อง ได้แรงอก โหญะ คิดเป็นร็อยละ 100 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต น้อยที่สุด ไม่มีเนื่องจากเป็นคำที่ใช้กันในชีวิตประจำวันบ่อยมาก เป็นร็อยละที่ทำให้เห็นความต่างกั นมากที่สุด

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของแบบสัมภาษณ์ (หมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ)

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	(n=14)			
				จำนวนผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
1	กินจุ	หาจก	ทานเยอะ,ทานเก่ง,ทานอาหารมากกว่าปกติ	14	0	100	0
2	ไกล ๆ	แค่ ๆ	ไม่ห่าง,ไม่ไกล,อยู่ไม่ห่าง	14	0	100	0
3	เล็ก	เหยียด	มีขนาดไม่ใหญ่ไม่โต	0	14	0	100
4	ตอนเช้า	หัวเช้า	เวลา 06:00-09:00 น. เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น แดดออก	14	0	100	0
5	ใหญ่	เต็บ	โต ไม่เล็ก,มหึมา,มโหฬาร	14	0	100	0
6	เร็ว	แซบ	ไว, รีบ, ด่วน, ไม่ชักช้า	14	0	100	0
7	ช้า	แซ	ค่อย ๆ เคลื่อนไป ไม่เร็ว ไม่ไว	14	0	100	0
8	หิวจัด	เนือย	อยากอาหาร, อยากกินข้าวอยากดื่มน้ำ	14	0	100	0
9	ยี่สิบ	เยสิบ	จำนวนเงินที่มีธนบัตรสีเขียว	14	0	100	0
10	ดั่ง	ฉาว	ส่งเสียง,ตะโกน	14	0	100	0
11	ใช่	หมั้น	คำรับรอง หรือตอบรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง, ถูกต้อง	14	0	100	0
12	น้อย	หิดเดียว	ไม่มาก, ไม่หนาแน่น,ไม่ใหญ่	14	0	100	0
13	ทำไม	ไซร์	เพราะเหตุไร, เพราะอะไร, เพื่ออะไร	14	0	100	0
14	ไม่	หม้าย	มิ, ใช้วางหน้าคำที่ต้องการให้มีความหมายเชิงปฏิเสธ	14	0	100	0
15	เมื่อไร	ต่อไต่	เวลาใด, ใช้เมื่อถามเกี่ยวกับเวลา	14	0	100	0
16	พรุ่งนี้	ตอพรก	วันที่ถัดจากวันนี้ หรือ วันถัดไปอีกหนึ่งวัน	0	14	0	100
17	พอม	แห้ง	รูปร่างที่ไม่สมส่วน,น้ำหนักน้อยกว่ามาตรฐาน	0	14	0	100

ลำดับ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	จำนวนผู้ตอบแบบ สัมภาษณ์ (คน)		ร้อยละของผู้ตอบ แบบสัมภาษณ์ (%)	
				ใช่	ไม่ใช่	ใช่	ไม่ใช่
18	มาก	ลุ่ม	จำนวนเยอะ,หลาย, ไม่น้อย	14	0	100	0
19	เลว	โซ	ต่ำ, ทราม,นิสัยไม่ดี	14	0	100	0
20	สกปรก	โสโครก	เปราะเปื้อนด้วยสิ่งปฏิกูล หรือสิ่งที่ไม่พึงประสงค์	14	0	100	0
21	คอย	เคร่า	รอ, รอท่า,เฝ้า, เฝ้าดู	6	8	42.9	57.1
22	อะไร	ไอ้ไหร	คำถาม	14	0	100	0
23	สับสน	ล้องฉ้อง	ปะปนกันจนยุ่งเหยิง, วุ่นวายไม่มีระเบียบ	14	0	100	0
24	ใกล้ค่ำ	หวันมั่งมั่ง	ช่วงเวลาใกล้พระอาทิตย์ตก	14	0	100	0
25	ช่วงบ่าย	หวันซ่าย	ช่วงเวลาหลังเที่ยงถึงเย็น	14	0	100	0
26	หมด	เหม็ด	ไร้สิ้น, ไม่มี, ไม่เหลือ,จบ, สิ้นสุด, ยุติ	14	0	100	0
27	พูด	ແຫລງ	เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ, พูดจา, วาจา	14	0	100	0
28	เงิบๆ	อย่าโง่ๆ	ไม่มีเสียงดัง หรือไม่เอะอะ,ไม่เอิกเกริกอ้ออึ้ง	14	0	100	0
29	นั่น	ไอ้นู	คำใช้ประกอบนามหรือข้อความที่กล่าวอ้างมาแล้ว	14	0	100	0
30	สี่	เส	จำนวนสามบวกหนึ่ง หรือ ลำดับที่4	14	0	100	0

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ (หมวดคำขยาย หรือกลุ่มคำ) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้ คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ กินจุ ไกลๆ ตอนเช้า ใหญ่ เร็ว ช้า หิวจัด ยี่สิบ ดั่ง ไข่ น้อย ทำไม ไม่ เมื่อไร มาก เลว สกปรก คอย อะไร สับสน ไกลๆ ช่วงบ่าย หมด พุด เจ็บๆ นั้น สี ภาษาถิ่นใต้ หาจก แคๆ หัวเข้า เติบ แขนบ แขน เนือย เย่สิบ ฉาว หมัน หิดเดียว ไชร์ หม้าย ต่อได ลุย โข โสโครก ไอ้ไหน ลีองฉิ่ง หวันมั่งมั่ง หวันซ้าย เหม็ด แหลง อย่านะๆ เส คิดเป็นร้อยละ 86.67 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ เล็ก พรุงนี้ ผอม ภาษาถิ่นใต้ เหยียด ต่อโพรก แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13.33 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันมากที่สุด

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้
กรณีศึกษาเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยประกอบไปด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. บทย่อ
2. สรุปผลการวิจัย
3. อภิปรายผลการวิจัย
4. ข้อเสนอแนะ

5.1 บทย่อ

เพื่อเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอทุ่งใหญ่จังหวัด
นครศรีธรรมราช เพื่อสร้างคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้เก็บข้อมูลภาคสนามใช้วิธีสัมภาษณ์ โดยนำแบบ
สัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์รายบุคคล พร้อมอธิบายการตอบแบบสัมภาษณ์ด้วยตนเอง หลังจากนั้นจึงสรุป
ความเห็นจากการกรอกแบบสัมภาษณ์ของแต่ละตำบลจากผู้คัดเลือกภาษาถิ่น

รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้

เครื่องมือ แบบสัมภาษณ์ โดยมีตารางคำให้ผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ตอบ หากตอบไม่ได้ผู้สัมภาษณ์
จะบันทึกเองตามคำพูดผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ
การสร้างแบบสัมภาษณ์

ศึกษาคัดเลือกคำและความหมายจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ฉบับ พ.ศ.2525 ของสถาบัน
ทักษิณคดีศึกษามหาวิทยาลัยทักษิณ และคัดเลือกคำและความหมายจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน
พ.ศ.2554 ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น หมวดพีช หมวดอาหาร หมวดเครื่องใช้ คำนาม สรรพ
นาม กิริยา วิเศษณ์ คำขยายหรือกลุ่มคำ เพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์ซึ่งในการสร้างแบ่งตารางเป็น 4 ช่อง
ได้แก่ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายและช่องทำเครื่องหมายถูกผิดเพื่อเลือกกว่าเป็น
ภาษาไทยถิ่นใต้ใช่หรือไม่ในการสัมภาษณ์

ผู้วิจัยออกหนังสือถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอความร่วมมือในการคัดเลือก ตรวจสอบคำที่ได้จาก
การสัมภาษณ์ เพื่อนำมาจัดทำเป็นคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งมี

ผู้นำท้องถิ่นซึ่งเป็นกำนันตำบลทุ่งสัง

พระในท้องถิ่น อายุ 50 ปีขึ้นไปซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดควนสระบัว อำเภอทุ่งใหญ่

ชาวบ้านในท้องถิ่น อายุ 50 ปีขึ้นไปซึ่งเป็นชาวบ้านตำบลทุ่งสัง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยประเมินผลการศึกษาดังนี้

วิเคราะห์ข้อมูลภาคสนามจากแบบสัมภาษณ์โดยการคัดเลือกคำจากกลุ่มบุคคลที่ผู้วิจัยขอ
ความร่วมมือในพื้นที่

วิเคราะห์ข้อมูลโดยรวบรวมจัดหมวดหมู่ เป็นระบบ เพื่อสะดวกในการตีความหมาย

วิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อจัดทำคู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยร้อยละเพื่อเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้

5.2 สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ

5.2.1 สรุปผล ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ ความหมายของคำ

คำศัพท์ที่ภาษาถิ่นใต้ใช้แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐานนี้เป็นส่วนหนึ่งเป็นคำที่ภาษาถิ่นใต้ยืมจากภาษาอื่น ๆ เช่น ยืมจากมลายู จีน เขมร อังกฤษ คำเหล่านี้จะมีเสียงและความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงคำที่ยืมมา หรืออาจจะมีการเพี้ยนเสียงไปบ้าง ในบางคำอาจมีการตัดพยางค์บ้างก็มี แต่ก็ยังคงมีเค้าให้รู้ว่าเป็นคำยืม นอกจากนั้นจะมีคำศัพท์ที่ใช้เรียก หมวดต่าง ๆ แตกต่างจากภาคกลาง ซึ่งที่เรียกแตกต่างกันนี้อาจเป็นชื่อพื้นเมือง ซึ่งแม้ในภาคใต้เองในแต่ละจังหวัดก็ยังอาจเรียกชื่อต่างกันได้ (การศึกษาเรื่องคำศัพท์นี้รวบรวมมาจาก ประภาพรรณ เสนิตันตกุล, วิจินตน์ ฉันทะวิบูลย์และอัครา บุญทิพย์)

คำยืมภาษามลายู อยู่ในภาษาถิ่นใต้ เนื่องจากอาณาเขตภาคใต้ติดต่อกับมลายู จึงมีโอกาสติดต่อกับชาวมลายูมากกว่าคนไทยภาคอื่นๆ ทำให้ภาษามลายูเข้ามาอยู่ในภาษาถิ่นใต้ด้วย

คำเรียกในหมวดต่าง ๆ คำที่ภาษาถิ่นใต้ใช้ต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน คือคำเรียกชื่อ หมวดพืช สิ่งของ ซึ่งบางคำในถิ่นใต้เองก็เรียกต่างกัน ตัวอย่างเช่น เม็ดมะม่วงหิมพานต์ เรียกต่างกันเป็น กากหิ กากยู เล็ดล่อ ทำยล่อ ยาร่วง เป็นต้น

ศึกษาคัดเลือกคำและความหมายของพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ฉบับ พ.ศ.2525 ของสถาบันทักษิณคดีศึกษามหาวิทยาลัยทักษิณ และคัดเลือกคำและความหมายจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่

-หมวดพืช

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดพืช) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ พริกขี้หนู สะตอ กระเทียม ขมิ้น ตะไคร้ มะนาว มะละกอ มะขาม ฟักทอง ฟัก แดงโม หล้าขนหมู ฝรั่ง กระถิน แดงกวา ผักกระเฉด ผักกวางตุ้ง ขนุน พริกไทย หัวหอม ชะอม ถั่วลิสง ภาษาถิ่นใต้ ดีปลี ลูกตอ หัวเทียม ขมิ้น ไคร้ ส้มนาว ลอกอ ส้มขาม น้ำเต้า ขี้พริ้ว แดงจีน แห้วหมู ชมพู่คิด ตอเบา ลูกแดง ผักฉืด ผักแซ่ซิม หนูน พริก หอม ยอดอม ถั่วใต้ดิน เป็นร้อยละ 82.86 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ ผักโขม ภาษาถิ่นใต้ ผักขม คิดเป็นร้อยละ 17.14 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันมากที่สุด

-หมวดอาหาร

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดอาหาร) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ แกงไก่ฟักเขียว แกงเหลื่อ สับประรด ปาท่องโก๋ ต้มจืดวุ้นเส้น น้ำพริก ไตปลา ผักสด ใบเหลียงต้มกะทิ แกงไตปลา แกงเหลื่อ คั่วกลิ้ง แกงคั่ว หมูผัดเคยฉลุ ผัดสะตอกุ้งสด แกงเลี้ยง ไก่ต้มขมิ้น ผัดผักเหลียง ปลาทรายทอดขมิ้น ขนม

รังผึ้ง แกงเหลืองหน่อไม้ดอง แกงเหลืองปลากะพงยอดมะพร้าว ข้าวคลุกกะปิ แกงไตปลา น้ำพริก แกงเหลือง ภาษาถิ่นใต้ แกงไก่ขี้พริ้ว แกงส้มหย่านัด จะโกย แกงจัดตั้งหน น้ำซุบ พุงปลา ผักเหนาะ เหลียง ตมถิ แกงพุงปลา แกงส้ม คั่วกลิ้ง แกงขี้วัว มู่ผัดเคยจะหลู่ ผัดหลูกต่อ แกงเลียง ไก่ต้มขี้มัน ผัดผักเหลียง ปลาช่ายทอดขี้มัน หมนรังต่อ แกงส้มหน่อไม้ดอง แกงส้มปลากะพงยอดพริ้ว ข้าวผัดเคย แกงพุงปลา น้ำซุบ แกงส้ม คิดเป็นร้อยละ 83.33 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ หมูคั่ว ข้าว ยำ หม้อข้าวหม้อแกงลิง ภาษาถิ่นใต้ หมูจำเหยี่ยว คาวยำ หม้อลิง คิดเป็นร้อยละ 16.67 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

-หมวดเครื่องใช้

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดเครื่องใช้) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ ตาปู ไฟแช็ค รถจักรยาน สร้อยคอ สร้อยข้อมือ นาฬิกา แก้วอ้อ เชียง ตะหลิว สากกะเบือ รองเท้ากะละมัง กระจต่าย ถุงพลาสติก ตะกร้า ครก ทัพพี กระจทะ เต่า กระจบวย จาน แก้วน้ำ เข็มขัด โทรศัพท์ กระจเป่า ภาษาถิ่นใต้ เหล็กโคน เหล็กไฟ รถถีบ สายคอ สายมือ นากา แก้วอ้อ ดานเฉียง ซ้อนซี่ สากเปือ เกือก โคม เหล็กคูต ถุงกรอบแกรบ ฉ่าหิ้ว ครกเปือ หัก ทะ อ่างเหลา บวย ชาม จอกน้ำ สายเอว โทรสับ เป่า คิดเป็นร้อยละ 83.33 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ กระจจก เสือ ภาษาถิ่นใต้ กระจจ็อก ซัด คิดเป็นร้อยละ 16.67 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

-หมวดคำนาม

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดคำนาม) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ ผู้ชาย ผู้หญิง เด็กผู้หญิง เด็กผู้ชาย พี่ชาย/น้องชาย พี่สาว/น้องสาว หมา แมว วัว เจ้านาย ปู่ ยาย ตารถมอเตอร์ไซค์ รถจักรยาน ลูกกระสุน แมลง ย่า หนังสือ คุณครู ลิง หมู บ้าน ปลาร้า โทรศัพท์มือถือ หอม น้ำมันพืช แม่ค้า พ่อค้า ภาษาถิ่นใต้ บ่าว สาว เด็กหญิง เด็กชาย พี่บ่าว/น้องบ่าว พี่สาว/น้องสาว หมา แมว จั๋ว นายหัว ไป แม่ เฒ่า พ่อเฒ่า รถเครื่อง รถถีบ ลูกปิ่น แมง ย่า หนังสือ ครู ลิง หมู เริน ปลาแดก โทรศัพท์ หัวหอม มันพืช แม่ค้า พ่อค้า คิดเป็นร้อยละ 96.67 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ คนสวน ภาษาถิ่นใต้ คนงาน คิดเป็นร้อยละ 3.33 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด หมวดคำนามมีการใช้คำไทยมาตรฐาน และภาษาถิ่นใต้ ของกลุ่มตัวอย่างมีความคล้ายคลึงกับ ภาษาถิ่นใต้ ในแถบอื่น ๆ

-หมวดคำสรรพนาม

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดสรรพนาม) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ ฉัน เขา เขา เธอ คุณ ผม ฉัน เธอ เขา หนู น้อง น้อย พี่ชาย น้องชาย ใคร เด็กๆ ดิฉัน ดิฉัน กระจผม ลูก พวกเรา เหลน ข้า มึง เจ้า ท่าน ภาษาถิ่นใต้ ฉาน,ฉ้าน สู้ เค้า แก เต็น,เติน กู เรา อี้ ไอ้ หนู หนอง หนุ่ย พี่บ่าว น้องบ่าว คัย แด็กๆ อิฉัน กระจปม โลก โหม้เรา เหล็น ขา มึง เจา เติน คิดเป็นร้อยละ 83.33 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ ผม น้องสะใภ้ ทวด นาย ภาษาถิ่นใต้ ปม น้องพ่าย แหน่ หนาย คิดเป็นร้อยละ 16.67 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

-หมวดคำกริยา

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดคำกริยา) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ กระเถิบ กลับ กลัว แก้ง โกรธ ขโมย คิดถึง แคะ ชีเหนียว ว่ง ทะเลาะ ทัง ปวดหัว ปอก พุด รีบ รังเกียจ สิ้น ไล่ วัง หมด หิว ให้ อร่อย อย แอบ ภาษาถิ่นใต้ ถด หลบ ชี้ชลาด หยอก หิวบ ลัก หวังเหวิด แคว้ก ชี้ขีด หารวนอน แล รบ ทุ่ม เจ็บหัว ลิด แผลง แขบ เกลียด ทราด คิดเป็นร้อยละ 90 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ บ้ำ ยิ้ม ภาษาถิ่นใต้ เร่อ แหยง คิดเป็นร้อยละ 10 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

-หมวดคำวิเศษณ์

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดคำวิเศษณ์) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ เยอะแยะ เจ้าชู้ ทุกข์ ลำบาก กลับบ้าน เยอะๆ หลายๆ ไปไหน มาไหน คนเดียว อร่อย อร่อยมาก ไม่ทราบ กังวล เป็นห่วง รีบเร่ง ลนลาน อาการบ้ำจี้ ขว้างออกไป ซอมซอ โลกมาก โกรธ โกรธมาก บ๊อง ทำไม อย่างไม่โกหก ประจำ อีกแล้ว เลอะเทอะ หกนองพัน ทัง กลิ่นที่รุนแรง คี้อรี้น สะใจดี ประจำภาษาถิ่นใต้ ลุย อ้อร้อ เสดสา หลบบ้านหลบเร็น ลุย จังหุ มาแต่สวน หรอย หรอยจังหุ มารู้มาย หวังเหวิด ลกลก ลาต้า ลิว ร้ายๆ ตาล่อ หิวบ หิวบหุจี้ เบร่อ ไช พันพริ้อ ชี้เท็ง อาโหญะ หล่าว หลุหละ เพรื่อ ทุ่ม ฉ็อง ฉ็องต้องได้แรงอก โหญะ คิดเป็นร้อยละ 100 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด ไม่มี เนื่องจากเป็นคำที่ใช้กันในชีวิตประจำวันบ่อยมาก เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

-หมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ

ผลการวิเคราะห์ ตารางรายการคำ ภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาไทยถิ่นใต้ความหมายของคำ (หมวดคำขยาย หรือกลุ่มคำ) จำนวน 30 คำ พบว่า ประชาชนโดยส่วนใหญ่มีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ ภาษาไทยมาตรฐาน คำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้เหมือนกันมากที่สุด ได้แก่ กินจุ ไกลๆ ตอนเช้า ใหญ่ เร็ว ช้ำ หิวจัด ยี่สิบ ดั่ง ไช น้อย ทำไม ไม่ เมื่อไร มาก เลว สกปรก คอย อะไร สับสน ไกลๆ คำ ช่วงบ้าย หมด พุด เงียบๆ นั้น สี่ ภาษาถิ่นใต้ หาจก แคๆ หัวเข้า เต็บ แขบ แข เนือย เย่สิบ ฉาวหมัน หิดเดียว ไชร์ หม้าย ต่อไต ลุย ไช โสโครก ไอ้โหร ล็องฉ็อง หวันมั่งมั่ง หวันช้าย เหม็ด แผลง อย่า โฉงๆ เส คิดเป็นร้อยละ 86.67 และคำที่จำนวนประชาชนใช้ภาษาไทยถิ่นใต้น้อยที่สุด คือ เล็ก พรุ้งนี้ ผอม ภาษาถิ่นใต้ เหยียด ตอโพรก แห้ง คิดเป็นร้อยละ 13.33 เป็นร้อยละที่ทำให้เห็นความต่างกันอย่างมากที่สุด

ผลการวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์คือ

1. ได้องค์ความรู้ที่แตกต่างระหว่างภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้
2. ได้คู่มือภาษาไทยถิ่นใต้

5.3 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมาอภิปรายมีดังนี้

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ กรณีศึกษาเขตอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มีทั้งที่ใช้ตรงกัน และใช้แตกต่างกันกับภาษาไทยถิ่นกลาง คำที่ใช้

แตกต่างกันส่วนใหญ่เป็นคำที่ภาษาถิ่นใต้ยืมคำมาจากภาษาอื่น เช่น ยิ้มมลายู ยิ้มเขมร ยิ้มจีน นอกจากนี้ยังมีการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ภาคกลางกับภาคใต้เลือกใช้คำศัพท์ต่างกัน การตัดเสียง การเปลี่ยนแปลงเสียงในคำศัพท์บางคำก็ทำให้คำในภาษาถิ่นใต้ แตกต่างจากถิ่นกลางจนดูเหมือนเป็นคนละคำศัพท์ก็มี ในการเปรียบเทียบคำศัพท์ภาษาถิ่นกลางและถิ่นใต้ เป็นการเผยแพร่ภาษาไทยถิ่นใต้และเป็นการอนุรักษ์ภาษาไทยถิ่นใต้สู่โรงเรียนหรือห้องสมุดต่างๆ ในอำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งจะได้ทั้งองค์ความรู้ที่แตกต่างกันและเข้าใจความหมายของคำได้คู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ เพื่อเป็นประโยชน์และแนวทางในการศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ต่อไป

5.4 ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาภาษาไทยถิ่นใต้ในอำเภออื่นๆ ในจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ เพื่อจะได้คู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ของแต่ละอำเภอต่อไป

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2541. **คู่มือพัฒนาการศึกษา พ.ศ.2541**. กระทรวงศึกษาธิการ : กรุงเทพฯ.
กองทัพ เคลือบพนิชกุล. 2542. **การใช้ภาษาไทย**. โอ.เอสพรีนติ้งเฮ้า : กรุงเทพฯ.
กาญจนา คุ้มชนะศิริ. 2528. **ภาษาไทยถิ่น**. ศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู : กรุงเทพฯ.
กาญจนา นาคสกุล. 2525. **การใช้ภาษาไทย**.เคล็ดไทย : กรุงเทพฯ.
นันทพร นิลจินดา. 2550. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร : สกลนคร.
บันลือ พุกกะวัน. 2522. **อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. ไทยวัฒนาพานิช : กรุงเทพฯ.
ประทีป บุหลัน. 2554. **การอนุรักษ์ภาษาไทย ภาษาถิ่นใต้**. รายงานการศึกษาระดับรัฐประศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น : ขอนแก่น.
ประภาพรรณ เสนิตันติกุล, วิจินต์น ฉันทะวิบูลย์และอัครา บุญทิพย์. 2532. **รายการคำสำหรับสำรวจเสียงและระบบเสียงภาษาไทยถิ่นใต้**. มปท : สงขลา.
ผะอบ โปชะกฤษณะ. 2532. **ลักษณะของความสำคัญของภาษาไทย การเขียน การอ่าน การพูด การฟัง**. บริษัทรวมสาส์น(1997)จำกัด : กรุงเทพฯ.
ราชบัณฑิตยสถาน. 2556. **พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554**. นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด : กรุงเทพฯ.
เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. 2543. **ภาษาศาสตร์ภาษาไทย**. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล : กรุงเทพฯ.
วิกิพีเดียสารานุกรมเสรี. **ภาษาถิ่น**. แหล่งที่มา :<http://www.wikipediaorg./wiki/ภาษาถิ่น/>,26 พฤษภาคม 2560.
วิจินต์ ภาณุพงศ์. 2524. **โครงสร้างภาษาไทย**. มหาวิทยาลัยรามคำแหง : กรุงเทพฯ.
วิไลวรรณ ชนิษฐานนท์. 2526. **ภาษาเชิงประวัติ วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ**. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : กรุงเทพฯ.
วรรณพร ทองมาก. 2525. **แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาถิ่นใต้โดยใช้คำศัพท์เป็นเกณฑ์**. วิทยานิพนธ์ อ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : กรุงเทพฯ.
สมปราชญ์ วุฒิจันทร์. 2559. **การใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ของนักเรียนในภาคใต้**. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. มหาวิทยาลัยการเกษตรศาสตร์ : กรุงเทพฯ.
สถาบันทักษิณคดีศึกษา. 2529. **สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ : สงขลา.
สุธาสินี วิถีธรรมศักดิ์. 2526. **ภาษาไทยเพื่อการอาชีพ 1**. แหล่งที่มา : <http://www.e-learning.e-tech.ac.th/learninghtml/thai2000/unit006.html>,24 พฤษภาคม 2560.

ภาคผนวก ก
แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

ชื่อ-สกุล..... อายุ..... การศึกษา.....

ภูมิลำเนา..... พันครบ พันไม่ครบ

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่
1.พริกขี้หนู	ติปลี่	มีลักษณะเป็นไม้ต้น ความสูง 30-120 cm ใบมีลักษณะแบนและเรียบมัน ผลมีขนาดเล็กเรียวยาวประมาณ 2-3 ซม. เมื่อดิบผลมีสีเขียวเข้ม เมื่อสุกจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง มีรสเผ็ดจัด นิยมใช้เป็นส่วนประกอบในอาหาร		
2. ตะลิงปลิง	ส้มหลิง	เป็นไม้ยืนต้น สูงได้ถึง 15 เมตร ออกผลตามกิ่งก้านและลำต้นเป็นพวงแน่นและสวยงาม จึงเป็นที่นิยมปลูกทั่วไป นอกจากนี้ผลยังสามารถใช้บริโภค ตะลิงปลิง		
3. ละมุด	มุดสัง	เป็นพันธุ์ไม้ไม่ผลัดใบชนิดหนึ่ง ผลมีรสหวานหอมนิยมรับประทานเป็นอาหารว่างและนิยมรับประทานในประเทศไทย ผลละมุดสุกมีน้ำตาลสูง และประกอบไปด้วย วิตามินเอและซี ธาตุแคลเซียม ฟอสฟอรัส		
4. สะตอ	ลูกตอ	เป็นไม้ยืนต้น มีกิ่งก้านที่มีขนละเอียดใบประกอบแบบขนนกสองชั้น จะออกช่อที่ปลายของกิ่งตามตำราแพทย์แผนไทย จะใช้เมล็ด ขับลมในลำไส้ แก้ปัสสาวะพิการ		
5. ส้มแขก	ขามแขก	เป็นไม้ยืนต้นในวงศ์ Guttiferae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับมังคุด ชะมวง เปลือกต้นเมื่ออ่อนสีเขียว พอแก่เป็นสีน้ำตาลอมดำ ใบเดี่ยว เรียบเป็นมัน ดอกช่อ แยกเพศ แยกต้น เมื่ออ่อนมีกลิ่นสีเขียว หุ้ม ผลเป็นผิวเดี่ยว ผิวเรียบ เนื้อผลที่เป็นเนื้อแข็งมีรสเปรี้ยว เนื้อหุ้มเมล็ดสีส้มมีรสหวาน มี 5-8 เมล็ด		
6. กระเทียม	หัวเทียม	เป็นพืชสมุนไพรไทยและเป็นเครื่องเทศชนิดหนึ่ง โดยมักใส่ในอาหารหลายชนิด ทั้งอาหารไทย		
7. ขมิ้น	ขี้มัน	ขมิ้นชันเป็นไม้ล้มลุก อายุหลายปี สูง 30-95 ซม. เหง้าใต้ดินรูปไข่ อ้วนสั้น มีแขนงรูปทรงกระบอกแตกออกด้านข้าง 2 ด้าน ตรงกันข้าม เนื้อในเหง้าสีเหลืองส้มหรือสีเหลืองจำปาปนสีแสด มีกลิ่นฉุน ใบเดี่ยว กลางใบสีแดงคล้ำ		
8. ตะไคร้	ไคร	เป็นพืชล้มลุก ความสูงประมาณ 4-6 ฟุต ใบยาวเรียวยาว ปลายใบมีขนหนาม ลำต้นรวมกันเป็นกอ มีกลิ่นหอม ดอกออกเป็นช่อยาวมีดอกเล็กฝอยเป็นจำนวนมาก ตะไคร้เป็นพืชที่สามารถนำส่วนต้นหัวไปประกอบอาหาร และจัดเป็นพืชสมุนไพร		

9.มะนาว	ส้มนาว	เป็นไม้ผลชนิดหนึ่ง ผลมีรสเปรี้ยวจัด จัดอยู่ในสกุลส้ม (Citrus) ผลสีเขียว เมื่อสุกจัดจะเป็นสีเหลือง เปลือกบาง ภายในมีเนื้อแบ่งกลีบๆ ชุ่มน้ำมาก นับเป็นผลไม้ที่มีคุณค่า นิยมใช้เป็นเครื่องปรุงรส นอกจากนี้ยังถือว่ามีคุณค่าทางโภชนาการและทางการแพทย์ด้วย		
10.มะม่วงหิมพานต์	ยาร่วง	มะม่วงหิมพานต์เป็นไม้ไม่ผลัดใบ ลำต้นมีความสูง 10-12 เมตร ต้นเตี้ย สยายกิ่งก้านไม่สม่ำเสมอ ใบจัดเรียงเป็นแบบเกลียว ผิวมันลื่น รูปโค้งจนถึงรูปไข่ ความยาว 4-22 เซนติเมตร และกว้าง 2-15 เซนติเมตร ขอบใบเรียบ ส่วนดอกนั้นเกิดจาก ที่ยาวถึง 26 เซนติเมตร แต่ละดอกตอนแรกมีสีเขียวซีด จากนั้นสีสดเป็นแดงจัด มี 5 กลีบ ปลายแหลม เรียว ยาว 7-15 มิลลิเมตร		
11. มะละกอ	ลือกอ	เป็นไม้ผลชนิดหนึ่ง สูงประมาณ 5-10 เมตร มีถิ่นกำเนิดในอเมริกา กลาง ถูกนำเข้าสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ผลดิบมีสีเขียว เมื่อสุกแล้วเนื้อในจะมีสีเหลืองถึงส้ม นิยมนำมารับประทานทั้งสดและนำไปปรุงอาหาร		
12.มะเขือมอญ	กระเจี๊ยบมอญ	เป็นพืชล้มลุกอายุหลายปี เจริญเติบโตได้ดีในเขตอากาศกึ่งร้อน คือมีอุณหภูมิระหว่าง 18-35 องศาโดยประมาณ เป็นพืชที่สามารถนำมาเป็นสมุนไพรได้		
13.ดาหลา	กาลา	เป็นพืชล้มลุกประเภทใบเลี้ยงเดี่ยวชนิดหนึ่งซึ่งมีดอกที่สวยงาม มีความนิยมปลูกเป็นไม้ตัดดอก ซึ่งจัดเป็นพืชที่อยู่ในวงศ์เดียวกับขิงและข่านั่นเอง ส่วนลำต้นดาหลาจะอยู่ที่ดินที่พวกเราเรียกว่า เหง้าซึ่งเหง้าที่พุดถึงนี้จะเป็นจุดกำเนิดของหน่ออ่อนของทั้งต้นและดอกดาหลาต่อไป		
14. สับปะรด	ยานัต	เป็นพืชล้มลุกชนิดหนึ่งที่มีต้นกำเนิดมาจากบริเวณทวีปอเมริกาใต้ ลำต้นมีขนาดสูงประมาณ 80-100 เซนติเมตร การปลูกสามารถปลูกได้ง่ายโดยการฝังกลบหน่อหรือส่วนยอดของผลที่เรียกว่า จุก เปลือกของผลสับปะรดภายนอกมีลักษณะคล้ายตาล้อมรอบผล		
15.มะขาม	ส้มขาม	มะขามเป็นพันธุ์ไม้มงคลพระราชทานและดอกไม้ประจำจังหวัดเพชรบูรณ์ มะขามในไทยมีสองชนิดคือมะขามเปรี้ยวและมะขามหวาน โดยมะขามหวานมีหลายพันธุ์เช่น พันธุ์น้ำผึ้ง อินทผลัม หมื่นจิง สีทอง ในบางครั้งจะเรียกมะขามตามลักษณะของฝัก		
16.ฟักทอง	น้ำเต้า	เป็นพืชชนิดหนึ่ง ใช้ทำได้อาหารคาว ของหวาน และเป็นอาหารว่างได้ด้วย ปกติฟักทองเมื่อแก่จัดจะมีสีเหลืองอมส้ม เป็นพืชมีเถา ปลูกได้ทั่วไปทั้งในเขตร้อนและเขตหนาว ในทางพฤกษศาสตร์ จัดอยู่ในสกุล Cucurbita วงศ์ Cucurbitaceae เป็นพืชที่มีถิ่นกำเนิดในทวีปอเมริกา และแพร่กระจายไปทั่วโลก		
17.ฟัก	ขี้พริ้ว	หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า "ฟัก" เป็นผักพื้นบ้านพืชล้มลุกจำพวกไม้เถา ตระกูลแตงลำ ใบสีเขียวลักษณะหยักหยาบ ดอกมีสีเหลือง ผลกลม ยาวมีนวลขาว		

18.แตงโม	แตงจีน	แตงโมเป็นพืช ล้มลุกเป็นเถา อายุสั้น เถาจะเลื้อยไปตามพื้นดิน ผลมีทั้งทรงกลมและทรงกระบอก เปลือกแข็ง มีทั้งสีเขียวและสีเหลือง บางพันธุ์มีลวดลายบนเปลือก ในเนื้อจะมีเมล็ดสีดำแทรกอยู่		
19.หญ้าขนหมู	แห้วหมู	เป็นพืชจำพวกไม้ล้มลุก ลำต้นอยู่ใต้ดิน มีลักษณะเป็นหัวกลม สั้น มีตาจำนวนมาก และสามารถแทงไหลไปได้ไกลแล้วเกิดหัวใหม่เจริญขึ้นต้นเหนือดิน ใบของแห้วหมูเกิดที่ลำต้น ชิดแน่นโดยเป็นกาบใบหุ้มซ้อนม้วนทับกัน		
20.ฝรั่ง	ชมพู	เป็นไม้ต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ในวงศ์ Myrtaceae ฝรั่งเป็นพืชที่มีจุดกำเนิดอยู่ในอเมริกากลางและหมู่เกาะอินดีส์ตะวันตก หลักฐานทางโบราณคดีในเปรูชี้ให้เห็นว่า มีฝรั่งมาตั้งแต่ 800 ปีก่อนคริสตกาล พ่อค้าชาวสเปนและโปรตุเกสเป็นผู้นำผลไม้ชนิดนี้ไปยังถิ่นต่างๆทั่วโลก เข้ามาถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อราวคริสต์ศตวรรษที่ 17		
21.กระถิน	ตอเบา	เป็นไม้พุ่ม ใบประกอบ ดอกช่อ ดอกย่อยเป็นดอกสมบูรณ์เพศ ผลเป็นฝักแบน ยอดอ่อน ช่อดอกและฝักอ่อน ชาวกะเหรี่ยงกินสดกับน้ำพริก เมล็ดในฝักแก่ กินสดหรือลวกกินกับน้ำพริก ใบต้มให้หมูกิน		
22.แตงกวา	ลูกแตง	เป็นไม้เลื้อย มีถิ่นกำเนิดในประเทศอินเดีย นิยมปลูกเพื่อใช้ผลเป็นอาหาร มีอายุตั้งแต่ปลูกจนถึงเก็บเกี่ยว 30-45 วัน แตงกวาสามารถนำไปปรุงอาหารได้มากมายหลายชนิดเช่น แกงจืด ผัด กินกับน้ำพริก		
23.ผักกระเฉด	ผักฉืด	เป็นพืชล้มลุก ลำต้นลอยน้ำหรือเลื้อยแผ่ไถลผิวน้ำ มีชื่อพื้นเมืองอื่น ๆ คือ ผักหละหนอง, ผักหนอง		
24.ผักกวางตุ้ง	ผักแซ่ซิม	เป็นผักที่นิยมบริโภคกันมาก ปลูกง่าย เจริญเติบโตเร็ว อายุการเก็บเกี่ยวสั้นเพียง 35-45 วัน ก็สามารถเก็บเกี่ยวได้ นำมาประกอบอาหารประเภทผัด แกงจืด ผักจิ้ม เป็นต้นสามารถปลูกได้ทุกฤดูและนิยมปลูกกันทั่วประเทศทั้งในรูปของสวนผักการค้า		
25.ขนุน	หนุน	ขนุนเป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ อยู่ในวงศ์เดียวกับสาเก สูง 15-30 เมตร ลำต้นและกิ่งเมื่อมีบาดแผลจะมีน้ำยางสีขาวข้นคล้ายน้ำมันไหล ใบเดี่ยว เรียงสลับ แผ่นใบรูปรี ขนาดกว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 10-15 เซนติเมตร ปลายใบหู่ถึงแหลม โคนใบมน ผิวในด้านบนสีเขียวเข้มเป็นมัน เนื้อใบหนา		
26.พริกไทย	พริก	เป็นพืชที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นราชาของเครื่องเทศที่มีกลิ่นฉุน และเป็นเครื่องเทศที่ให้รสเผ็ดร้อน สามารถนำมาทำพริกไทยแห้งเป็นเครื่องปรุงอาหาร ซึ่งถ้าทำแห้งทั้งเปลือกจะได้พริกไทยดำ เนื่องจากเปลือกเมื่อทำให้แห้งจะมีสีดำ		

27.ผักโขม	ผักขม	ผักโขมจะขึ้นอยู่ทั่วไปตามแหล่งธรรมชาติเช่น ป่าละเมาะ ริมหาด ชายป่าที่รกร้าง เป็นต้น และยังขึ้นเป็นวัชพืชในบริเวณสวนผัก สวนผลไม้ ไร่นาของชาวบ้าน ผักโขมเป็นพืชที่ขึ้นง่ายชาวบ้านจึงมักเก็บมาบริโภคในช่วงหน้าฝน		
28.หัวหอม	หอม	พืชที่มีลำต้นสั้นและฝังอยู่ใต้ดิน ขนาดสูงประมาณ 30 เซนติเมตร กาบใบพองออกเพื่อสะสมอาหาร ดอกลักษณะเป็นช่อคล้ายร่ม ประกอบด้วยดอกย่อยจำนวนมาก กลีบดอกสีขาวอมม่วงมีกลีบดอก 6 กลีบ ออกดอกในช่วงฤดูร้อน		
29.ชะอม	ยอดอม	เป็นพืชยืนต้น ใบบางและอ่อน เป็นสมุนไพรของไทย ลำต้นของชะอมมีหนาม ใบมีขนาดเล็กและมีกลิ่นฉุน ใบอ่อนของชะอมหรือส่วนยอดของใบสามารถนำมารับประทานได้		
30.ถั่วลิสง	ถั่วใต้ดิน	จัดเป็นพืชตระกูลถั่ว รสหวาน ช่วยบำรุงปอดและกระเพาะอาหาร แก้ไอ ขับปัสสาวะ กระตุ้นน้ำนม เหมาะกับผู้มีอาการไอแห้ง ร่างกายอ่อนแอ		

ที่	ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1	แกงไก่ฟักเขียว	แกงไก่ซู้พรั้า	แกงฟักเขียวใส่มะแขว่นโขลกลงไปพร้อมกับเครื่องแกง		
2	แกงเหลือสับประ รด	แกงส้มหย่านัด	เมนูอาหารภาคใต้ รสเปรี้ยวนำ เค็ม เผ็ด สีเหลืองจากขมิ้น รสชาติอร่อย ย่อยง่าย		
3	มะละกอผัดไข่	ลอกกอผัดไข่	มะละกอผัดไข่เมนูแสนง่ายที่ทำมาจากมะละกอและไข่ไก่เท่านั้น		
4	ปาห้องโก้	จะโกย	ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาเลียดเป็นท่อน ๆ แล้วจับติดกันเป็นคู่ นำไปทอดน้ำมันให้พอง, คนจีน เรียกว่า อี้วจาก้วย.		
5	ต้มจืดวุ้นเส้น	แกงจืดตั้งหน	ต้มจืดวุ้นเส้นใส่หมูสับ เวลาต้มวุ้นเส้นต้องใส่ใจระวังอย่าให้วุ้นเส้นอืด		
6	น้ำพริก	น้ำซูป	อาหารชนิดหนึ่ง ประุงด้วยกะปิ พริกขี้หนู กระเทียม มะนาว เป็นต้น		
7	ไตปลา	พุงปลา	เครื่องในปลารวมทั้งเหงือกของปลาบางชนิด.		
8	หมูคั่ว	หมูจำเหยี่ยว	คือกระบวนการใช้ความร้อนกับอาหารแห้ง โดยไม่ใช้น้ำหรือน้ำมันเป็นตัวกลาง		
9	ผักสด	ผักเหนาะ	ผักที่เพิ่งเก็บมาใหม่ๆ		
10	ใบเหลียงต้มกะทิ	เหลียงต้มถมิ	เป็นผักพื้นเมืองของภาคใต้ ใบเคี้ยวจะเรียวยาว มันๆ เอามาทำอาหารอร่อยทุกเมนู		
13	แกงไตปลา	แกงพุงปลา	ไตปลาที่เป็นเครื่องจิ้มคล้ายน้ำพริกของทางภาคกลาง หรือแกงพุงปลาที่เป็นอาหารที่มีชื่อเสียงของจังหวัดพัทลุง		
14	แกงส้ม	แกงเหลือ	แกงชนิดหนึ่งรสเปรี้ยวเผ็ด น้ำพริกแกงไม่ใส่เครื่องเทศ ใช้ผัก หรือผลไม้แกงกับกุ้ง หรือปลา ประุงรสเปรี้ยวด้วยน้ำมะขามเปียก มะนาว		
15	คั่วกลิ้ง	คั่วกลิง	เป็นอาหารปักษ์ใต้รสเผ็ดที่สามารถทำรับประทานเองได้ง่ายไม่ยุ่งยาก		
16	แกงคั่ว	แกงซั่ว	แกงกะทิชนิดหนึ่ง เครื่องแกงเหมือนน้ำพริกแกงเผ็ด แต่ไม่ใส่ลูกผักชี ยี่หระ รากผักชี ผิวมะกรูด และพริกไทยเม็ด.		
17	หมูผัดเคยฉลู	หมูผัดเคยฉลู	เป็นอาหารพื้นถิ่นภูเก็ตเลย คงเสียเที่ยวแ่และถ้าจะให้ดีควรหาคนพื้นถิ่นพาไป จะได้ชิมอาหารปุ่นเต้ รสชาติดั้งเดิมแบบภูเก็ตแท้ๆ		

18	ผัดสะตอกุ้งสด	ผัดหูกต้อ	ผัดพื้นบ้านสัญลักษณ์ของชาวใต้ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย สะตอเป็นผักที่มีรสชาติและกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ชาวใต้นิยมนำสะตอมารับประทานเป็นผักสด		
19	ขนมจีน	นมจีน	อาหารคาวทำด้วยแป้งข้าวเจ้าหมัก ลักษณะเป็นเส้นกลมยาว ๆ สีขาวคล้ายเส้นหมี่ กินกับน้ำยา น้ำพริก แกงเขียวหวาน น้ำเงี้ยว เป็นต้น.		
20	แกงเลียง	แกงเลียง	แม่ที่เพิ่งคลอดลูกควรรับประทานแกงเลียงเพื่อช่วยให้น้ำนมมาก		
22	ไก่ต้มขมิ้น	ไก่ต้มขมิ้น	ไก่ต้มขมิ้นไก่ต้มขมิ้น เป็นเมนูอาหารพื้นบ้านทางภาคใต้ รสชาติจัดจ้าน เปรี้ยวนำจากส้มแขก ตัดด้วยกลิ่นสมุนไพรประเภท ขมิ้น ข่า ตะไคร้ และใบมะกรูด รสชาติคล้ายๆ ต้มยำ		
23	ผัดผักเหลียง	ผัดผักเหลียง	เป็นผักที่มีในท้องถิ่นภาคใต้ มีถิ่นกำเนิดในประเทศสิงคโปร์ เดิมเป็นผักป่าขึ้นเองทั่วไป		
24	ข้าวยำ	คาวยำ	ชื่ออาหารใต้ชนิดหนึ่ง ทำด้วยข้าวสวยคลุกกับกุ้งแห้งป่น มะพร้าวคั่ว ผักหั่นฝอยเช่น ใบกระพังโหม ถั่วฝักยาว ตะไคร้ เป็นต้น เมื่อกินราดน้ำเคย หรือน้ำบูดูปรุงรส อาจใส่มะนาว ส้มโอ หรือพริกป่น		
25	ปลาทรายทอดขมิ้น	ปล่าชಾಯทอดขี้มัน	เป็นสมุนไพรที่ถูกนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของอาหารภาคใต้แทบทุกเมนู ขมิ้นมีคุณค่าในตัวเองอย่างมากมาย มีสรรพคุณเป็นสารต้านอนุมูลอิสระ		
26	ขนมรังผึ้ง	ขนมรังต้อ	ขนมทำด้วยแป้งสาลี ไข่ น้ำตาล นม ตีให้เข้ากัน ใส่พิมพ์สองฝา ผึ่งไฟกลับไปกลับมาจนสุก เมื่อแกะออกมีลักษณะกลมและมีรอยบุ๋มทั้งสองด้านคล้ายรังผึ้ง, ขนมไข่ หรือ ขนมรุ้ ๆ		
27	หม้อข้าวหม้อแกงลิง	หม้อลิง	หม้อข้าวหม้อแกงลิงชนิดใหม่ ๆ มักพบตามภูเขาซึ่งมีอากาศร้อนตอนกลางวันและหนาวเย็นตอนกลางคืน ส่วนชื่อหม้อข้าวหม้อแกงลิงมาจากข้อเท็จจริงที่ว่าลิงมาดื่มน้ำฝนจากหม้อของพืชชนิดนี้		

8	แกงเหลือง หน่อไม้ดอง	แกงส้มหน่อไม้ ดอง	มีความแตกต่างจากแกงส้มของไทย ทั้งใน ด้านรสชาติ เครื่องปรุง วิธีการปรุง กลิ่น และ สีส่นของน้ำแกงที่ปรุงเสร็จแล้ว		
29	แกงส้มปลา กระพงยอด มะพร้าว	แกงเหลืองปล้า พงยอดพร้าว	เพราะน้ำแกงมีสีเหลืองจากขมิ้น แกงส้ม ของคนใต้หรือแกงเหลืองของคนภาคกลาง ต่างจากแกงส้มของภาคกลางตรงที่แกงส้ม ภาคใต้นิยมใช้พริกชี้หูสด และใช้น้ำมะนาว ในการแต่งรสเปรี้ยว		
30	ข้าวคลุกกะปิ	ข้าวผัดเคย	ข้าวสุกคลุกกับกะปิ มักใส่กุ้งแห้ง มะม่วงดิบ ซอย มีไข่กอลอกเป็นแผ่น บาง ๆ หั่นฝอยโรย หน้า เป็นต้น มีหมูหวานเป็นเครื่องเคียง.		

ที่	ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1	ตাপู	เหล็กโคน	ใช้ในการก่อสร้าง		
2	ไฟแช็ค	เหล็กไฟ	อุปกรณ์จุดไฟ		
3	รถจักรยาน	รถถีบ	อุปกรณ์ใช้ในการเดินทาง		
4	สร้อยคอ	สายคอ	เครื่องประดับที่ใช้สวมใส่คอ		
5	สร้อยข้อมือ	สายมือ	เครื่องประดับที่ใช้สวมใส่มือ		
6	นาฬิกา	นากา	เป็นเครื่องมือสำหรับใช้บอกเวลา		
7	เก้าอี้	เก้าเอ้	ที่นั่งประเภทหนึ่ง โดยมักจะเป็นที่นั่งสำหรับ คนเดียว		
8	เขียง	ดานเขียง	เขียงที่ใช้ ไม้สับไก่ หั่นผัก		
9	ตะหลิว	ช้อนซี	เครื่องมือทำด้วยเหล็ก ใช้แฉะหรือตักของที่ ทอดหรือผัดในกระทะ		
10	สากกะเบือ	สากเปือ	สากไม้สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริก ใช้คู่กับ ครกกะเบือ		
11	รองเท้า	เกือก	เป็นเครื่องใช้ที่มนุษย์นำมาใช้กับเท้า เพื่อ ป้องกันอันตราย		
12	กระจก	กะจ็อก	วัสดุที่ทำมาจากแก้ว ซึ่งมีองค์ประกอบหลัก ทางเคมีคือซิลิโคน ซึ่งสามารถหลอมและ นำไปขึ้นรูปได้		
13	กะละมัง	โคม	ภาชนะที่มีรูปร่างคล้ายอ่างรูปวงกลมขนาด ใหญ่และลึก		
14	ภาชนะสำหรับ ตักน้ำในบ่อ	ตีหมา หรือ ตีมา	ภาชนะสำหรับตักน้ำในบ่อ		
15	กระต่าย	เหล็กคูด	เป็นเครื่องมือสำหรับขูดมะพร้าวที่ยังไม่ได้ กะเทาะเปลือกออก		
16	ถุงพลาสติก	ถุงกรอบแกรบ	ถุงใส่สิ่งของเก็บไว้เป็นจำนวนมาก		
17	ตะกร้า	ฉ่าหิ้ว	ภาชนะสานโปร่งสำหรับใส่สิ่งของ มีรูปต่าง ๆ มีหูหิ้วหรือไม่มีก็ได้.		
18	เสื่อ	ซ้าต	ใช้สำหรับรองนั่ง		
19	ครกเปือ	ครก	สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริก ใช้คู่กับครก กะเบือ		
20	ทัพพี	หวั๊ก	เป็นเครื่องมือจำพวกเดียวกับช้อน ใช้ในการ ตักน้ำแกงหรือของเหลวต่าง		

21	กะทะ	ทะ	ภาชนะก้นตื้นปากผาย ใช้สำหรับหุงต้มและทอด		
22	อั้งเหลา	เตา	ใช้สำหรับหุงต้ม		
23	กระซอน	ตรอง	เครื่องกรองของเหลว ใช้กรองกะทิ เป็นต้น เดิมสานด้วยผิวไม้ไผ่ ปัจจุบันทำด้วยอะลูมิเนียม สแตนเลส หรือพลาสติก.		
24	กระบวย	บวย	ภาชนะสำหรับตักน้ำทำด้วยกะลามะพร้าวตัวเมีย หรือกะลาที่ไม่มีตา มีด้ามเป็นไม้สำหรับจับ.		
25	จาน	ชาม	ภาชนะรูปกลมแบนใช้ใส่อาหาร		
26	แก้วน้ำ	จอกน้ำ	ภาชนะที่มีหูใช้ใส่น้ำดื่ม		
27	เข็มขัด	สายเอว	สายคาดเอวมักทำด้วยหนัง ผ้าพลาสติก หรือเชือกถัก มีหัวสำหรับเสียบขัดกับปลายสายคาดให้พอดีรอบเอว		
28	โทรทัศน์	ทีวี	การถ่ายทอดเสียง และภาพจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยแปลงสัญญาณเสียง และสัญญาณภาพ		
29	โทรศัพท์	โทรสับ	เป็นอุปกรณ์การสื่อสารโทรคมนาคมที่อนุญาตให้ ผู้ใช้สองคนหรือมากกว่า		
30	กระเป๋า	เป้	สำหรับใส่เสื้อผ้าเงินทอง หรือสิ่งของต่าง ๆ มีหลายแบบหลายขนาด		

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่
1.เชียง	दानเฉียง	ไม้รองรับการสับ หั่น มักเป็นแผ่นกลมๆ		
2.ตะหลิว	ซ้อ้นซี่	เครื่องมือทำด้วยเหล็ก ใช้ชะหรือตักของที่ทอดหรือผัดในกระทะ		
3.สาวกกะเปือ	สาวกเปือ	สาวกไม้สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริกเป็นต้น,ใช้คู่กับครกกะเปือ		
4.กระต่ายขูด มะพร้าว	เหล็กขูด	เครื่องมือขูดมะพร้าว ใช้ลวดตอกเป็นฟันถี่ๆบนหน้ากระดานสำหรับขูดมะพร้าวที่กะเทาะกะลาออกแล้ว		
5.ถุง	ถุงกรอบแกรบ	ถุงพลาสติกแบบมีหูหิ้ว		
6.รองเท้า	เกือก	เครื่องใช้สำหรับสวมใส่บริเวณเท้า		
7.รถจักรยาน	รถถีบ	รถที่เดินด้วยกำลังของผู้ขี่ที่มีโซ่เป็นการลากเข็น		
8.รถจักรยานยนต์	รถเครื่อง	รถจักรยานยนต์ที่มีเครื่องยนต์ รถที่เดินด้วยกำลังเครื่องยนต์ กำลังไฟฟ้า หรือพลังงานอื่น และมีล้อไม่เกินสองล้อ ถ้ามีพ่วงข้างมีล้อเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งล้อ		
9.สายสร้อย	สายคอ	เครื่องประดับที่ทำเป็นเส้น เป็นเครื่องประดับสวมใส่ที่คอ		
10.สร้อยข้อมือ	สายมือ	เครื่องประดับที่ทำเป็นเส้น เป็นเครื่องประดับสวมใส่ที่ข้อมือ		
11.แก้อ้อ	แก้อะ	ที่สำหรับนั่ง มีขาและพนักพิง มักยกย้ายไปมาได้ มีหลายชนิด,ถ้ามีรูปยาวไขว้บนเรียกว่า แก้อ้นนอน,ถ้าใช้โยกได้ เรียกว่า แก้อ้อโยก		
12.เชือก	เชือก	สิ่งที่ทำด้วยด้ายหรือป่านปอเป็นต้น มักพันหรือตีเกี่ยวสำหรับผูกหรือมัด		
13.กะละมัง	โคม	เรียกชามที่ทำด้วยโลหะเคลือบว่า ชามกะละมัง		
14.เสื่อ	สาด	เครื่องสานชนิดหนึ่งสำหรับปูนั่งและนอน		
15.จวัก	หวัก	เครื่องใช้ตักแกงหรือตักข้าวทำด้วยกะลามะพร้าว มีด้ามถือ		
16.ตะปูเห็ด	ตาปูเห็ด	ตะปูที่มีหัวแบนเหมือนดอกเห็ด สำหรับตอกสังกะสีเป็นต้น		
17.ตะปู	เหล็กโคน	สิ่งที่ทำด้วยโลหะ มีปลายแหลม หัวมนแบน ขนาดต่างกันโดยใช้ค้อนเป็นต้นตอกลงไป		
18.ไม้ขีดไฟ	ไม้ขีด	เครื่องขีดไฟชนิดหนึ่งซึ่งก้านไม้หรือก้านกระดาษชุบปลายข้างหนึ่งด้วยสารเคมีบางอย่างให้เป็นตุ่ม เรียกว่า หัวไม้ขีดมี2ชนิด ชนิดหนึ่งใช้กับผิวฉาบด้วยสารเคมีฟอสฟอรัสแดงเป็นองค์ประกอบสำคัญทำให้เกิดไฟขึ้น อีกชนิดหนึ่งใช้ขีดกับผิวขรุขระทำให้เกิดไฟขึ้น		

19.นาฬิกา	นาฬิกา	เครื่องบอกเวลา มีหลายชนิด เช่น นาฬิกาปลุก, นาฬิกาข้อมือ		
20.ทัพพี	หวัค	เครื่องตักข้าวมีรูปร่างคล้ายช้อน แต่ใหญ่กว่า ทำด้วยทองเหลืองเป็นต้น		
21.ชาม	ถ้วย	ภาชนะรูปกลมๆชนิดหนึ่ง สำหรับใส่อาหารเป็นต้น		
22.ยากันยุง	ธูปยุง	ยาที่จุดหรือทากันไม่ให้ยุงกัด		
23.เตาอังไถ่	อังไถ่	ดินเผาหรือแผ่นเป็นแผ่นเจาะเป็นรูๆสำหรับรองถ่าน เพื่อให้ลมเดินผ่านได้และชี้เถ้าตกลงด้านล่าง		
24.ตะเกียง	เกียง	ตะเกียงชนิดโซลานให้ไฟพัดหมุนเป่าลมไถ่ควัน และช่วยให้ไฟสว่างนวล		
25.ปั๊ป	ตีบ	ภาชนะใส่ของทำด้วยเหล็กโลหะ		
26.ถัง	ทุ้ง	ภาชนะจำพวกหนึ่งโดยมากเอาไว้ใส่น้ำเป็นต้น		
27.รถเข็น	รถรูน	รถที่ไม่มีเครื่อง ต้องใช้คนเข็นหรือดันไป		
28.ผ้าขี้ริ้ว	ผ้าร้าย	ผ้าที่ใช้ทำความสะอาดมือหรือสิ่งของที่สกปรก		
29.หนังสือตึก	ปางนุ	เครื่องยิงชนิดหนึ่ง ทำด้วยแถบยางผูกติดกับสิ่งที่เป็นง่าม ซึ่งมักเป็นไม้ ยิงด้วยลูกกระสุนที่ตามปติเป็นลูกดินปืนกลมๆ		
30.งอบ	เขี้ยว	เครื่องสวมหัวสำหรับกันแดดและฝนสานด้วยตอกไม้ไผ่ กรูด้านนอกด้วยใบลานรูปคล้ายกระจาด		

ที่	ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1	เข็มขัด	สายเอว	สายคาดเอวมักทำด้วยหนัง ผ้าพลาสติก หรือ เชือกถัก มีหัวสำหรับเสียบขัดกับปลายสายคาด ให้พอดีรอบเอว		
2	รองเท้า	เกือก	สิ่งที่ใช้สวมใส่เท้าเพื่อป้องกันเท้าจากสิ่งสกปรก และอันตรายอื่น ๆ		
3	รถจักรยานยนต์	รถเครื่อง	รถที่ขับเคลื่อนด้วยกำลังเครื่องยนต์ขนาดใหญ่กว่ารถจักรยาน มีล้อไม่เกิน 2 ล้อ		
4	รถจักรยาน	รถถีบ	รถที่เคลื่อนที่ด้วยกำลังถีบจากขาของผู้ขี่ มี 2 ล้อ		
5	นาฬิกา	นากา	เครื่องบอกเวลา		
6	กะลา	พรก	ส่วนแข็งสีน้ำตาลที่หุ้มเนื้อมะพร้าว		
7	บุรี	ยาขาว	เสพติดชนิดหนึ่งที่ถึงแม้ว่าจะเสพได้โดยไม่ผิดกฎหมายแต่พิษภัยของบุหรีก็ร้ายแรง เพราะในควันบุหรีมีสารพิษอยู่มากมาย		
8	สุนัข	หมา	สัตว์เลี้ยง 4 ขา		
9	เชียง	दानเฉียง	ไม่เป็นแผ่นกลม หรือแบนสำหรับรองรับการสับหั่น เดิมทำด้วยไม้ธรรมชาติ ปัจจุบันมีพลาสติกด้วย		
10	กระท่อมน้อย	หน้า	ที่อยู่อาศัยสร้างขึ้นอย่างง่าย ๆ ด้วยฟางหรือจาก		
11	ตะปู	เหล็กโคน	โลหะปลายแหลม หัวมนแบนสำหรับตอกตรึงสิ่งอื่นให้แน่น มีหลายชนิดใช้ตามลักษณะงาน		
12	ถุงพลาสติก	ถุงกรอบแกรบ	ถุงใสของที่ทำจากพลาสติกมีหลายแบบ เช่น ถุงหูหิ้ว ถุงแกง		
13	ปู่	โป	พ่อของพ่อ, สามียของย่า, ญาติผู้ชาย หรือชายที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับปู่		
14	ตา	พ่อเฒ่า	พ่อของแม่, สามียของยาย, ชายที่เป็นญาติชั้นเดียวกับพ่อของแม่ หรือไม่ได้เป็นญาติแต่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตา, คำเรียกชายสูงอายุอย่างไม่เคารพนับถือ		
15	ยาย	แม่เฒ่า	แม่ของแม่, เมียของตา, หญิงซึ่งเป็นญาติชั้นเดียวกับยาย หรือมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับยาย, คำนำหน้าเรียกหญิงสูงอายุอย่างไม่ค่อยเคารพนับถือ		

16	ขนม	ขนม	ของกินที่ไม่ใช่กับข้าว มักมีรสหวาน ปรงจากแป้ง หรือข้าวผสมกับน้ำตาล บางชนิดมีกะทิ, ของหวาน		
17	ต่างหู	ตุ้มหู	เครื่องประดับใช้ใส่ที่หู		
18	มะละกอ	ลวกอ	ชื่อไม้ต้นเนื้ออ่อนชนิด <i>Carica papaya</i> L. ในวงศ์ <i>Caricaceae</i> ใบใหญ่เป็นแฉก ๆ ขอบใบหยักเว้า ก้านใบยาว ดอกแยกเพศอยู่คนละต้น ผลกินได้ มีหลายพันธุ์		
19	ผ้าถุง	ผ้าถุง	ผ้าถุงผู้หญิงทำจากผืนผ้าที่เย็บริมด้านข้างให้ติดกัน		
20	กะปิ	เคย	เครื่องปรุงรสเค็ม มีสีน้ำตาล หรือแดงคล้ำทำด้วยกุ้ง หรือเคย โขลกกับเกลือจนเข้ากันแล้วหมักไว้		
21	มะนาว	ส้มนาว	ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Citrus aurantifolia</i> Swing. ในวงศ์ <i>Rutaceae</i> ผลกลม เปลือกบางสีเขียว เมื่อสุกสีเหลือง น้ำคั้นมีรสเปรี้ยว ใช้ปรุงอาหารและทำเครื่องดื่ม		
22	กระดาษ	ดาษ	วัตถุเป็นแผ่นบาง ๆ ทำจากเส้นใยของพืช เช่น ยูคาลิปตัส สน ไม้ อ้อยฟาง ใช้เขียน หรือพิมพ์หนังสือ หรือห่อของ เป็นต้น		
23	กรรไกร	ไทร	เครื่องมือสำหรับใช้ตัด มี ๒ ขา		
24	พริก	ติป्ली	ไม้ล้มลุกในสกุล <i>Capsicum</i> วงศ์ <i>Solanaceae</i> ดอกสีขาวอมเขียวอ่อน ผลมีรสเผ็ด มีหลายชนิด		
25	ไฟแช็ก	เหล็กไฟ	อุปกรณ์จุดไฟแบบพกพาสะดวกชนิดหนึ่ง ประกอบด้วยช่องบรรจุที่ทำจากพลาสติกหรือโลหะ ใช้บรรจุเชื้อเพลิงที่เป็นของเหลว (มักจะเป็นเนฟทาหรือบิวเทนเหลวภายใต้แรงดัน) เมื่อจุดไฟจะมีกลไกที่ทำให้เกิดประกายไฟ		
26	ปลากระเบน	ปลาจ้องม้อง	ปลากระดูกอ่อนจำพวกหนึ่ง ส่วนใหญ่พบในทะเล แต่ในน้ำจืดก็มีเหมือนกัน ตัวแบน พื้นตัวเป็นสีน้ำตาล หลังหยาบและคม มีหลายชนิด ขนาดเล็กก็มี ขนาดใหญ่ก็มีพวกหางยาวและเล็กเรียวยาว		
27	สร้อยคอ	สายคอ	เครื่องประดับเป็นเส้นใส่ที่คอ		
28	จมูก	หมูก	อวัยวะส่วนที่ยื่นออกมาอยู่บนหน้า เหนือปากมีรู ๒ รู สำหรับดมกลิ่น และหายใจ		

29	กระปุกออม สิน	โกลัง	อุปกรณ์ที่ใช้ใส่เงินเหรียญและธนบัตรเพื่อสะสม		
30	จระเข้	เข้	ชื่อสัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ในวงศ์ Crocodylidae อาศัยบริเวณบึงหนอง หรือ แม่น้ำ หนึ่งเป็นเกล็ดหนา และแข็ง ปากยาว และปลายปากบนมีก้อนเนื้อนูนสูงขึ้นเป็นช่อง เปิดของรูจมูก เรียกว่า ก้อนขี้หมา หางยาวแบน ตามส่วนตั้งใช้โบกว่ายน้ำหากินในน้ำ		

คำนาม				
ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่
1.ผู้ชาย	บ่าว	มนุษย์เพศชาย ปกติคำนี้สงวนไว้สำหรับผู้ใหญ่ที่เป็นชาย		
2.ผู้หญิง	สาว	คนที่มีมดลูก		
3.เด็กผู้หญิง	เด็กหญิง	มนุษย์เพศชายที่อายุน้อย มักจะใช้เรียกเด็กหรือวัยรุ่น		
4.เด็กผู้ชาย	เด็กชาย	มนุษย์เพศหญิงที่อายุน้อย มักจะใช้เรียกเด็กหรือวัยรุ่น		
5. พี่ชาย/น้องชาย	พี่บ่าว/น้องบ่าว	พี่/น้องที่เป็นเพศชาย		
6. พี่สาว/น้องสาว	พี่สาว/น้องสาว	พี่/น้องที่เป็นเพศหญิง		
7.หมา	หมา	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิด หลายสกุลในวงศ์ Canidae ลำตัวมีขนปกคลุมมีเขี้ยว ๒ คู่ มีทั้งที่เป็นสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง.		
8.แมว	แมว	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนม ๔ เท้าชนิด <i>Felis domestica</i> ในวงศ์ Felidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับเสือ ส่วนใหญ่เลี้ยงเป็นสัตว์เลี้ยง เพื่อความเพลิดเพลินและใช้จับหนู.		
9.วัว	จ้าว	ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องชนิด <i>Bos taurus</i> ในวงศ์ Bovidae เป็นสัตว์กีบคู่ ลำตัวมีสีต่าง ๆ เช่น น้ำตาลแดง น้ำตาลนวล ขาว ดำ เขาสั้นโค้งขึ้น ยื่นไปข้างหน้า เล็กน้อย ใต้คอมีเหนียงคอเป็นแถบลงไปถึงอก ขนปลายหางเป็นพู่, โคก็เรียก, จ้าว.		
10.เจ้านาย	นายหัว	ผู้บังคับบัญชา, หัวหน้า, เจ้าขุนมูลนาย.		
11.ปู่	โป่	พ่อของพ่อ, สามียของย่า, ญาติผู้ชายหรือชายที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับปู่.		
12.ยาย	แม่เต่า	แม่ของพ่อ, เมียของปู่, ญาติผู้หญิงชั้นเดียวกับย่า.		
13.ตา	พ่อเต่า	พ่อของแม่, สามียของยาย, ชายที่เป็นญาติชั้นเดียวกับพ่อของแม่ หรือไม่ได้เป็นญาติแต่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตา, คำเรียกชายสูงอายุอย่างไม่เคารพนับถือ.		

14.รถมอเตอร์ไซด์	รถเครื่อง	ยานพาหนะสองล้อที่ใช้เครื่องยนต์หรือมอเตอร์ในการขับเคลื่อน ประเภทของจักรยานยนต์ขึ้นอยู่กับลักษณะการออกแบบใช้งาน		
15.รถจักรยาน	รถถีบ	รถถีบ, ยานพาหนะประเภทรถมี ๒ ล้อ มีโครงเหล็กเชื่อมล้อหน้ากับล้อหลังมีคันบังคับด้วยมือติดตั้งอยู่บนล้อหน้า มีเบาะนั่งขี่ขับเคลื่อนด้วยแรงถีบจากคนขี่ให้ล้อหมุนไป, ถ้ามี ๓ ล้อ เรียกว่า จักรยานสามล้อ.		
16.ลูกกระสุน	ลูกปืน	เครื่องยิงมีคัน ใช้สายโยงยิงด้วยลูกดินปืนกลม		
17.แมลง	แมง	ชื่อสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง เมื่อร่างกายเจริญเติบโตเป็นตัวเต็มวัยแล้วจะแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนเห็นได้ชัดเจน ได้แก่ หัว ออ และท้อง มี ๖ ขา มีปีก ๑ หรือ ๒ คู่ หรือไม่มีปีก เป็นสัตว์ที่มีชนิดและปริมาณมากที่สุดในโลก, มักเรียกสับสนกับแมงซึ่งมี ๘ ขา.		
18.ยา	ยา	แมงของพ่อ, เมียของปู่, ญาติผู้หญิงชั้นเดียวกับยา.		
19.หนังสือ	หนังสือ	เครื่องหมายใช้เขียนแทนเสียง หรือ คำพูด, ลายลักษณ์อักษร, ตัวอักษร.		
20.คุณครู	ครู	ผู้ที่มีความสามารถให้คำแนะนำ เพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการเรียน สำหรับนักเรียน หรือ นักศึกษาใน สถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐ และเอกชน มีหน้าที่ หรือมีอาชีพในการสอนกับวิชาความรู้ หลักการคิด การอ่าน		
21.ลิง	ลิง	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิด ในอันดับ Primates ลักษณะคล้ายคน ตีนหน้า และตีนหลังใช้จับเกาะได้ มีทั้งชนิดที่มีหาง และชนิดที่ไม่มีหาง.		
22.หมู	หมู	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิด ในวงศ์ Suidae เป็นสัตว์กึ่งคู่ ตัวอ้วน ยาว มีทั้งที่เป็นสัตว์เลี้ยง และสัตว์ป่า.		

23.บ้าน	เรือน	ที่อยู่อาศัย, สิ่งปลูกสร้างสำหรับอยู่อาศัย.		
24.ปลาร้า	ปลาแดก	ปลาหมักเกลือ ใส่ข้าวคั่ว หรือรำคั่วใช้ปรุงอาหาร หรือเป็นเครื่องจิ้ม, ปลาแดก		
25.โทรศัพท์มือถือ	โทรศัพท์	โทรศัพท์เคลื่อนที่, โทรศัพท์มือถือ		
26.หอม	ดม	ได้รับกลิ่นชวนดม.		
27.คนสวน	คนสวน	ลูกจ้างที่จ้างมาดูแลรักษาต้นไม้ในสวน, ลูกจ้างทำสวน.		
28.น้ำมันพืช	มันพืช	ผลิตภัณฑ์น้ำมันที่สกัดได้จากพืช		
29.แม่ค้า	แม่ค้า	คนขาย,คนขายของผู้หญิง		
30.พ่อค้า	พ่อค้า	คนขาย,คนขายของผู้ชาย		

คำสรรพนาม					
ที่	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1	ผม	ปม	ใช้เรียกตนเอง		
2	ฉัน	ฉาน, ฉ้าน	ใช้เรียกตนเอง		
3	เขา	สู้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น		
4	เขา	เค้า	ใช้เรียกคนอื่น		
5	เธอ	แก	ใช้เรียกแทนชื่อคนอื่น		
6	คุณ	เต็น, เติน	ใช้เรียกผู้ที่อาวุโสกว่า		
7	ผม	กู	ใช้เรียกแทนตัวเอง		
8	ฉัน	เรา	ใช้เรียกแทนตัวเอง		
9	เธอ	อี้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น		
10	เขา	ไอ้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น		
11	หนู	หนู	ใช้เรียกแทนตัวเอง		
12	น้อง	หน่อง	เป็นคำเรียกน้อง		
13	นุ้ย	หนุ้ย	เป็นคำใช้แทนตัวเองเวลาพูด		
14	พี่	เพ	เป็นคำเรียกพี่		
15	พี่ชาย	พี่บ่าว	เป็นคำเรียกพี่ชาย		
16	น้องชาย	น้องบ่าว	เป็นคำเรียกน้องชาย		
17	ใคร	คัย	เป็นการถามถึงบุคคลอื่น		
18	เด็กๆ	แต่็กๆ	ใช้พูดกับพุดน้อย		
19	ดิฉัน	อิฉัน	ใช้แทนตัวผู้พูด เพศหญิง		
20	กระผม	กะปม	ใช้แทนตัวผู้พูด เพศชาย		
21	ลูก	โลก	บุตร		
22	พวกเรา	โหม้เรา	การพูดถึงบุคคลหลายคนๆ		
23	น้องสะใภ้	น้องฟ่าย	เป็นการเรียกแทนชื่อ การได้น้องสาวเข้ามาเพิ่มในบ้าน		
24	ทวด	แหน	เป็นชื่อเรียก		
25	เหลน	เหล็น	เป็นการเรียกแทนชื่อ		
26	นาย	หนาย	เป็นคำนำหน้าชื่อ		
27	ข้า	ขา	ใช้แทนตัวผู้พูด ใช้เมื่อพูดกับผู้เสมอกัน		
28	มีง	หมิง	ใช้สำหรับเรียกคนอื่นที่สนิทสนมกัน		
29	เจ้า	เจา	ใช้สำหรับผู้ใหญ่พูดกับพุดน้อยอย่างเอ็นดู		
30	ท่าน	เติน	ใช้เรียกผู้ที่อาวุโสกว่า		

คำกริยา				
ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1. กระเถิบ	ถด	ขยับกันเลื่อนที่ไปในขณะที่นั่ง		
2. กลับ	หลบ	ตรงกันข้ามกับภาวะเดิมหรือทิศทางเดิม		
3. กลัว	ขี้ขลาด	รู้สึกไม่อยากประสบสิ่งที่ไม่ดี แก่ตัว		
4. แกล้ง	หยอก	จงใจทำ พุด หรือแสดงอาการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เขา เสียหาย อาย เตือดร้อน ชัดข้อง เข้าใจผิด เป็นต้น		
5. โกรธ	หวิบ	ขุ่นเคืองใจอย่างแรง, ไม่พอใจอย่างรุนแรง		
6. โกหก	ขี้หึก	จงใจกล่าวคำที่ไม่จริง, พุดปด, พุดเท็จ		
7. ขโมย	ลัก	ลอบทำสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิ์หรือไม่ได้รับอนุญาต		
8. คิดถึง	หวังเหวิด	นึกถึง, นึกถึงด้วยใจผูกพัน		
9. แคะ	แคะวก	ใช้เล็บหรือสิ่งมีปลายแหลม เป็นต้น ทำให้สิ่งที่ติดอยู่ข้างในหรือในซอกในรูหลุดออกมา		
10. ขี้เหนียว	ขี้ซิด	แสดงอาการอยากได้ หรือไม่อยากเสียจนเกินควร		
11. ง่วง	หิวนอน	อาการที่ร่างกายอยากนอน		
12. ดู	แล	ใช้สายตาเพื่อให้เห็น		
13. ทะเลาะ	รบ	ทู่เถียงกันด้วยความโกรธ,โต้เถียงกัน, เป็นปากเป็นเสียงกัน		
14. ทิ้ง	ทุ่ม	ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ถืออยู่หลุดจากมือด้วยอาการต่าง ๆ		
15. บ้า	เร่อ	เสียสติหรือมีจิตไม่ปกติ		
16. ปวดหัว	เจ็บหัว	รู้สึกเจ็บต่อเนื่องอยู่ในร่างกาย		
17. ปอก	ลิด	เอาเปลือกหรือสิ่งที่ห่อหุ้มออก		
18. พุด	แหลง	เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ, พุดจา		
19. ยิ้ม	แหย่ง	แสดงให้ปรากฏว่าชอบใจ ด้วยริมฝีปากและใบหน้า		
20. รีบ	แซบ	อาการที่ทำอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างรวดเร็ว		
21. รังเกียจ	เกลียด	ไม่ชอบจนรู้สึกไม่อยากพบ อยากเห็น เป็นต้น		
22. ลื่น	หรวด	เคลื่อนไปได้คล่องบนพื้นเรียบมัน หรือพื้นเรียบที่มีน้ำหก		
23. ไล่	ยิก	บังคับให้ออกไปให้พ้น, บังคับให้ไปหรือให้ออกจากที่เดิม		

24. ริ่ง	แล่น	ก้าวไปโดยเร็วยิ่งกว่าเดิน		
25. หมด	เหม็ด	ไม่มีอะไรเหลือ		
26. หิว	อยาก	อยากกิน หรืออยากดื่ม, กระจาย		
27. ให้	แจก	แบ่งหรือปันให้แก่คนหลาย ๆ คน		
28. อร่อย	หรรอย	มีรสดี (ใช้แก่ของกิน)		
29. อาย	บัตสี	รู้สึกกระดาก, รู้สึกขายหน้า		
30. แอบ	หยบ	หลีก, เลี่ยงไม่ให้เป็น, เลี่ยงไม่ ให้ถูก		

คำวิเศษณ์					
ที่	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1.	เกร	กางกลาง	ประพืดตินเกะกะ,เกร		
2.	ไม่เต็มเต็ง	ขาดหุ้	ลักษณะของคนที่มีสติปัญญาหรือความคิดด้อยกว่าคนอื่น		
3.	โกหก	ซี้หก	คำพูดไม่จริง		
4.	กังวลใจ,เป็นห่วง	ไขวใจ	ความกังวลใจ,เป็นห่วง		
5.	เยอะ	จ้งหู	จำนวนมาก		
6.	เร็ว	แซบ	ไว, รีบ,ด่วน, ไม่ชักช้า		
7.	ช้า	แซ	ค่อย ๆ เคลื่อนไป ไม่เร็ว ไม่ไว		
8.	หิวจัด	เนือย	อยากอาหาร, อยากกินข้าวอยากดื่ม น้ำ		
9.	ฉุน	ฉ็อง	กลิ่นฉุน		
10.	ทอด,เจียว	เจี้ยน	การทอดหรือเจียว		
11.	สับ	เฉียง	สับ,ผ่า,จามด้วยขวาน		
12.	น้อย	หิดเดียว	ไม่มาก, ไม่หนาแน่น,ไม่ใหญ่		
13.	แข็งแรง	ซับซึก	แข็งแรง		
14.	สัญญา	ชั้นซี	การสัญญาหรือตกลง		
15.	เมื่อไร	ต่อได	เวลาใด, ใช้เมื่อถามเกี่ยวกับเวลา		
16.	กุกญแจ	ดอกแจ	ลูกกุกญแจ		
17.	โต	เต่าเถน	ลักษณะรูปร่างใหญ่โต		
18.	มาก	ลุ่ม	จำนวนเยอะ,หลาย, ไม่น้อย		
19.	บอระเพ็ด	เจ็ดหมูน	ชื่อพืชชนิดหนึ่งต้นเป็นเถามีรสขม มาก		
20.	สร้อยคอ	สายคอ	เครื่องประดับอย่างหนึ่ง		
21.	ห้องอืด	ตันฟุง	ห้องขึ้น,ห้องอืด		
22.	โลก	ตาล่อ	โลกคิดอยากจะได้		
23.	กิน	แตกเลือด	กิน,รับประทาน		
24.	อายุ	บัตสี่	ความเงินอายุ		
25.	เล็กมาก	เท่าแต่็ด	ขนาดที่เล็กมาก		
26.	กะลา	พรก	กะลา		
27.	เขตหวงห้าม	ปักกรรม	ปักไม้แสดงเขตหวงห้าม		
28.	ล้วงกิน	ลามปาม	ล้วงกิน		
29.	มะนาว	ส้มนาว	ชื่อต้นไม้ผลมีรสเปรี้ยวกินได้		

คำวิเศษณ์					
ที่	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1	เยอะแยะ	ลุย	มากมาย, เต็มไปหมด		
2	เจ้าชู้	อ้อร้อ	เจ้าชู้		
3	ทุกข์ ลำบาก	เสดสา	ไม่สบายใจ		
4	กลับบ้าน	หลบบ้าน, หลบเร็น	กลับบ้าน		
5	เยอะ ๆ หลาย ๆ	ลุย, จังหุ, จังเสีย, กองเอ, คาเอ, จั้งแจ็ก, จั้งเสีย, จ้าน, กองลุย	มาก ๆ เยอะ ๆ		
6	ไปไหน มาไหน คน เดียว	มาแต่สวน	ไปไหนคนเดียว		
7	อรร้อย	หรรอย	อรร้อย		
8	อรร้อยมาก	หรรอยจังหุ, หรรอยพิด, หรรอยอี ตาย	อรร้อยสุดๆ		
9	ไม่ทราบ	มาไม่รู้มาย	ไม่ทราบ		
10	กังวล, เป็นห่วง	หวังเหวิด	เป็นห่วง		
11	รีบเร่ง ลนลาน	ลกลัก หรือลกลก	รีบ		
12	อาการบ้ำจี้	ลาต้า	อาการบ้ำจี้		
13	ขว้างออกไป	ลิว, ซัด	ขว้าง		
14	ซอมซ่อ	ม่อร็อง, ร้ายหรือ ร้าย ๆ, หม็องหม่มัง	ซอมซ่อ		
15	โลภมาก	ตาล่อ, หาจก, ตา อยาก	อยากได้		
16	โกรธ	หวิบ, หวี	ไม่พอใจ		
17	โกรธมาก	หวิบอย่างแรง, หวิบ หู้จี้	ไม่พอใจอย่างมาก		
18	บึ้ง	เบร้อ, เหมร้อ, เร้อ	ไม่ค่อยฉลาด, ขาดหุน		
19	ทำไม	ไซ (หรืออาจออก เสียงว่าใส)	ทำไม, มีอะไร		
20	อย่างไร	พันพรีอ, พรีอ	อย่างไร		
21	โกหก	ซี้หก, ซี้เท็จ	พูดเท็จ		
22	ประจำ	อาโหละ	ทำบ่อย ๆ		
23	อีกแล้ว	หล่าว	อีกแล้ว		
24	เลอะเทอะ	หลูหละ, ซอกปร็อก	เลอะเทอะ		
25	หกนองพื้น	เพร็อ	หกนองพื้น		

26	ทิ้ง	ทุ่ม	ทิ้ง		
27	กลืนที่รุนแรง	ฉีก	กลืนไม่พืดประสงค์		
28	ดีร้าย	ซึ้งตึ้ง	ไม่เชื่อฟัง		
29	สะใจดี	ได้แรงอก	เกิดอาการพืดพืดใจ		
30	ประจำ	โห่ญะ	เป็นปกติ เสมอ เช่น มาเป็นประจำ		

คำขยาย/กลุ่มคำ					
ที่	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาไทยถิ่นใต้	ความหมาย	ใช่	ไม่ใช่
1.	กินจุ	หาจก	ทานเยอะ,ทานเก่ง,ทานอาหารมากกว่าปกติ		
2.	ใกล้ ๆ	แค้ ๆ	ไม่ห่าง,ไม่ไกล,อยู่ไม่ห่าง		
3.	เล็ก	เหยียด	มีขนาดไม่ใหญ่ไม่โต		
4.	ตอนเช้า	หัวเช้า	เวลา 06:00-09:00 น. เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น แดดออก		
5.	ใหญ่	เดิบ	โต ไม่เล็ก,มหึมา,มโหฬาร		
6.	เร็ว	แซบ	ไว, รีบ, ด่วน, ไม่ชักช้า		
7.	ช้า	แซ	ค่อย ๆ เคลื่อนไป ไม่เร็ว ไม่ไว		
8.	หิวจัด	เนือย	อยากอาหาร, อยากกินข้าวอยากดื่ม ^{น้ำ}		
9.	ยี่สิบ	เยสิบ	จำนวนเงินที่มีธนบัตรสีเขียว		
10.	ดั่ง	ฉาว	ส่งเสียง,ตะโกน		
11.	ใช่	หมั้น	คำรับรอง หรือตอบรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง, ถูกต้อง		
12.	น้อย	หิดเดียว	ไม่มาก, ไม่หนาแน่น,ไม่ใหญ่		
13.	ทำไม	ไซรี	เพราะเหตุไร, เพราะอะไร, เพื่ออะไร		
14.	ไม่	หม้าย	มิ, ใช้วางหน้าคำที่ต้องการให้มีความหมายเชิง ปฏิเสธ		
15.	เมื่อไร	ต่อได	เวลาใด, ใช้เมื่อถามเกี่ยวกับเวลา		
16.	พรุ่งนี้	ตอโพรก	วันที่ถัดจากวันนี้ หรือ วันถัดไปอีกหนึ่งวัน		
17.	ผอม	แห้ง	รูปร่างที่ไม่สมส่วน,น้ำหนักน้อยกว่ามาตรฐาน		
18.	มาก	ลุย	จำนวนเยอะ,หลาย, ไม่น้อย		
19.	เลว	โซ	ต่ำ, ทราม,นิสัยไม่ดี		
20.	สกปรก	โสโครก	เปรอะเปื้อนด้วยสิ่งปฏิกูล หรือสิ่งที่ไม่พึง ประสงค์		
21.	คอย	คร่า	รอ, รอท่า,เฝ้า, เฝ้าดู		
22.	อะไร	ไอ้ไทร	คำถาม		
23.	สับสน	ล้องฉ็อง	ปะปนกันจนยุ่งเหยิง, วุ่นวายไม่มีระเบียบ		
24.	ใกล้ค่ำ	หวันมั่งมั้ง	ช่วงเวลาใกล้พระอาทิตย์ตก		
25.	ช่วงบ่าย	หวันซ่าย	ช่วงเวลาหลังเที่ยงถึงเย็น		
26.	หมด	เหม็ด	ไร้สิ้น, ไม่มี, ไม่เหลือ,จบ, สิ้นสุด, ยุติ		
27.	พูด	แหลง	เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ, พูดจา,วาจา		
28.	เงิบๆ	อย่าไฉๆ	ไม่มีเสียงดัง หรือไม่เอะอะ,ไม่เอิกเกริกอื้ออึง		
29.	นั้น	ไอ้ซู้	คำใช้ประกอบนามหรือข้อความที่กล่าวอ้าง มาแล้ว		
30.	สี่	เส	จำนวนสามบวกหนึ่ง หรือ ลำดับที่4		

ภาคผนวก ข
สัญญาเงินทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทเงินรายได้
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

โครงการเดียว

สัญญารับทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทเงินรายได้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

วันที่ ๓๑ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สัญญานี้ทำขึ้นระหว่างมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ซึ่งต่อไปในสัญญาเรียกว่า "ผู้ให้ทุน" ฝ่ายหนึ่งกับ

นาย / นาง / นางสาว.....ศุคนธรัตน์.....นามสกุล.....ศรีลัดคู่ศ.....
 ตำแหน่ง.....อาจารย์.....สังกัด.....คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.....
 บัตรประจำตัวข้าราชการเลขที่.....๕๕๐๖๑๗๐/๒๕๕๙.....อายุ.....๓๕.....ปี สัญชาติ.....ไทย
 .....
 ตั้งบ้านเรือนอยู่ ณ เลขที่.....๑๓๓...หมู่.....๕.....ตรอก / ซอย.....ถนน.....
 ตำบล / แขวง.....ทุ่งใหญ่.....อำเภอ / เขต.....ทุ่งใหญ่.....จังหวัด.....นครศรีธรรมราช.....
 หมายเลขโทรศัพท์.....๐๘๖-๒๗๙๓๘๓๗.....

ซึ่งต่อไปในสัญญาเรียกว่า "ผู้รับทุน" อีกฝ่ายหนึ่ง

คู่สัญญาตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ผู้ให้ทุน ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทเงินรายได้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ประจำปีงบประมาณ...๒๕๖๑.....จำนวน...๒๐,๐๐๐.....บาท (.....สองหมื่นบาทถ้วน.....) แก่ผู้รับทุนเพื่อวิจัยเรื่อง

ชื่อโครงการ(ภาษาไทย)..... การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้
 อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ชื่อโครงการ(ภาษาอังกฤษ)..... A comparison of Thai language of the Southern
 Thai language in Thungyai Nakhonsrithammarat

โดยมีระยะเวลาดำเนินการ.....๑๒.....เดือน นับตั้งแต่วันที่.....๑.....เดือน.....ตุลาคม.....พ.ศ. ๒๕๖๐.....
 ถึงวันที่.....๓๐.....เดือน.....กันยายน.....พ.ศ. ๒๕๖๑.....

ข้อ ๒. การเบิกจ่ายเงินทุนอุดหนุนการวิจัย ให้เป็นไปตามระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย พ.ศ. ๒๕๕๒ และระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ผู้ให้ทุนจะจ่ายเงินให้กับผู้รับทุนเป็นงวด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในแผนการใช้จ่ายเงินในการดำเนินการวิจัย (แบบ วจ.๑๑) ที่ได้รับอนุมัติจากหน่วยงานต้นสังกัดแล้วตามเอกสารแนบท้ายสัญญา ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญานี้

ข้อ ๓. ผู้รับทุนต้องใช้จ่ายเงินทุนอุดหนุนที่ได้รับตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญา และระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย พ.ศ. ๒๕๕๒ และระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙

ข้อ ๔. ผู้รับทุนต้องดำเนินการวิจัยตามโครงการในทันที นับแต่วันที่ระบุไว้ในข้อ ๑ ของสัญญา ถ้าหากผู้รับทุนมิได้เริ่มดำเนินการภายใน ๓๐ (สามสิบ) วันนับจากวันดังกล่าว ผู้ให้ทุนมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ ผู้รับทุนจะต้องดำเนินการวิจัยตามแผนการดำเนินงานที่กำหนดไว้ในแบบ วจ.๓๑ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญานี้ หากเกิดปัญหา อุปสรรคไม่สามารถดำเนินการวิจัยได้ หรือมีความจำเป็นจะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงหัวข้อโครงการ

ผู้ร่วมโครงการ แผนงานหรือวิธีการใด ๆ ผู้รับทุนต้องเสนอผู้ให้ทุนทราบ เพื่อพิจารณาขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงภายในกำหนด ๓๐ (สามสิบ) วันนับแต่วันทราบเหตุ

กรณีผู้รับทุนไม่สามารถดำเนินการวิจัยตามโครงการวิจัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามข้อ ๑ ผู้รับทุนต้องชี้แจงเหตุผล สภาพปัญหา และระบุระยะเวลาที่ขออนุมัติขยาย ซึ่งไม่เกินวันทำการสุดท้ายของปีงบประมาณถัดไป พร้อมทั้งเสนอแผนการใช้จ่ายเงินในการดำเนินการวิจัย (แบบ วจ.๑ด) และแผนการดำเนินงาน(แบบ วจ.๓ด) ที่ปรับปรุงใหม่ ต่อผู้ให้ทุนเพื่อพิจารณา โดยให้ยื่นเป็นหนังสือขออนุมัติขยายเวลาก่อนวันสิ้นสุดโครงการไม่น้อยกว่า ๓๐ (สามสิบ) วัน

ข้อ ๕. กรณีที่ผู้รับทุนประสงค์จะขอยุบเลิกโครงการวิจัย ให้ทำรายงานสรุปผลการดำเนินการจนถึงวันที่หยุดดำเนินการ และสรุปยอดจำนวนเงินที่รับไปและจำนวนเงินที่จ่ายไปแล้วทั้งสิ้น พร้อมแจ้งเหตุผลปัญหา อุปสรรคที่ไม่อาจดำเนินการโครงการต่อไปได้ให้หัวหน้าหน่วยงานต้นสังกัดทราบ ภายในสิบห้าวันนับจากวันที่หยุดดำเนินการ

หากผู้ให้ทุนพิจารณาเห็นว่า การขอยุบเลิกโครงการของผู้รับทุนไม่มีเหตุผลอันสมควรผู้รับทุนต้องนำหลักฐานการจ่ายและเงินอุดหนุนโครงการวิจัยที่ได้รับไปแล้วทั้งสิ้น พร้อมครุภัณฑ์ ที่ดิน สิ่งก่อสร้าง และดอกผล (ถ้ามี) ส่งคืนหน่วยงานภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลพิจารณาจากผู้ให้ทุน เว้นแต่ผู้ให้ทุนเห็นว่าปัญหาอุปสรรคในการขอยุบเลิกโครงการมีเหตุผลอันสมควร ให้ผู้รับทุนคืนเงินเฉพาะส่วนที่รับไปแล้วและยังไม่ได้จ่ายนับแต่วันขอยุบเลิกโครงการ พร้อมครุภัณฑ์ ที่ดินสิ่งก่อสร้าง และดอกผล (ถ้ามี) แก่ผู้ให้ทุน

ข้อ ๖. ผู้รับทุนจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย พ.ศ.๒๕๕๒ และระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการใช้จ่ายเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๕๙ และประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย เรื่อง การติดตามประเมินผล การส่งรายงานฉบับสมบูรณ์และผลผลิตจากงานวิจัย พ.ศ. ๒๕๕๙ ถือว่าระเบียบและประกาศดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญา

ข้อ ๗. ครุภัณฑ์หรือสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอนุมัติจัดหาเพื่อใช้ในโครงการวิจัย เมื่อดำเนินการจัดหาเรียบร้อยแล้ว ผู้รับทุนต้องแจ้งรายละเอียดรายการ มูลค่าที่จัดหา วันเดือนปีที่ได้มา ต่อหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุเพื่อควบคุมตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ และเมื่อสิ้นสุดการดำเนินงานโครงการวิจัยแล้ว ผู้รับทุนต้องส่งมอบครุภัณฑ์หรือสิ่งก่อสร้างให้หน่วยงานต้นสังกัดเพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

ข้อ ๘. ผู้รับทุนพร้อมที่จะให้ผู้ให้ทุนหรือผู้แทนของผู้ให้ทุนเข้าติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงานวิจัยได้ตามแผนและระยะเวลาที่หน่วยงานกำหนด

ข้อ ๙. กรรมสิทธิ์ในผลงานวิจัยให้เป็นของผู้ให้ทุน ส่วนผลประโยชน์ที่จะเกิดจากการขายลิขสิทธิ์หรือถ่ายทอดเทคโนโลยีของผลงานวิจัย ให้เป็นไปตามระเบียบที่ผู้ให้ทุนกำหนด

ข้อ ๑๐. ในการโฆษณาเผยแพร่ผลงานวิจัยหรือข้อมูลข่าวสารอันเกี่ยวกับผลงานวิจัยในสิ่งพิมพ์หรือสื่ออื่นใด ผู้รับทุนจะต้องระบุข้อความ “ได้รับทุนอุดหนุนวิจัยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย” และ “ความเห็นในรายงานผลการวิจัยเป็นของผู้รับทุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป” และส่งสำเนาของสิ่งที่ได้โฆษณาเผยแพร่ให้ผู้ให้ทุนจำนวน ๑ (หนึ่ง) ชุดด้วย

ข้อ ๑๑. ผู้ให้ทุนมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ หากผู้รับทุนฝ่าฝืนหรือมิได้ปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบในข้อใดข้อหนึ่งตามที่ระบุในสัญญา หรือมีพฤติกรรมที่เห็นได้ว่าผู้รับทุนไม่สามารถดำเนินการตามโครงการวิจัยให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดหรือระยะเวลาที่ได้รับการขยาย โดยผู้ให้ทุนจะมีหนังสือแจ้งให้ผู้รับทุนทราบและถือว่าการบอกเลิกสัญญา จะมีผลในวันที่ผู้รับทุนได้รับหนังสือบอกเลิก

ข้อ ๑๒. เมื่อมีการบอกเลิกสัญญาตามข้อ ๑๑ ผู้รับทุนจะต้องส่งหลักฐานการจ่ายที่ได้ใช้จ่ายไป ก่อนวันบอกเลิกสัญญา และรายงานผลการวิจัยเท่าที่ได้ดำเนินการไปแล้ว พร้อมทั้งคืนเงินวิจัยที่ได้รับไปทั้งหมด พร้อมครุภัณฑ์ สิ่งก่อสร้าง และดอกผล (ถ้ามี) ให้แก่ผู้ให้ทุน เว้นแต่กรณีที่เป็นเหตุสุดวิสัย หรือเป็นเหตุใด ๆ อันเนื่องมาจากความผิดหรือความบกพร่องของผู้ให้ทุน หรือมีเหตุการณ์อันใดอันหนึ่งที่คู่สัญญาไม่ต้องรับผิดชอบ ให้ผู้รับทุนคืนเงินทุนอุดหนุนวิจัยส่วนที่รับไปแล้ว และยังมีได้จ่ายหลังจากวันที่บอกเลิกสัญญา รวมทั้งครุภัณฑ์ สิ่งก่อสร้าง และดอกผล (ถ้ามี) แก่ผู้ให้ทุน

สัญญานี้ทำขึ้น ๒ ฉบับ มีข้อความถูกต้องตรงกัน คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้อ่านและเข้าใจข้อความ ในสัญญานี้โดยตลอด จึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญ และต่างเก็บไว้ฝ่ายละฉบับ

ลงชื่อ.....ผู้ให้ทุน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุธนา พงษ์พิริยะเดชะ)
รองอธิการบดีประจำวิทยาเขตนครศรีธรรมราช

ลงชื่อ.....ผู้รับทุน
(อาจารย์สุคนธ์รัตน์ สวัสดิ์กุล)
หัวหน้าโครงการ

ลงชื่อ.....พยาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธรรม ชุมพร้อมญาติ)

ลงชื่อ.....พยาน
(นางสาววันทนา สังข์ชุม)

ภาคผนวก ค
ภาพกิจกรรม การนำเครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญ

ภาพกิจกรรม การนำเครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญ

ภาพกิจกรรม การนำเครื่องมือให้ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ง
ภาพกิจกรรม การสัมมนา

ภาพกิจกรรม การสัมภาษณ์

ภาพกิจกรรม การสัมภาษณ์

ภาคผนวก จ
หนังสือตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์

ที่ ศธ ๐๕๘๔.๐๖/วทศศ

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
ตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอทุ่งใหญ่
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๒๔๐

๑๗ เมษายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน กำนันตำบลทุ่งสัง

ด้วยนายสุคนธ์รัตน์ สวัสดิภูท อาจารย์ศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช พื้นที่ทุ่งใหญ่ กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำโครงการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

อาจารย์ผู้นี้กำลังดำเนินการขั้นตอนตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ในกรณีนี้เพื่อให้การวิจัยของอาจารย์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์จรรยา ขอมลอยกลาง)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
โทร.๐-๗๕๔-๘๙๖๑๖ ต่อ ๕๑๐๑
โทรสาร. ๐-๗๕๔-๘๙๖๑๕

ที่ ศธ ๐๕๘๔.๐๖/วทศ/๔

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
ตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอทุ่งใหญ่
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๒๔๐

๑๗ เมษายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน นางลัดดาวัลย์ สวัสดิ์กุล

ด้วยนายสุคนธ์รัตน์ สวัสดิ์กุล อาจารย์ศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช พื้นที่ทุ่งใหญ่ กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำโครงการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

อาจารย์ผู้นี้กำลังดำเนินการขั้นตอนตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ในกรณีนี้เพื่อให้การวิจัยของอาจารย์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์จรรยา ขอพลอยกลาง)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
โทร.๐-๗๕๔-๘๘๖๑๖ ต่อ ๕๑๐๑
โทรสาร. ๐-๗๕๔-๘๘๖๑๕

ที่ ศธ ๐๕๘๔.๐๖/ว ๓๓๕

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
ตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอทุ่งใหญ่
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๒๔๐

๑๗ เมษายน ๒๕๖๐

เรื่อง ขอบขออนุญาตเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
เรียน เจ้าอาวาสวัดควนสระบัว

ด้วยนายสุคนธ์รัตน์ สวัสดิ์กุล อาจารย์ศึกษาทั่วไป คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช พื้นที่ทุ่งใหญ่ กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำโครงการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช

อาจารย์ผู้นี้กำลังดำเนินการขั้นตอนตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ในกรณีนี้เพื่อให้การวิจัยของอาจารย์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์จรรยา ขอลอยกลาง)
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
โทร. ๐-๗๕๔-๘๙๖๑๖ ต่อ ๕๑๐๑
โทรสาร. ๐-๗๕๔-๘๙๖๑๕

ภาคผนวก ฉ

คู่มือ

คู่มือ ภาษาไทยถิ่นใต้

รวบรวมโดย
สุคนธ์รัตน์ สวัสดิ์กุล
Sukontarat Sawaddikun

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
งบรายได้ ประจำปี ๒๕๖๑

กิตติกรรมประกาศ

คู่มือภาษาไทยถิ่นใต้ สำเร็จได้อย่างสมบูรณ์ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายท่าน โดยเฉพาะ คณะจัดทำ และเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัย เรื่อง การเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอทุ่งใหญ่ จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัย ผู้ร่วมโครงการวิจัย และผู้ร่วมวิจัยในพื้นที่เป้าหมายที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง ผู้วิจัย และผู้จัดทำ ขอขอบคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางที่กรุณาประเมินแบบสัมภาษณ์ สำหรับการเปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาไทยถิ่นใต้ ที่พัฒนาในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่หาคำแนะนำพร้อมอนุเคราะห์สถานที่ใช้สำหรับตอบแบบสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอขอบคุณ ผศ.ศิริลักษณ์ อินทสโร อาจารย์เอกนุช ณ นคร และ รศ.จารุยา ขอพลอยกลาง ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มและเสร็จสิ้นโครงการ และกรุณาตรวจสอบข้อมูลและรูปเล่ม ทั้งกลุ่มเป้าหมายและ ผู้ที่สนใจทุกท่าน ที่ได้ให้ข้อมูลเบื้องต้น และตอบแบบสัมภาษณ์

คุณประโยชน์ของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ คุณพ่อ คุณแม่ ผู้วายชนม์ ที่ส่งผลต่อกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ คณะอาจารย์และเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พื้นที่ทุ่งใหญ่ พร้อมทั้งบุตรและภรรยา ตลอดจนทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จครั้งนี้

สุคนธ์รัตน์ สวัสดิ์ติกุล

สารบัญ

	หน้า
บทที่ ๑ (หมวดพืช)	๔
บทที่ ๒ (หมวดอาหาร)	๘
บทที่ ๓ (หมวดเครื่องใช้)	๑๐
บทที่ ๔ (หมวดคำนาม)	๑๒
บทที่ ๕ (หมวดคำสรรพนาม)	๑๔
บทที่ ๖ (หมวดคำกริยา)	๑๕
บทที่ ๗ (หมวดคำวิเศษณ์)	๑๗
บทที่ ๘ (หมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ)	๑๘

บทที่ 1 (หมวดพืช)

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
พริกขี้หนู	ดีปลี	มีลักษณะเป็นไม้ต้น ความสูง 30-120 cm ใบมีลักษณะแบนและเรียบ มัน ผลมีขนาดเล็กเรียวยาวประมาณ 2-3 ซม. เมื่อดิบผลมีสีเขียวเข้ม เมื่อสุกจะค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีแดง มีรสเผ็ดจัด นิยมใช้เป็นส่วนประกอบ ในอาหาร
ตะลิงปลิง	ส้มหลิง	เป็นไม้ยืนต้น สูงได้ถึง 15 เมตร ออกผลตามกิ่งก้านและลำต้นเป็นพวง แน่นและสวยงาม จึงเป็นที่นิยมปลูกทั่วไป นอกจากนี้ผลยังสามารถใช้ บริโภค ตะลิงปลิง
ละมุด	มุดหรั่ง	เป็นพันธุ์ไม้ไม่ผลัดใบชนิดหนึ่ง ผลมีรสหวานหอมนิยมรับประทานเป็น อาหารว่างและนิยมรับประทานในประเทศไทย ผลละมุดสุกมีน้ำตาลสูง และประกอบไปด้วย วิตามินเอและซี ธาตุแคลเซียมฟอสฟอรัส
สะตอ	ลูกตอ	เป็นไม้ยืนต้นมีกิ่งก้านที่มีขนละเอียดใบประกอบแบบขนนกสองชั้น จะ ออกช่อที่ปลายของกิ่งตามตำราแพทย์แผนไทย จะใช้เมล็ด ขับลมในลำไส้ แก้ปัสสาวะพิการ
ส้มแขก	ขามแขก	เป็นไม้ยืนต้นในวงศ์ Guttiferaeซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับมังคุดชะมวง เปลือก ต้นเมื่ออ่อนสีเขียว พอแก่เป็นสีน้ำตาลอมดำ ใบเดี่ยว เรียบเป็นมัน ดอก ช่อ แยกเพศ แยกต้น เมื่ออ่อนมีกลิ่นเหม็นเขียวหุ้ม ผลเป็นผิวเดี่ยว ผิว เรียบ เนื้อผลที่เป็นเนื้อแข็งมีรสเปรี้ยว เนื้อหุ้มเมล็ดสีส้มมีรสหวาน มี 5- 8 เมล็ด
กระเทียม	หัวเทียม	เป็นพืชสมุนไพรไทยและเป็นเครื่องเทศชนิดหนึ่ง โดยมักใส่ในอาหาร หลายชนิด ทั้งอาหารไทย
ขมิ้น	ขีมิ้น	ขมิ้นชันเป็นไม้ล้มลุก อายุหลายปี สูง 30-95 ซม. เหง้าใต้ดินรูปไข่ อ้วน สั้น มีแขนงรูปทรงกระบอกแตกออกด้านข้าง 2 ด้าน ตรงกันข้าม เนื้อใน เหง้าสีเหลืองส้มหรือสีเหลืองจำปาปนสีแสด มีกลิ่นฉุน ใบเดี่ยว กลางใบ สีแดงคล้ำ
ตะไคร้	ไคร	เป็นพืชล้มลุก ความสูงประมาณ 4-6 ฟุต ใบยาวเรียวยาว ปลายใบมีขน หนาม ลำต้นรวมกันเป็นกอ มีกลิ่นหอม ดอกออกเป็นช่อยาวมีดอกเล็ก ฝอยเป็นจำนวนมาก ตะไคร้เป็นพืชที่สามารถนำส่วนต้นหัวไปประกอบ อาหาร และจัดเป็นพืชสมุนไพร
มะนาว	ส้มนาว	เป็นไม้ผลชนิดหนึ่ง ผลมีรสเปรี้ยวจัด จัดอยู่ในสกุลส้ม (Citrus) ผลสี เขียว เมื่อสุกจัดจะเป็นสีเหลือง เปลือกบาง ภายในมีเนื้อแบ่งกลีบๆ ชุ่ม น้ำมาก นับเป็นผลไม้ที่มีคุณค่า นิยมใช้เป็นเครื่องปรุงรส
มะม่วงหิมพานต์	ยาร่วง	มะม่วงหิมพานต์เป็นไม้ไม่ผลัดใบ ลำต้นมีความสูง 10-12 เมตร ต้นเดี่ยว

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
		สยายกิ่งก้านไม่สม่ำเสมอ ใบจัดเรียงเป็นแบบเกลียว ผิวมันลื่น รูปโค้งจนถึงรูปไข่ ความยาว 4-22 เซนติเมตร และกว้าง 2-15 เซนติเมตร ขอบใบเรียบ ส่วนดอกนั้นเกิดจาก ที่ยาวถึง 26 เซนติเมตร แต่ละดอกตอนแรกมีสีเขียวซีด จากนั้นสีสดเป็นแดงจัด มี 5 กลีบ ปลายแหลม เรียว ยาว 7-15 มิลลิเมตร
มะละกอ	ลอกอ	เป็นไม้ผลชนิดหนึ่ง สูงประมาณ 5-10 เมตร มีถิ่นกำเนิดในอเมริกา กลาง ถูกนำเข้าสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ผลดิบมีสีเขียว เมื่อสุกแล้วเนื้อในจะมีสีเหลืองถึงส้ม นิยมนำมารับประทานทั้งสด และนำไปปรุงอาหาร
มะเขือมอญ	กระเจี๊ยบมอญ	เป็นพืชล้มลุกอายุหลายปี เจริญเติบโตได้ดีในเขตอากาศกึ่งร้อน คือมีอุณหภูมิระหว่าง 18-35 องศาโดยประมาณ เป็นพืชที่สามารถนำมาเป็นสมุนไพรได้ เพราะมีสรรพคุณทางยาที่ช่วยรักษาเกี่ยวกับโรคกระเพาะอาหาร
ดาหลา	กาลา	เป็นพืชล้มลุกประเภทใบเลี้ยงเดี่ยวชนิดหนึ่งซึ่งมีดอกที่สวยงาม มีความนิยมปลูกเป็นไม้ตัดดอกซึ่งจัดเป็นพืชที่อยู่ในวงศ์เดียวกันกับขิงและข่า นั้นเอง ส่วนลำต้นดาหลาจะอยู่ใต้ดินที่พวกเราเรียกว่าเหง้าซึ่งเหง้าที่พุดถึงนี้จะเป็นจุดกำเนิดของหน่ออ่อนของทั้งต้นและดอกดาหลาต่อไป
สับปะรด	ยานัด	เป็นพืชล้มลุกชนิดหนึ่งที่มีต้นกำเนิดมาจากบริเวณทวีปอเมริกาใต้ ลำต้นมีขนาดสูงประมาณ 80-100 เซนติเมตร การปลูกสามารถปลูกได้ง่าย โดยการฝังกลบหน่อหรือส่วนยอดของผลที่เรียกว่า จุก เปลือกของผล สับปะรดภายนอกมีลักษณะคล้ายตาล้อมรอบผล
มะขาม	ส้มขาม	มะขามเป็นพันธุ์ไม้มงคลพระราชทานและดอกไม้ประจำจังหวัดเพชรบูรณ์ มะขามในไทยมีสองชนิดคือมะขามเปรี้ยวและมะขามหวาน โดยมะขามหวานมีหลายพันธุ์เช่น พันธุ์น้ำผึ้ง อินทผลัม หมั่นจง สีทอง ในบางครั้งจะเรียกมะขามตามลักษณะของฝัก
ฟักทอง	น้ำเต้า	เป็นพืชชนิดหนึ่ง ใช้ทำได้อาหารคาว ของหวาน และเป็นอาหารว่างได้ด้วย ปกติฟักทองเมื่อแก่จัดจะมีสีเหลืองอมส้ม เป็นพืชมีเถา ปลูกได้ทั่วไปทั้งในเขตร้อนและเขตหนาว ในทางพฤกษศาสตร์ จัดอยู่ในสกุล Cucurbita วงศ์ Cucurbitaceae เป็นพืชที่มีถิ่นกำเนิดในทวีปอเมริกา และแพร่กระจายไปทั่วโลก
ฟัก	ขี้พรั้า	หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า "ฟัก" เป็นผักพื้นบ้านพืชล้มลุกจำพวกไม้เถาตระกูลแตงลำ ใบสีเขียวลักษณะหยักหยาบ ดอกมีสีเหลือง ผลกลมยาวมีนิวลขาว

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
แตงโม	แตงจิ้น	แตงโมเป็นพืช ล้มลุกเป็นเถา อายุสั้น เถาจะเลื้อยไปตามพื้นดิน ผลมีทั้งทรงกลมและทรงกระบอก เปลือกแข็ง มีทั้งสีเขียวและสีเหลือง บางพันธุ์มีลวดลายบนเปลือก ในเนื้อมีเมล็ดสีดำแทรกอยู่
หญ้าขจรหมู	แห้วหมู	เป็นพืชจำพวกไม้ล้มลุก ลำต้นอยู่ใต้ดิน มีลักษณะเป็นหัวกลม สั้น มีตาจำนวนมาก และสามารถแทงไหลไปได้ไกลแล้วเกิดหัวใหม่เจริญขึ้นต้นเหนือดิน ใบของแห้วหมูเกิดที่ลำต้น ชิดแน่นโดยเป็นกาบใบหุ้มซ้อนม้วนทับกัน
ฝรั่ง	ชมพู่	เป็นไม้ต้นขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ในวงศ์ Myrtaceae ฝรั่งเป็นพืชที่มีจุดกำเนิดอยู่ในอเมริกากลางและหมู่เกาะอินดีส์ตะวันตก หลักฐานทางโบราณคดีในเปรูชี้ให้เห็นว่า มีฝรั่งมาตั้งแต่ 800 ปีก่อนคริสตกาล พ่อค้าชาวสเปนและโปรตุเกสเป็นผู้นำผลไม้ชนิดนี้ไปยังถิ่นต่างๆทั่วโลก เข้ามาถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เมื่อราวคริสต์ศตวรรษที่ 17
กระถิน	ตอเบา	เป็นไม้พุ่ม ใบประกอบ ดอกช่อ ดอกย่อยเป็นดอกสมบูรณ์เพศ ผลเป็นฝักแบน ยอดอ่อน ช่อดอกและฝักอ่อน ชาวกะเหรี่ยงกินสดกับน้ำพริก เมล็ดในฝักแก่ กินสดหรือลวกกินกับน้ำพริก ใบต้มให้หมูกิน
แตงกวา	ลูกแตง	เป็นไม้เลื้อย มีถิ่นกำเนิดในประเทศอินเดียนิยมปลูกเพื่อใช้ผลเป็นอาหาร มีอายุตั้งแต่ปลูกจนถึงเก็บเกี่ยว 30-45 วัน แตงกวาสามารถนำไปปรุงอาหารได้มากมายหลายชนิดเช่น แกงจืด ผัด กินกับน้ำพริก
ผักกระเฉด	ผักฉืด	เป็นพืชล้มลุก ลำต้นลอยน้ำหรือเลื้อยแผ่ใกล้ฝั่ง มีชื่อพื้นเมืองอื่น ๆ คือ ผักหละหนอง, ผักหนอง
ผักกวางตุ้ง	ผักแซ่ซิม	เป็นผักที่นิยมบริโภคกันมาก ปลูกง่าย เจริญเติบโตเร็ว อายุการเก็บเกี่ยวสั้นเพียง 35-45 วัน ก็สามารถเก็บเกี่ยวได้ นำมาประกอบอาหารประเภทผัด แกงจืด ผักจิ้ม เป็นต้นสามารถปลูกได้ทุกฤดูและนิยมปลูกกันทั่วประเทศทั้งในรูปแบบของสวนผักการค้า
ขนุน	หนุน	ขนุนเป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ อยู่ในวงศ์เดียวกับสาเก สูง 15-30 เมตร ลำต้นและกิ่งเมื่อมีบาดแผลจะมีน้ำยางสีขาวข้นคล้ายน้ำมันไหล ใบเดี่ยว เรียงสลับ แผ่นใบรูปรี ขนาดกว้าง 5-8 เซนติเมตร ยาว 10-15 เซนติเมตร ปลายใบหู่ถึงแหลม โคนใบมน ผิวในด้าบบนสีเขียวเข้มเป็นมัน เนื้อใบหนา
พริกไทย	พริก	เป็นพืชที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นราชาของเครื่องเทศที่มีกลิ่นฉุน และเป็นเครื่องเทศที่ให้รสเผ็ดร้อน สามารถนำมาทำพริกไทยแห้งเป็นเครื่องปรุงอาหาร ซึ่งถ้าทำแห้งทั้งเปลือกจะได้พริกไทยดำเนื่องจากเปลือกเมื่อทำให้แห้งจะมีสีดำ

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
ผักโขม	ผักขม	ผักโขมจะขึ้นอยู่ทั่วไปตามแหล่งธรรมชาติเช่น ป่าละเมาะ ริมทาง ชายป่าที่รกร้าง เป็นต้น และยังเป็นวัชพืชในบริเวณสวนผัก สวนผลไม้ ไร่นาของชาวบ้าน ผักโขมเป็นพืชที่ขึ้นง่ายชาวบ้านจึงมักเก็บมาบริโภคในช่วงหน้าฝน
หัวหอม	หอม	พืชที่มีลำต้นสั้นและฝังอยู่ใต้ดิน ขนาดสูงประมาณ 30 เซนติเมตร กาบใบพองออกเพื่อสะสมอาหาร ดอกลักษณะเป็นช่อคล้ายร่ม ประกอบด้วยดอกย่อยจำนวนมาก กลีบดอกสีขาวอมม่วงมีกลีบดอก 6 กลีบ ออกดอกในช่วงฤดูร้อน
ชะอม	ยอดอม	เป็นพืชยืนต้น ใช้ใบแก่และอ่อน เป็นสมุนไพรของไทย ลำต้นของชะอมมีหนาม ใบมีขนาดเล็กและมีกลิ่นฉุน ใบอ่อนของชะอมหรือส่วนยอดของใบสามารถนำมารับประทานได้
ถั่วลิสง	ถั่วใต้ดิน	จัดเป็นพืชตระกูลถั่วรสหวาน ช่วยบำรุงปอดและกระเพาะอาหาร แก้ไอ ขับปัสสาวะ กระตุ้นน้ำนม เหมาะกับผู้ที่มีการไอแห้ง ร่างกายอ่อนแอ

บทที่ 2 (หมวดอาหาร)

ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
แกงไก่ฟักเขียว	แกงไก่ซู้พรั้า	แกงฟักเขียวใส่มะแขว่นโขลกลงไปพร้อมกับเครื่องแกง
แกงเหลือสับประรด	แกงส้มหย่านัด	เมนูอาหารภาคใต้ รสเปรี้ยวนำ เค็ม เผ็ด สีเหลืองจากขมิ้น รสชาติอร่อย ย่อยง่าย
มะละกอผัดไข่	ลอกอกผัดไข่	มะละกอผัดไข่เมนูแสนง่ายที่ทำมาจากมะละกอและไข่ไก่เท่านั้น
ปาต่องไก่	จะโกย	ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาลีตัดเป็นท่อน ๆ แล้วจับติดกันเป็นคู่ นำไปทอดน้ำมันให้พอง, คนจีน เรียกว่า อี้วจาก้วย.
ต้มจืดวุ้นเส้น	แกงจืดตั้งหน	ต้มจืดวุ้นเส้นใส่หมูสับ เวลาต้มวุ้นเส้นต้องใส่ใจระวังอย่าให้วุ้นเส้นอัด
น้ำพริก	น้ำซูป	อาหารชนิดหนึ่ง ปูรงด้วยกะปิ พริกชี้หนู กระเทียม มะนาว เป็นต้น
ไตปลา	พุงปลา	เครื่องในปลารวมทั้งเหงือกของปลาบางชนิด.
หมูคั่ว	หมูจำเหยี่ยว	คือกระบวนการใช้ความร้อนกับอาหารแห้งโดยไม่ใช้น้ำหรือน้ำมันเป็นตัวกลาง
ผักสด	ผักเหนาะ	ผักที่เพิ่งเก็บมาใหม่ๆ
ใบเหลียงต้มกะทิ	เหลียงต้มถิ	เป็นผักพื้นเมืองของภาคใต้ ใบเคี้ยวจะเร็ว ยาว มันๆ เอามาทำอาหารอร่อยทุกเมนู
แกงไตปลา	แกงพุงปลา	ไตปลาที่เป็นเครื่องจิ้มคล้ายน้ำพริกของทางภาคกลาง หรือแกงพุงปลาที่เป็นอาหารที่มีชื่อเสียงของจังหวัดพัทลุง
แกงเหลือ	แกงส้ม	แกงชนิดหนึ่งรสเปรี้ยวเผ็ด น้ำพริกแกงไม่ใส่เครื่องเทศ ใช้ผัก หรือผลไม้แกงกับกุ้ง หรือปลา ปูรงรสเปรี้ยวด้วยน้ำมะขามเปียก มะนาว
คั่วกลิ้ง	คั่วกลิ้ง	เป็นอาหารปักษ์ใต้รสเผ็ดที่สามารถทำรับประทานเองได้ง่ายไม่ยุ่งยาก
แกงคั่ว	แกงซั่ว	แกงกะทิชนิดหนึ่ง เครื่องแกงเหมือนน้ำพริกแกงเผ็ด แต่ไม่ใส่ลูกผักชี ยี่หระ รากผักชี ผิวมะกรูด และพริกไทยเม็ด.
หมูผัดเคยฉลุ	หมูผัดเคยฉลุ	เป็นอาหารพื้นถิ่นภูเก็ตเลย คงเสียเที่ยวแยะ และถ้าจะให้ดีควรหาคนพื้นถิ่นพาไป จะได้ชิมอาหารปุ่นเต้ รสชาติดั้งเดิมแบบภูเก็ตแท้ๆ
ผัดสะตอกุ้งสด	ผัดหลูกต้อ	ผักพื้นบ้านสัญลักษณ์ของชาวใต้ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย สะตอเป็นผักที่มีรสชาติและกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ชาวใต้นิยมนำสะตอมารับประทานเป็นผักสด
ขนมจีน	นึมจีน	อาหารคาวทำด้วยแป้งข้าวเจ้าหมัก ลักษณะเป็นเส้นกลมยาว ๆ สีขาวคล้ายเส้นหมี่ กินกับน้ำยา น้ำพริก แกงเขียวหวาน น้ำเงี้ยว เป็นต้น.
แกงเลียง	แกงเลียง	แม่ที่เพิ่งคลอดลูกควรรับประทานแกงเลียงเพื่อช่วยให้น้ำนมมาก
ไก่ต้มขมิ้น	ไก่ต้มขมิ้น	ไก่ต้มขมิ้นไก่ต้มขมิ้น เป็นเมนูอาหารพื้นบ้านทางภาคใต้ รสชาติจัดจ้าน เปรี้ยวนำจากส้มแขก ตัดด้วยกลิ่นสมุนไพรประเภท ขมิ้น ข่า ตะไคร้ และใบมะกรูด รสชาติคล้ายๆ ต้มยำ

ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
ผัดผักเหลียง	ผัดผักเหลียง	เป็นผักที่มีในท้องถิ่นภาคใต้ มีถิ่นกำเนิดในประเทศสิงคโปร์ เดิมเป็นผักป่าขึ้นเองทั่วไป
ข้าวย่า	ควายย่า	ชื่ออาหารใต้ชนิดหนึ่ง ทำด้วยข้าวสวยคลุกกับกุ้งแห้งป่น มะพร้าวคั่ว ผักหั่นฝอยเช่น ใบกระพังโหม ถั่วฝักยาว ตะไคร้ เป็นต้น เมื่อกินราดน้ำเคย หรือน้ำบูดูปรุงรส อาจใส่มะนาวส้มโอ หรือพริกป่น
ปลาทรายทอดขมิ้น	ปล่าชายทอดขี้มัน	เป็นสมุนไพรที่ถูกนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของอาหารภาคใต้แทบทุกเมนู ขมิ้นมีคุณค่าในตัวเองอย่างมากมาย มีสรรพคุณเป็นสารต้านอนุมูลอิสระ
ขนมรังผึ้ง	หนมรังต่อ	ขนมทำด้วยแป้งสาลี ไข่ น้ำตาล นม ตีให้เข้ากัน ใส่พิมพ์สองฝา ผิงไฟกลับไปกลับมาจนสุก เมื่อแกะออกมีลักษณะกลมและมีรอยบุ๋มทั้งสองด้านคล้ายรังผึ้ง, ขนมไข่ หรือ ขนมรุ ๆ
หม้อข้าวหม้อแกงลิง	หม้อลิง	หม้อข้าวหม้อแกงลิงชนิดใหม่ ๆ มักพบตามภูเขาซึ่งมีอากาศร้อนตอนกลางวันและหนาวเย็นตอนกลางคืน ส่วนชื่อหม้อข้าวหม้อแกงลิง มาจากชื่อเท็จจริงที่ว่าลิงมาดื่มน้ำฝนจากหม้อของพืชชนิดนี้
แกงเหลืองหน่อไม้ดอง	แกงส้มหน่อไม้ดอง	มีความแตกต่างจากแกงส้มของไทย ทั้งในด้านรสชาติ เครื่องปรุง วิธีการปรุง กลิ่น และสีของน้ำแกงที่ปรุงเสร็จแล้ว
แกงเหลืองปลากระพงยอตะมะพร้าว	แกงส้มปล่าพงยอตะพร้าว	เพราะน้ำแกงมีสีเหลืองจากขมิ้น แกงส้มของคนใต้หรือแกงเหลืองของคนภาคกลาง ต่างจากแกงส้มของภาคกลางตรงที่แกงส้มภาคใต้นิยมใช้พริกขี้หนูสด และใช้น้ำมะนาวในการแต่งรสเปรี้ยว
ข้าวคลุกกะปิ	ข้าวผัดเคย	ข้าวสุกคลุกกับกะปิ มักใส่กุ้งแห้ง มะม่วงดิบซอย มีไข่กอลอกเป็นแผ่นบาง ๆ หั่นฝอยโรยหน้า เป็นต้น มีหมูหวานเป็นเครื่องเคียง
แกงไตปลา	แกงพุงปลา	เป็นการถนอมอาหารแบบหมักดองชนิดหนึ่ง โดยใช้กระเพาะของปลา เช่น ปลาทุ ปลาปลิง ปลาตุก ปลาช่อน หรือปลาอื่นๆมาหมักกับเกลือ โดยนำขึ้นและตีออกจากกระเพาะก่อน หมักไว้ 10 -30 วันก็ใช้ได้ ไตปลาที่หมักได้ที่จะเหลวและมีมันไหลออกมา นำไปทำเป็นอาหารได้หลายชนิด
น้ำพริก	น้ำซุบ	อาหารชนิดหนึ่ง ปรุงด้วยกะปิ พริกขี้หนู กระเทียม มะนาว เป็นต้น ใช้คลุกข้าว หรือจิ้มกินแนมกับผัก เรียกชื่อต่างกันไปตามเครื่องปรุง
แกงเหลือง	แกงส้ม	แกงชนิดหนึ่งรสเปรี้ยวเผ็ด น้ำพริกแกงไม่ใส่เครื่องเทศ ใช้ผัก หรือผลไม้แกงกับกุ้ง หรือปลา ปรุงรสเปรี้ยวด้วยน้ำมะขามเปียก มะนาว แล้วเรียกชื่อตามนั้น

บทที่ 3 (หมวดเครื่องใช้)

ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
ตาดู	เหล็กโคน	ใช้ในการก่อสร้าง
ไฟแช็ค	เหล็กไฟ	อุปกรณ์จุดไฟ
รถจักรยาน	รถถีบ	อุปกรณ์ใช้ในการเดินทาง
สร้อยคอ	สายคอ	เครื่องประดับที่ใช้สวมใส่คอ
สร้อยข้อมือ	สายมือ	เครื่องประดับที่ใช้สวมใส่มือ
นาฬิกา	นากา	เป็นเครื่องมือสำหรับใช้บอกเวลา
เก้าอี้	เก้าเอ้	ที่นั่งประเภทหนึ่ง โดยมักจะเป็นที่นั่งสำหรับคนเดียว
เชียง	ดานเฉียง	เชียงที่ใช้ ไม้สับไม้ หั่นผัก
ตะหลิว	ช้อนซี	เครื่องมือทำด้วยเหล็ก ใช้แฉะหรือตักของที่ทอดหรือผัดในกระทะ
สากกะเบือ	สากเปือ	สากไม้สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริก ใช้คู่กับครกกะเบือ
รองเท้า	เกือก	เป็นเครื่องใช้ที่มนุษย์นำมาใช้กับเท้า เพื่อป้องกันอันตราย
กระจก	กะจ็อก	วัสดุที่ทำมาจากแก้ว ซึ่งมีองค์ประกอบหลักทางเคมีคือซิลิคอน ซึ่งสามารถหลอมและนำไปขึ้นรูปได้
กะละมัง	โคม	ภาชนะที่มีรูปร่างคล้ายอ่างรูปวงกลมขนาดใหญ่และลึก
ภาชนะสำหรับตักน้ำ ในบ่อ	ตีหมา หรือ ตีมา	ภาชนะสำหรับตักน้ำในบ่อ
กระต่าย	เหล็กคูด	เป็นเครื่องมือสำหรับขูดมะพร้าวที่ยังไม่ได้กะเทาะเปลือกออก
ถุงพลาสติก	ถุงกรอบแกรบ	ถุงใส่สิ่งของเก็บไว้เป็นจำนวนมาก
ตะกร้า	ฉ่าหิ้ว	ภาชนะสานโปร่งสำหรับใส่สิ่งของ มีรูปต่าง ๆ มีหูหิ้วหรือไม่มีก็ได้.
เสื่อ	ซัด	ใช้สำหรับรองนั่ง
ครกเปือ	ครก	สำหรับตำข้าวเปือหรือน้ำพริก ใช้คู่กับครกกะเบือ
ทัพพี	หวั็ก	เป็นเครื่องมือจำพวกเดียวกับช้อน ใช้ในการตักน้ำแกงหรือของเหลวต่าง
กะทะ	ทะ	ภาชนะก้นตื้นปากผาย ใช้สำหรับหุงต้มและทอด
เตา	อั้งเหลา	ใช้สำหรับหุงต้ม
กระซอน	ตรอง	เครื่องกรองของเหลว ใช้กรองกะทิ เป็นต้น เดิมสานด้วยผิวไม้ไผ่ ปัจจุบันทำด้วยอะลูมิเนียม สแตนเลส หรือพลาสติก.
กระบวย	บวย	ภาชนะสำหรับตักน้ำทำด้วยกะลามะพร้าวตัวเมีย หรือกะลาที่ไม่มีตำ มีด้ามเป็นไม้สำหรับจับ.
จาน	ชาม	ภาชนะรูปกลมแบนใช้ใส่อาหาร
แก้วน้ำ	จอกน้ำ	ภาชนะที่มีหูใช้ใส่น้ำดื่ม
เข็มขัด	สายเอว	สายคาดเอวมักทำด้วยหนัง ผ้าพลาสติก หรือเชือกถัก มีหัวสำหรับ

ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
		เสียบขัดกับปลายสายคาดให้พอดีรอบเอว
โทรทัศน์	ทีวี	การถ่ายทอดเสียง และภาพจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยแปลงสัญญาณเสียง และสัญญาณภาพ
โทรศัพท์	โทลั๊บ	เป็นอุปกรณ์การสื่อสารโทรคมนาคมที่อนุญาตให้ ผู้ใช้สองคนหรือมากกว่า
กระเป๋า	เป้	สำหรับใส่เสื้อผ้าเงินทอง หรือสิ่งของต่าง ๆ มีหลายแบบหลายขนาด

บทที่ 4 (หมวดคำนาม)

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
ผู้ชาย	บ่าว	มนุษย์เพศชาย ปกติคำนี้นิยมใช้สำหรับผู้ใหญ่ที่เป็นชาย
ผู้หญิง	สาว	คนที่มีมดลูก
เด็กผู้หญิง	เด็กหญิง	มนุษย์เพศชายที่อายุน้อย มักจะใช้เรียกเด็กหรือวัยรุ่น
เด็กผู้ชาย	เด็กชาย	มนุษย์เพศหญิงที่อายุน้อย มักจะใช้เรียกเด็กหรือวัยรุ่น
พี่ชาย/น้องชาย	พี่บ่าว/น้องบ่าว	พี่/น้องที่เป็นเพศชาย
พี่สาว/น้องสาว	พี่สาว/น้องสาว	พี่/น้องที่เป็นเพศหญิง
หมา	หมา	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดหลายสกุลในวงศ์ Canidae ลำตัวมีขนปกคลุมมีเขี้ยว ๒ คู่ มีทั้งที่เป็นสัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยง.
แมว	แมว	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนม ๔ เท้าชนิด Felis domestica ในวงศ์ Felidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับเสือ ส่วนใหญ่เลี้ยงเป็นสัตว์เลี้ยง เพื่อความเพลิดเพลิน และใช้จับหนู
วัว	จ้าว	ชื่อสัตว์เคี้ยวเอื้องชนิด Bostaurus ในวงศ์ Bovidae เป็นสัตว์กีบคู่ ลำตัวมีสีต่าง ๆ เช่น น้ำตาลแดง น้ำตาลนวล ขาว ดำ เขาสั้นโค้งขึ้น ยืนไปข้างหน้าเล็กน้อย ใต้คอมีเหนียงคอเป็นแถบลงไปถึงอก ขนปลายหางเป็นฟู, โค้กี้เรียก, จ้าว.
เจ้านาย	นายหัว	ผู้บังคับบัญชา, หัวหน้า, เจ้าขุนมูลนาย.
ปู่	โป	พ่อของพ่อ, สามียของย่า, ญาติผู้ชาย หรือชายที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับปู่.
ยาย	แม่เฒ่า	แม่ของพ่อ, เมียของปู่, ญาติผู้หญิงชั้นเดียวกับย่า.
ตา	พ่อเฒ่า	พ่อของแม่, สามียของยาย, ชายที่เป็นญาติชั้นเดียวกับพ่อของแม่ หรือไม่ได้เป็นญาติแต่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับตา, คำเรียกชายสูงอายุอย่างไม่เคารพนับถือ.
รถมอเตอร์ไซด์	รถเครื่อง	ยานพาหนะสองล้อที่ใช้เครื่องยนต์หรือมอเตอร์ในการขับเคลื่อน ประเภทของจักรยานยนต์ขึ้นอยู่กับลักษณะการออกแบบใช้งาน
รถจักรยาน	รถถีบ	รถถีบ, ยานพาหนะประเภทรถมี ๒ ล้อ มีโครงเหล็กเชื่อมล้อหน้ากับล้อหลังมีคันบังคับด้วยมือติดตั้งอยู่บนล้อหน้า มีเบาะนั่งซึ่งขับเคลื่อนด้วยแรงถีบจากคนขี่ให้ล้อหมุนไป, ถ้ามี ๓ ล้อ เรียกว่า จักรยานสามล้อ.
ลูกกระสุน	ลูกปืน	เครื่องยิงมีคัน ใช้สายโยงยิงด้วยลูกดินปืนกลม
แมลง	แมง	ชื่อสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง เมื่อร่างกายเจริญเติบโตเป็นตัวเต็มวัยแล้วจะแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนเห็นได้ชัดเจน ได้แก่ หัว ออ และท้อง มี ๖ ขา มีปีก ๑ หรือ ๒ คู่ หรือไม่มีปีก เป็นสัตว์ที่มีชนิดและปริมาณมากที่สุดในโลก, มักเรียกสับสนกับแมงซึ่งมี ๘ ขา.

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
ย่า	ย่า	แม่ของพ่อ, เมียของปู่, ญาติผู้หญิงชั้นเดียวกับย่า.
หนังสือ	หนังสือ	เครื่องหมายใช้เขียนแทนเสียง หรือคำพูด, ลายลักษณ์อักษร, ตัวอักษร.
คุณครู	ครู	ผู้ที่มีความสามารถให้คำแนะนำ เพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการเรียน สำหรับนักเรียน หรือ นักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐ และเอกชน มีหน้าที่ หรือมีอาชีพในการสอนกับวิชาความรู้ หลักการคิด การอ่าน
ลิง	ลิง	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดในอันดับ Primates ลักษณะคล้าย คน ตีนหน้า และตีนหลังใช้จับเกาะได้ มีทั้งชนิดที่มีหาง และชนิดที่ไม่มี หาง.
หมู	หมู	ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมหลายชนิดในวงศ์ Suidae เป็นสัตว์กีบคู่ ตัว อ้วนยาว มีทั้งที่เป็นสัตว์เลี้ยง และสัตว์ป่า.
บ้าน	เริน	ที่อยู่อาศัย, สิ่งปลูกสร้างสำหรับอยู่อาศัย.
ปลาร้า	ปลาแดก	ปลาหมักเกลือ ใส่ข้าวคั่ว หรือรำคั่วใช้ปรุงอาหาร หรือเป็นเครื่องจิ้ม, ปลาแดก
โทรศัพท์มือถือ	โทรศัพท์	โทรศัพท์เคลื่อนที่, โทรศัพท์มือถือ
หอม	ดม	ได้รับกลิ่นชวนดม.
คนสวน	คนสวน	ลูกจ้างที่จ้างมาดูแลรักษาต้นไม้ในสวน, ลูกจ้างทำสวน.
น้ำมันพืช	มันพืช	ผลิตภัณฑ์น้ำมันที่สกัดได้จากพืช
แม่ค้า	แม่ค้า	คนขาย, คนขายของผู้หญิง
พ่อค้า	พ่อค้า	คนขาย, คนขายของผู้ชาย

บทที่ 5 (หมวดคำสรรพนาม)

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
ผม	ปม	ใช้เรียกตนเอง
ฉัน	ฉาน, ฉ้าน	ใช้เรียกตนเอง
เขา	สู้	ใช้กล่าวถึงคนอื่น
เขา	เค้า	ใช้เรียกคนอื่น
เธอ	แก	ใช้เรียกแทนชื่อคนอื่น
คุณ	เต็น, เติน	ใช้เรียกผู้ที่อาวุโสกว่า
ผม	กู	ใช้เรียกแทนตัวเอง
ฉัน	เรา	ใช้เรียกแทนตัวเอง
เธอ	อ๊	ใช้กล่าวถึงคนอื่น
เขา	อ๊	ใช้กล่าวถึงคนอื่น
หนู	หนู๋	ใช้เรียกแทนตัวเอง
น้อง	หน่อง	เป็นคำเรียกน้อง
นุ้ย	หนุ่ย	เป็นคำใช้แทนตัวเองเวลาพูด
พี่	เพ	เป็นคำเรียกพี่
พี่ชาย	พี่บ่าว	เป็นคำเรียกพี่ชาย
น้องชาย	น้องบ่าว	เป็นคำเรียกน้องชาย
ใคร	คัย	เป็นการถามถึงบุคคลอื่น
เด็กๆ	แต่็กๆ	ใช้พูดกับพุดน้อย
ดิฉัน	อิจัน	ใช้แทนตัวผู้พูด เพศหญิง
กระผม	กะบม	ใช้แทนตัวผู้พูด เพศชาย
ลูก	โลก	บุตร
พวกเรา	โหม้เรา	การพูดถึงบุคคลหลายคนๆ
น้องสะใภ้	น้องฟาย	เป็นการเรียกแทนชื่อ การได้น้องสาวเข้ามาเพิ่มในบ้าน
ทวด	แหน	เป็นชื่อเรียก
เหลน	เหล็น	เป็นการเรียกแทนชื่อ
นาย	หนาย	เป็นคำนำหน้าชื่อ
ข้า	ขา	ใช้แทนตัวผู้พูด ใช้เมื่อพูดกับผู้เสมอกัน
มึง	หมึง	ใช้สำหรับเรียกคนอื่นที่สนิทสนมกัน
เจ้า	เจา	ใช้สำหรับผู้ใหญ่พูดกับพุดน้อยอย่างเอ็นดู
ท่าน	เติน	ใช้เรียกผู้ที่อาวุโสกว่า

บทที่ 6 (หมวดคำกริยา)

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
กระเถิบ	ถด	ขยับกันเลื่อนที่ไปในขณะที่นั่ง
กลับ	หลบ	ตรงกันข้ามกับภาวะเดิมหรือทิศทางเดิม
กลัว	ซีซลาด	รู้สึกไม่อยากประสบสิ่งที่ไม่ดีแก่ตัว
แก้ง	หยอก	จงใจทำ พูด หรือแสดงอาการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้เขา เสียหาย อาย เตือดร้อน ชัดข้อง เข้าใจผิด เป็นต้น
โกรธ	หวิบ	ขุ่นเคืองใจอย่างแรง, ไม่พอใจอย่างรุนแรง
โกหก	ซีหัก	จงใจกล่าวคำที่ไม่จริง, พูดปด, พูดเท็จ
ขโมย	ลัก	ลอบทำสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิ์หรือไม่ได้รับอนุญาต
คิดถึง	หวังเหวิด	นึกถึง, นึกถึงด้วยใจผูกพัน
แคะ	แคว๊ก	ใช้เล็บหรือสิ่งมีปลายแหลม เป็นต้น ทำให้สิ่งที่ติดอยู่ข้างในหรือใน ซอกในรูหลุดออกมา
ซีเหนียว	ซีซิด	แสดงอาการอยากได้ หรือไม่อยากเสียจนเกินควร
ง่วง	ห้าวนอน	อาการที่ร่างกายอยากนอน
ดู	แล	ใช้สายตาเพื่อให้เห็น
ทะเลาะ	รบ	ทู่เถียงกันด้วยความโกรธ, โต้เถียงกัน, เป็นปากเป็นเสียงกัน
ทิ้ง	ทุ่ม	ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ถืออยู่หลุดจากมือด้วยอาการต่าง ๆ
บ้า	เร่อ	เสียสติหรือมีจิตไม่ปกติ
ปวดหัว	เจ็บหัว	รู้สึกเจ็บต่อเนื่องอยู่ในร่างกาย
ปอก	ลิด	เอาเปลือกหรือสิ่งที่ห่อหุ้มออก
พูด	แหลง	เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ, พูดจา
ยิ้ม	แหย่ง	แสดงให้ปรากฏว่าชอบใจ ด้วยริมฝีปากและไบหน้า
รีบ	แซบ	อาการที่ทำอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างรวดเร็ว
รังเกียจ	เกลียด	ไม่ชอบจนรู้สึกไม่อยากพบอยากเห็น เป็นต้น
ลื่น	หรวด	เคลื่อนไปได้คล่องบนพื้นเรียบมัน หรือพื้นเรียบที่มีน้ำหก
ไล่	ยิก	บังคับให้ออกไปให้พ้น, บังคับให้ไปหรือให้ออกจากที่เดิม
วิ่ง	แล่น	ก้าวไปโดยเร็วยิ่งกว่าเดิน
หมด	เหม็ด	ไม่มีอะไรเหลือ
หิว	อยาก	อยากกิน หรืออยากดื่ม, กระจาย
ให้	แจก	แบ่งหรือปันให้แก่คนหลายๆ คน
อรัย	หรอย	มีรสดี (ใช้แก่ของกิน)
อาย	บัดสี	รู้สึกกระดาก, รู้สึกขายหน้า

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
แอบ	หยบ	หลีก, เลี่ยงไม่ให้พบ, เลี่ยงไม่ให้ถูก

บทที่ 7 (หมวดคำวิเศษณ์)

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
เยอะเยอะ	ลุย	มากมาย, เต็มไปหมด
เจ้าชู้	อ้อร้อ	เจ้าชู้
ทุกข์ ลำบาก	เสตสา	ไม่สบายใจ
กลับบ้าน	หลบบ้าน, หลบ เร็น	กลับบ้าน
เยอะ ๆ หลาย ๆ	ลุย, จังหุ, จังเสีย, กองเอ, คาเอ, จังแจ็ก, จังเสีย, จ้าน, กองลุย	มาก ๆ เยอะ ๆ
ไปไหน มาไหน คน เดียว	มาแต่สวน	ไปไหนคนเดียว
อร่อย	หรอย	อร่อย
อร่อยมาก	หรอยจังหุ, หรอยพีต, หรอย อิตาย	อร่อยสุดๆ
ไม่ทราบ	ม่ารู้ม่าย	ไม่ทราบ
กังวล, เป็นห่วง	หวังเหวิด	เป็นห่วง
รีบเร่ง ฝนลาน	ลกลัก หรือลกลก	รีบ
อาการบ้าจี้	ลาต้า	อาการบ้าจี้
ขว้างออกไป	ลิว, ซัด	ขว้าง
ซอมซ่อ	ม่ร็อง, ร้ายหรือ ร้าย ๆ, หม็อง เหม็ง	ซอมซ่อ
โลภมาก	ตาล่อ, หาจก, ตา อยาก	อยากได้
โกรธ	หวิบ, หวี	ไม่พอใจ
โกรธมาก	หวิบอย่างแรง, หวิบหุจี้	ไม่พอใจอย่างมาก
บึ้ง	เบร่อ, เหมร่อ, เร่อ	ไม่ค่อยฉลาด, ขาดหุ้น
ทำไม	ไซ (หรืออาจออก	ทำไม, มีอะไร

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
	เสี่ยวว่าใส)	
อย่างไร	พันหรือ, หรือ	อย่างไร
โกหก	ซี้หก, ซี้เท็จ	พูดเท็จ
ประจำ	อาโหณะ	ทำบ่อย ๆ
อีกแล้ว	หล่าว	อีกแล้ว
เลอะเทอะ	หลูหละ, ซอกป ร็อก	เลอะเทอะ
หกนอง ^{ขึ้น} พื้น	เพ ^{ขึ้น} รื่อ	หกนอง ^{ขึ้น} พื้น
ท ^{ขึ้น} ึง	ท ^{ขึ้น} ุ่ม	ท ^{ขึ้น} ึง
กลิ้งที่ ^{ขึ้น} รุนแรง	ฉ็อง	กลิ้งไม่ ^{ขึ้น} พึงประสงค์
ดื้อ ^{ขึ้น} รั้น	ซ็องต้อง	ไม่ ^{ขึ้น} เชื่อฟัง
สะใจดี	ได้แรงอก	เกิดอาการพึงพอใจ
ประจำ	โหณะ	เป็นปกติ เสมอ เช่น มาเป็นประจำ

บทที่ 8 (หมวดคำขยายหรือกลุ่มคำ)

ภาษาไทย มาตรฐาน	ภาษาถิ่นใต้	ความหมาย
กินจุ	หาจก	ทานเยอะ,ทานเก่ง,ทานอาหารมากกว่าปกติ
ใกล้ ๆ	แค่ ๆ	ไม่ห่าง,ไม่ไกล,อยู่ไม่ห่าง
เล็ก	เหยียด	มีขนาดไม่ใหญ่ไม่โต
ตอนเช้า	หัวเช้า	เวลา 06:00-09:00 น. เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น แดดออก
ใหญ่	เติบ	โต ไม่เล็ก,มหึมา,มโหฬาร
เร็ว	แซบ	ไว, รีบ,ด่วน, ไม่ชักช้า
ช้า	แซ	ค่อย ๆ เคลื่อนไป ไม่เร็ว ไม่ไว
หิวจัด	เนือย	อยากอาหาร, อยากกินข้าวอยากดื่ม่น้ำ
ยี่สิบ	เย่สิบ	จำนวนเงินที่มีธนบัตรสีเขียว
ดั่ง	ฉาว	ส่งเสียง,ตะโกน
ใช่	หมั้น	คำรับรอง หรือตอบรับว่าเป็นเช่นนั้นจริง, ถูกต้อง
น้อย	หิดเดียว	ไม่มาก, ไม่หนาแน่น,ไม่ใหญ่
ทำไม	ไซร์	เพราะเหตุไร, เพราะอะไร, เพื่ออะไร
ไม่	หม้าย	มิ, ใช้วางหน้าคำที่ต้องการให้มีความหมายเชิงปฏิเสธ
เมื่อไร	ต่อใด	เวลาใด, ใช้เมื่อถามเกี่ยวกับเวลา
พรุ่งนี้	ตอโพรก	วันที่ถัดจากวันนี้ หรือ วันถัดไปอีกหนึ่งวัน
ผอม	แห้ง	รูปร่างที่ไม่สมส่วน,น้ำหนักน้อยกว่ามาตรฐาน
มาก	ลุย	จำนวนเยอะ,หลาย, ไม่น้อย
เลว	โซ	ต่ำ, ทราม,นิสัยไม่ดี
สกปรก	โสโครก	เปราะอะเปื้อนด้วยสิ่งปฏิกูล หรือสิ่งที่ไม่พึงประสงค์
คอย	คร่า	รอ, รอท่า,เฝ้า, เฝ้าดู
อะไร	ไอ้ไทร	คำถาม
สับสน	ลื้อฉ้อง	ปะปนกันจนยุ่งเหยิง, วุ่นวายไม่มีระเบียบ
ใกล้ค่ำ	หวันมั่งมั่ง	ช่วงเวลาใกล้พระอาทิตย์ตก
ช่วงบ่าย	หวันซ่าย	ช่วงเวลาหลังเที่ยงถึงเย็น
หมด	เหม็ด	ไร้สิ้น, ไม่มี, ไม่เหลือ,จบ, สิ้นสุด, ยุติ
พูด	แหลง	เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ, พูดจา,วจา
เงียบๆ	อย่าโน้ๆ	ไม่มีเสียงดัง หรือไม่เอะอะ,ไม่เอิกเกริกอ้ออึ้ง
นั้น	ไอ้ผู	คำใช้ประกอบนามหรือข้อความที่กล่าวอ้างมาแล้ว
สี่	เส	จำนวนสามบวกหนึ่ง หรือ ลำดับที่4